

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№
363

Τα δρώματα της καρδιάς

ΦΤΩΧΗ ΜΑΡΙΕΤΤΑ!

Η Μαριέττα δούλευε ως καμιαρίτσα σ' ένα επαρχιακό ξενοδοχείο. Είχε μαλλιά σαν το χρυσάφι, σμαραγδένια μάτια, λιγερό κορμί. Οι νέοι τρελλαίνονταν γι' αυτή. Και περισσότερο όλων ο 'Ονώριος, ο θυρωρός του ξενοδοχείου. Μα η Μαριέττα του έδινε ελπίδες, χωρίς να βιάζεται για γάμο. Έλεγε πως θα έρχονταν να την κάνει γυναίκα του το βασιλόπουλο των παραμυθιών.

Μια μέρα έφτασε απ' το Παρίσι και κατέλυσε στο ξενοδοχείο ένας θάνατος. 'Ανάμεσα στους ήσυχους βρισκόταν κι ένας νέος εξαιρετικά άρρετος, ο πρωταγωνιστής Γκοντράν. Μόλις τον αντίκρισε η Μαριέττα ξετρελλάθηκε. Τι άρρετος νέος!

Στην προεμένα πήγε στο θέατρο κι η εμφάνισή του Γκοντράν στη σκηνή την ένοητασε. Αυτός ήταν το παραμυθένιο βασιλόπουλο!

Την άλλη μέρα, ο Γκοντράν ρώτησε τη Μαριέττα: — Σας άρεσε το θέατρο, δεσποινίς; — Ω, ήταν υπέροχο! απάντησε η Μαριέττα. Ήταν τόσο άρρετος, ώστε όλη τη νύχτα τάβλεπα όλα στ' όνειρό μου.

— Κι' εμένα; — Έσας πρό πάντων... Κι' η Μαριέττα έγινε κατακόκκινη σαν το κεράσι! Μή υπορριάνται τέλος να συγκρατήσει τη συγκίνησή της, έφυγε γρήγορα από το δωμάτιο του νέου.

Στο διάδρομο βρέθηκε ξαφνα μπροστά στον 'Ονώριο. Ο δούτοχος νέος ήταν γλαυκός. — Άλλη φορά δεν θα πας στο θέατρο, της είπε. — Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να μ' εμποδίζεις, του απάντησε η Μαριέττα.

Σε λίγο η Μαριέττα ξανα- πήγε στο δωμάτιο του Γκοντράν, κρατώντας στα χέρια της ένα δίσκο με το πρόγευμά του. Ο Γκοντράν πήρε τον δίσκο και τον άκουμπησε σ' ένα τραπέζι.

Η Μαριέττα κίνησε να φύγει, μα ο Γκοντράν της είπε: — Σταθήτε... Γιατί βιάζεστε έτσι; Δεν θέλετε να κοινοβείτε στο θέατρο; — Η καρδιά της Μαριέττας ξεχειλίζει από ευτυχία.

— Ω, ναί το θέλω πολύ μάστα, του ψιθύρισε. — Τότε πρέπει να ρηίτε πάλι άπόμε. Θα παίξουμε τον 'Αρχισυνδουρούχο. Νά, πάρτε το εισιτήριό σας. — Και της έδωσε ένα πράσινο χαρτάκι. Η Μαριέττα άπλωσε το χέρι της για να το πάρει. Τότε ο Γκοντράν της άρπαξε το χέρι και της φίλησε. Η Μαριέττα του ξέφυγε γρήγορα - γρήγορα, χαμογελώντας γλυκά. Την έπινγε η ευτυχία...

Το βράδυ, η Μαριέττα πήγε πάλι στο θέατρο. Ο Γκοντράν στο όλο του 'Αρχισυνδουρούχο' ήταν υπέροχος. Η Μαριέττα καταλάβαινε πιά ότι δεν θα μπορούσε να του άρνηθεί τίποτα...

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν η Μαριέττα μπήκε στο δωμάτιό του, ο Γκοντράν την άγκάλιασε και τη φίλησε στο στόμα. — Ω, το φίλι εκείνο!... Πόσο τη μέθυσε!...

Δεν ήξερε πιά τί έκανε. 'Αφισε το νέο να την καθίση στα γονατά του, τούδωσε τα χείλη της, τα χόδια της, τα πάντα, τα πάντα!...

Αντίμαλλον πλέον τακτικά στον κήπο. Ο δούτοχος 'Ονώριος τά είχε καταλάβει όλ' αυτά και πηγαίγε να τρέλλαθ από τη λύπη του.

— Άχ, αυτός ο Παριζιάνος! μουμούριζε. Καταραμένη ή ώρα που πάτησε εδώ πέρα το πόδι του!... Μου πήρε την άγότη μου... Κατάρα!... Μα η Μαριέττα άδιαφορούσε για τ' άναστενάγματά του. Φαινόταν τόσο ευτυχισμένη!... Άάτρευε τον Γκοντράν και πίστευε πως κι αυτός την άναπούσε.

— Τι θα γίνει όταν θα φύγεις; τον ρώτησε μια μέρα, γυμμένη στην άγκαλιά του. — Θα σε πάρω μαζί μου στο Παρίσι, της έλεε ο Γκοντράν. Η Μαριέττα τον πίστεψε και χαμογέλασε όλοχαρη.

— Στο Παρίσι, μαζί σου, τί χαρά!... Εξώνιασε. Γιατί είμαι βέβαιη πως μια μέρα θα γίνης ένδοξος. Θα σε χειροκροτούν και βασιληάδες άκόμα. Κι' εγώ θα είμαι κρυμμένη σε μια γωνία και θα σε καμαρώνω κρυφά...

— Δεν θα είσαι κρυμμένη, άγνη μου, της έλεε ο Γκοντράν. Γιατί τότε θα είσαι πιά η λατρευτή μου γυναίκο!...

Στά μάτια της Μαριέττας έλαμψαν άόκρα χαράς. Πέρασαν κάποιες μέρες. Ένα πρωί η Μαριέττα, μόλις μπήκε στο δωμάτιο του Γκοντράν, έβγαλε μια κραυγή έκπληξης, γιατί είδε εκεί έναν άγνωστο γυναιό κύριο. — Τι ζητάτε εδώ, κύριε; τον ρώτησε.

— Ηρθα, απάντησε εκείνος, πολύ άργα χτες τη νύχτα, και μούδωσαν το δωμάτιο αυτό που μόλις είχε άδειάσει... Η Μαριέττα κέρασε.

— Άνήσυχη, καταταραγμένη, ζήτησε πληροφορίες από τον καμιαρίτη. Κι' εκείνος της έλεγε, ότι ο κ. Γκοντράν έφυγε έξωφρα σε δύο μετ' τα μεσάνυχτα, πολύ πριν από τους άλλους ήθροους.

— Και δεν σου έλεε τίποτε; ρώτησε η Μαριέττα. — Ο καμιαρίτης χαμογέλασε και της έδωσε ένα γράμμα. Η Μαριέττα πήρε το γράμμα και πήγε, παραπατώντας απ' τη ζάλη της, να το διαβάσει στο δωμάτιό της.

Το γράμμα του Γκοντράν περιείχε τα έξης τρυφερά, μα και σκληρά λόγια: «Μικρούλα μου, συγχώρεσέ με γιατί φεύγω χωρίς να σ' άποχαιρετήσω. Σ' άγαπώ πολύ και δεν άντέχω να σου πω άντίο. Σου το γράφω και σου λέω άκόμα πως δεν θα ξεχάσω ποτέ τις άρρετες στιγμές που πέρασα μαζί σου. Μη λησθής πέρασα μαζί σου. Μη λησθής πάλι. Σου έσοκλείω τρακόσια φράγκα για να πάρης κάτι, που να καί για να πάρης κάτι, που να βλέπεις και να με θυμάσαι. Σε φίλω για τελευταία φορά στο άφάτι σου στόμα. Γκοντράν».

Η Μαριέττα διάβαζε και ξαναδιάβαζε αυτό το γράμμα ασπασμένη όνειροπαρμένη. Άδιαφορούσε για τα χαριτομύσματα που είχαν πέσει κάτω. Το μυαλό της είχε θολώσει. Έξωφρα, έχοισε το γράμμα σε πολύ μικρά κομμάτια και πηλίσασε στο άνοιχτό παράθυρο. — Όλα τελείωσαν πιά για μένα!... μουμούρισε. Όλα τελείωσαν!... Η ευτυχία μου έσβυσε. Η άγάπη μου σκόρπισε, όπως τα σπασμένα χαρτιά του γράμματός σου όταν άνεμο. — Ω, Θεέ μου, πόσο άποφύρω!... Φταίει μου καρδιά, μη χτυπάς έτσι...

Ένας λυγρός την έπινε. Έκανε το σταυρό της. Και με μια άπότομη κίνησι, πήδησε έξω απ' το παράθυρο απ' το όποιο είχε σκόρπισει πριν από λίγο τα κομμάτια της έπιστολής του Γκοντράν. Μια κραυγή τάρραξε τον άέρα...

Ένα ξεφωγιστό άγούνας... Κι' ένας όποκωφος γόδπος στο πεζοδρόμιο τίποτ' άλλο. Η άτυχη Μαριέττα ήταν νεκρή.

Νεκρή όπως ο πρώτος και τελευταίος έρωτάς της. ΠΙΕΡ ΒΕΖΙΕ

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΝΙΣΙΛΛΙΝΗΣ

Μιά καταπληκτική στατιστική

Η άνωτάτη ύγειονομική ύπηρεσία του άμερικανικού στρατού στην Ευρώπη έδημοσίευσε τελευταία έναν πίνακα των άποτελεσμάτων της κρήσεως της πενισιλλίνης σε διάφορες από τις καλύτερες μεταδοτικές ασθένειες.

Σύμφωνα με τον πίνακα αυτόν, κατά την διάρκεια των έπιχειρήσεων στην Ευρώπη, έπέθαναν από μεταδοτικές ασθένειες μόνον 137 στρατιώτες και άξιωματικοί, ενώ κατά τον πόλεμο το 1914-18 ο αριθμός έκείνων που πέθαναν από τις ίδιες ασθένειες έφθασε τους 20.253 και αυτό μ' όλο που τότε σπμερινό έκστρατευτικό σώμα ήταν διπλάσιο από έκείνο του περσμένου πολέμου και παρέμεινε ένα χρόνο περισσότερο μακριά από τις έστίες του.

Λεπτομερέστερα, οι θάνατοι αυτοί άπό μεταδοτικές ασθένειες κατά τους δύο πολέμους έχουν ως έξης:

	1917-18	1944-45
Τνευμονία	18.047	70
Τύφος	166	0
Μηνιγγίτις	1.163	64
Γρίπη	808	1
Όστρακία	69	2

Σύνολον 20.253 137

Η καταπληκτική αυτή ελάττωση της θνησιμότητας όφειλεται άποκλειστικά στη κρήσι ίσχυρών δόσεων πενισιλλίνης, για την καταπολέμηση των μεταδοτικών ασθενειών που άνεφεράμε. Το ίδιο καταπληκτική ήταν η έπενέργεια της πενισιλλίνης στην καταπολέμηση των άφροδισίων νοσημάτων, που λόγω των ίσχυρών συνθηκών της στρατιωτικής ζωής, άποτελούν ένα είδος ένδημικού νοσήματος.

Σύμφωνα με τη στατιστική που άνεφεράμε, 6.770.000 ήμερες ύπηρεσίας έχάθηκαν εξ άφορης των έν λόγω νοσημάτων κατά την έκστρατεία το 1917-18. Αντίθετα, κατά την έκστρατεία του 1944-45 έχάθηκαν μόνον 221.000, μ' όλο που ο αριθμός των ασθενειών ήταν πολύ μεγαλύτερος.

Γερμανικές πολεμικές έφευρέσεις

Το ίδεώδες ύποδύχιο θα είχε έκείνο που δεν θα χρειαζόταν ποτέ άνεσθαι στην έπιφάνεια της θαλάσσης, άνεσθαι λοιπόν ότι οι Γερμανοί πλοίσασαν πολύ σ' αυτή την έπιτυχία. Το γερμανικό ύποδύχιο τύπου 21 μπορούσε να μένη βυθισμένο κατά τα 9 δέκατα του συνολικού χρόνου των ταξιδιών του. Άνέπτυσσε δε μέσα στο νερό ταχύτητα 18 (κομμών), μεγαλύτερη δηλαδή παρά στην έπιφάνεια! Προηγούμενα τα ύποδύχια είχαν έν καταδυμένη μισή ταχύτητα παρά στην έπιφάνεια. Άλλά, στον τύπο 21, ήταν έξαιρετικά ισχυροί οι ηλεκτρικοί σπασμοί που κινούν τα ύποδύχια κάτω απ' το νερό. Όταν έπρεπε να λαιτουργήσουν οι σπασμοί αυτοί, δεν χρειαζόταν ν' άναδυθαι το ύποδύχιο. Χρησιμοποιούσε απλούστατα ένα τηλεσκοπικό σωλήνα, απ' τον όποιο άνεβαίνα τα άέρια της καύσεως ως την έπιφάνεια της θαλάσσης. Σε μια περιπολία βρυχίο έμεινε τις 41 ήμερες έν καταδυσει. Στο τέλος του πολέμου, οι Γερμανοί διέθεταν 116 σκάφη αυτού τύπου.

Άλλες καταπληκτικές γερμανικές έφευρέσεις, τις όποιες βρήκαν και περιέγραψαν οι Άγγλοι και Άμερικανοί τεχνικοί, είνε αι έξης:

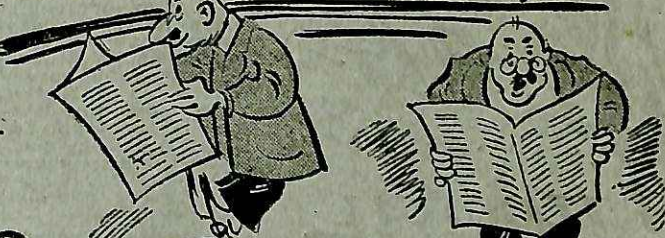
Μιά τορπίλη που διευθύνετο με ηλεκτρισμό, και μπορούσε έτσι ν' αλλάξη κατεύθυνσι ή βάθος, άκόμη δε και να πηδήσει έξω απ' το νερό σαν φώκια.

Ένα άεροπλάνο - ρουκέτα, με άκτίνα δράσεως 3.000 μιλίων, που θα μπορούσε να περάσει τον Άτλαντικό σε 17 λεπτά της ώρας, μεταφέροντας έπιβάτες απ' την Ευρώπη στην Άμερική. (Αυτή όμως η έφευρέσις έμεινε άκόμη στα χαρτιά, σε σκέδια μόνο, χωρίς να έχη γίνει πραγματικότητα).

Ένα έξωτερικό κάλυμμα ύποδύχων και άεροπλάνων, χωρίς στο όποιο δεν θα μπορούσε πια να τα άνακαλύψη το θαυματουργό άγγλικό μηχανήμα (ράνταρ).

Έσταμάτησε, βεβαίως, του πολέμου το καμίνι. μ' όλ' αυτά, στους Άθηναίους, κάποιος φόδος έχει μείνει. Είναι ασθένεια μεγάλη και δικαιολογημένη, γιατί κάθε άπροσεξία κι' ένα κίνδυνο σημαίνει. Όσο ψυχραιμος κι' άν είσαι, θαρραλέος και θρασύς κι' άν άκόμα και την ίδια τη ζωή σου την μισής, κάποιος φόδος, όσο νάναι, θα περάσει απ' το μυαλό σου και τα μέτρα σου θα λάθης, να μη βρής τό... διαβολό σου! Σε πολλές έφημερίδες τη ματιά σου μόλις ρίξης, βρίθουν σ' όλες, κάθε μέρα, οι κλοπές κι' οι διαρρήξεις. Κι' έπειδή φοβάσαι μήπως σε ληστέψουνε κι' έσένα, κι' έχεις ένα παντελόνι και σακκάκι μόνον ένα, στο «Βαρβάκειο» πηγαίνεις, σταματάς σ' ένα παγκάκι κι' αγοράζεις για... ρε ζέρε βρε κι' ένα δεύτερο σακκάκι. Τό κυττάζεις σαν τα μάτια, τό προσέχεις ήγουν ήτοι, τό φοράς στις έπισκέψεις, τό φοράς στο καπηλειό, ώστε άν συμβή μια μέρα και σου άνοιζούνε το σπτί, να σου πάρουν τό... πα λη ό!

Φόβοι και λαχτάρες

Και περνούν οι μέρες έτσι, δίχως φόδο, δίχως τρόμο, ως που κάποτε τρακάρεις μ' έναν άγνωστο στο δρόμο. σταματά και σε κυττάζει...

Σταματάς, τον άτενίζεις... Τόν προσέχεις τί προσέχει κι' απ' το φόδο πρασινίζει. Άπό πάνω μέχρι κάτω σε κυττάζει έπισταμένως... έλαφρώς συνοφρυούται... πελαγώνεις... άπορείς...

Κι' είσαι τρομοκρατημένος, μη τυχόν κι' είναι δικό του τό... σακκάκι που φορείς! Άπό πρόληψη παλιά σου, — φόδος είναι και αυτό, που σημαίνει ότι φοβάσαι και της μοίρας τό γραφτό, έτοιμάζεσαι και κάνεις για να βγής από τό σπτί, με τό πόδι τό... δεξι, και σ' αυτό τό μεταξύ,

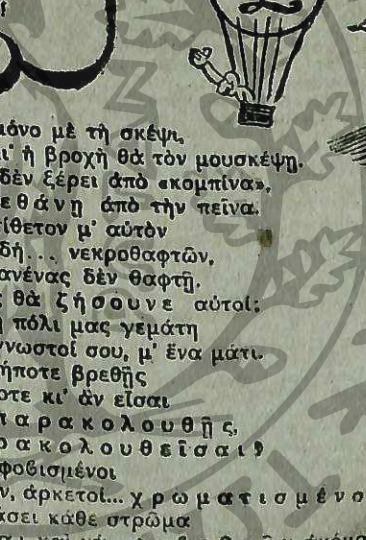
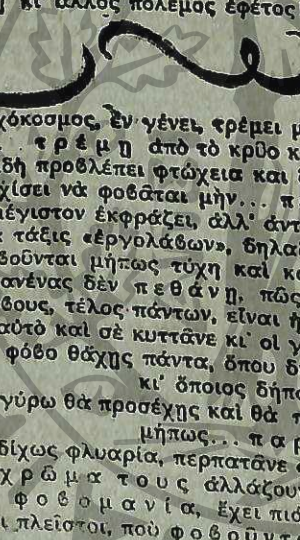
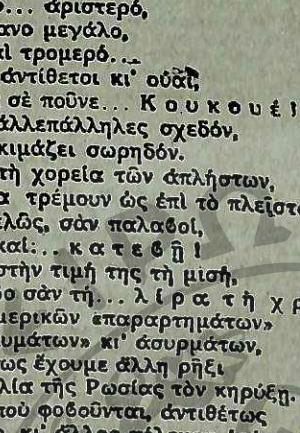
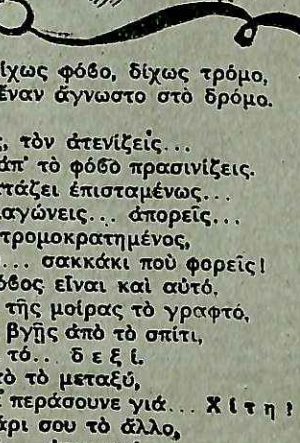
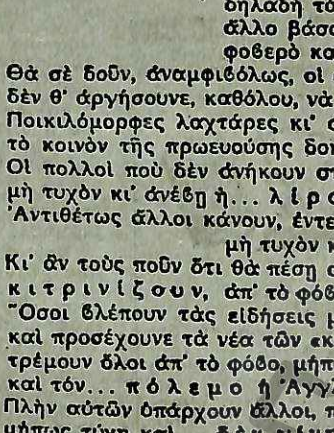
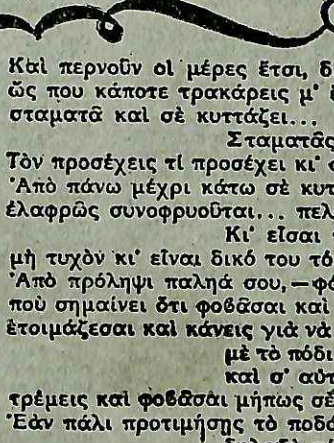
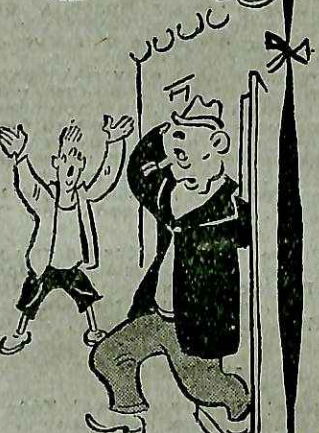
τρέμεις και φοβάσαι μήπως σε περάσουνε για... Χίτη! Έάν πάλι προτιμήσης το ποδόρι σου τό άλλο, δηλαδή τό... άριστερό, άλλο βάσανο μεγάλο, φοβερό και τρομερό...

Θα σε δουν, άναμφιδόλω, οι αντίθετοι κι' οδάρ, δεν θ' άργήσουνε, καθόλου, να σε πούνε... Κουκουέ! Ποικιλόμορφες λαχτάρες κι' άλλεπάλληλες σχεδόν, το κοινόν της πρωεουσής δοκιμάζει σωρηδόν. Οι πολλοί που δεν άνήκουν στη χορεία των άπλήστων, μη τυχόν κι' άνέβη ή... λέρια τρέμουν ως έπί τό πλείστον. Άντιθέτως άλλοι κάνουν, έντελώς, σαν παλαδοί,

μη τυχόν και... κα τε βή! Κι' άν τους πουν ότι θα πείση στην τιμή της τη μισή, κι τρινίζουν, απ' το φόδο σαν τη... λέρια τη χρυσή! Όσοι βλέπουν τάς είδησεις μερικών «παραρτημάτων» και προσέχουνε τά νέα των «κυμάτων» κι' ασυρμάτων, τρέμουν όλοι απ' το φόδο, μήπως έχουμε άλλη ρήσι και τόν... πόλεμο ή Άγγλία της Ρωσίας τόν κήρυξη. Πλην αυτών όπάρχουν άλλοι, που φοβούνται, αντίθετως μήπως τύχη και... δεν γένη κι' άλλος πόλεμος έφέτος!

Ο φτωχόκοσμος, έν γένει, τρέμει μόνο με τη σκέψη, πως θα... τρέμει από τό κρύο κι' ή βροχή θα τόν μουσκέψη. Κι' έπειδή προβλέπει φτώχεια και δεν ξέρει από «κομπίνια», έχει άρχισι να φοβάται μήν... πεθάνη από την πείνα. Φόδον μέγιστον έκφράζει, άλλ' αντίθετον μ' αυτόν και μια τάξις «εργολάβων», δηλαδή... νεκροθαφτών, που φοβούνται μήπως τύχη και κανένας δεν θαφτή. Κι' άν κανένας δεν πεθάνη, πως θα ζήσουνε αυτοί; Άπό φόδους, τέλος πάντων, είναι ή πόλι μας γεμάτη και γι' αυτό και σε κυττάνε κι' οι γνωστοί σου, μ' ένα μάτι. Κάποιο φόδο θαχής πάντα, όπου δήποτε βρεθής κι' όποιος δήποτε δεν κι' άν είσαι κι' όλο γύρω θα προσέχεις και θα παρακολουθείς, μήπως... παρακολουθείσαι! Όλοι, δίχως φλυαρία, περπατάνε φοβισμένοι και τό χρώμα τους αλλάζουν, άρκετο... χρωματισμένοι. Φοβερή φοβισμένη, έχει πιάσει κάθε στρώμα κι' είναι πλείστοι, που φοβούνται και νά... φοβηθούν άκόμα!

Γιώργος Λιόβιας

ΛΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Λίγον καιρό έπειτα από το γάμο τους, γάμο από έρωτα, ο σύζυγος της Μάρθας Πρίνα, ο λατρευτός της Αλέξης, φεύγει για το Αλβανικό μέτωπο και εξασφαλίζεται. Μάλιστα ζητάει παντού πληροφορίες ή Μάρθα. Και του έχει όρκοι ότι ωστόσο να του μείνει πιστή, να τον περιμένει. Κι' έξασφα μπειναι στη ζωή της ο πλούσιος χρηματιστής Πάνος Παδόπουλος. Την αγαπά. Θέλει να την κάνει γυναίκα του ίσως... Η Μάρθα διστάζει, ελπίζει πως ο καλός της θα γυρίσει. Μα έπειτα πλένει ή μητέρα της. Την παρακαλεί να δώσει έλπίδες στον Πανόπουλο. Φοδέρη δυστυχία τους δίνει, ή μικρότερη αδελφή της, ή Σόφη, εινε αρρώστη, κι' όμως άφησε τις σπουδές της κι' έγινε πωλήτρια σ' ένα κατάστημα. Η Μάρθα νοιώθει τη σκληρή αλήθεια και αφήνει τη μητέρα της να ενεργήσει όπως καταλαβαίνει. Έκείνη καλεί τον Πανόπουλο σπίτι. Εκείνος φτάνει γεμάτος έλπίδες. Μα ή Μάρθα καταφεύγει σ' ένα τέχνασμα. Του προτείνει να παντρευτεί την αδελφούλα της. Ο Πανόπουλος αρχίζει να γελά και της λέει όρθα-κορτά ότι αυτή αγαπά κι' ότι δεν πρέπει να έλπιζει πιά στο γυρισμό του άνδρας της. Η Μάρθα του λέει ότι θα του δώσει όριτική απάντηση αφού σκεφθεί.

3ον Κιττάζε ή Μάρθα στα μάτια τη μικρή. Ήταν τόσο παίδι άκόμα. Αδύνατη, με το προσώπακι της κατ'αλευκο, διάφανο μέσα στο πλαίσιο των χρυσοξανθών μαλλιών, με τα γαλανά ματάκια της που είχαν ακόμα μωρουδιότητα αθωότητα, της φάνηκε τόσο ευθραυστή, τόσο μικρή, που άπορησε κι' ή ίδια πως είχε τό θαρρος πριν να την προτείνει για νύφη στον Πανόπουλο. Η ίδια ή Σόφη ούτε καν έβαζε στο νου της τέτοιο πράγμα, ήταν ολοφάνερο. Όλη της ή άγωνία ήταν, να πάρη ή αδελφή της αυτό τον πλούσιο γαμπρό.

—Και τί απάντησι τούδωδες; ρώτησε ή Χαρίκλεια φοβισμένη.
—Του είπα πως θέλω να σκεφθώ.
—Να σκεφθείς; φώναζε ζωηρά ή Σόφη. Ούτε δευτερόλεπτο, Μάρθα. Τέτοια τύχη, τέτοια σπουδαία τύχη!

—Αυτό λέω κι' ενώ, φώναζε ή μητέρα. Πρέπει να τ' αποφασίσης, παίδι μου, πρέπει.

Δέν είχαν τίποτε άλλο σχεδόν. Πέρασαν έπειτα μέρες ολόκληρες με συζητήσεις. Νύκτες ολόκληρες άγρύπνιας και ψυχικής πάλης.

Η μητέρα της είχε άρωστηάσει χειρότερα από την άγωνία. Το θεωρούσε μεγάλο δυστύχημα, ανεπανόρθωτο, να χάσουν αυτή την τύχη, αυτή τη μοναδική ευκαιρία να ζήσουν όλοι τους. Συλλογίζονταν βέβαια πιο πολύ τα δυό της τα κορίτσια παρά τον έαυτο της.

Η Σόφη, παίδι καθώς ήταν έβλεπε σ' αυτό το γάμο της αδελφής της μια καινούργια ζωή και την τον έαυτο της. Η Μάρθα αντίθετα όλο και πιο χλωμά.

Δέν ήταν όμως μονάχα ή πίεσι των δικών της. Ο Πάνος έρχόταν τώρα κάθε μέρα. Της φιλούσε το χέρι από την πόρτα μ' ένα χαμόγελο κατακτητικό, και τη ρωτούσε, σίγουρος για την απάντησι:

—Λοιπόν; Σήμερα τελειώνουμε πιά; Όταν του άπαντούσε όχι, καταύριαζε για λίγη ώρα. Έπειτα έπαιρνε το σιγούρο ύφος του πάλι, και της έλεγε όταν έφευγε:

—Λοιπόν; Αύριο, τελειώνουν πιά τα ψέμματα!

Αυτό βάσταζε μια ολόκληρη βδομάδα.

Η Μάρθα έννοιωθε μια κούραση αφάνταστη. Σωματική και ψυχική. Δέν κοιμόταν καθόλου πιά τις νύκτες τώρα. Όλο συλλογίζονταν. Και την ημέρα το ίδιο. Τώρα πιά είχε την βεβαιότητα πως θα υποχωρούσε στο τέλος.

Κι' έτσι ή Μάρθα, άποσταμένη ψυχικά και σωματικά, είπε το ναι.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΞΕΝΟ ΦΙΛΙ

Κάθονταν στην τραπεζαρία, κι' ο Πάνος σήκωσε τα μάτια του και την κύτταζε προσχαρά όταν άκουσε την ποθητή λέξι από τα χείλη της.

—Έπειτα, απότομα, πήνε κοντά της πέραςε τα χέρια του γύρω στο κορμί της, της έγυρε πίσω το κεφάλι, και τη φίλησε στα χείλη. Ένα μακρύ φιλή, κατ'ιχνητικό.

—Έπειτα το ποσό φιλή πούπαρνε από άλλον άντρα στη ζωή της ή Μάρθα.

Πριν από τον Αλέξη, δέν είχε γνωρίσει άλλον άντρα. Τώρα, το φιλή αυτό τη συγκλονισε. Δέν είχε όμως τη γλυκεία ήδονή που είχε νοιώσει στο πρώτο φιλή του Αλέξη. Ήταν κάτι παράξενο. Κάτι που της έφερνε ανατριχίλα μαζί και φόβη, και πόνο.

—Όταν πήνε να την ξαναφιλήση, άθελά της τον έσπρωξε.

Την κύτταζε παραξευτεμένος εκείνος.

—Πώς; Δέν θέλεις να σε φιλήσω;

—Σιγά... σιγά, ικέτευε ή νέα γυναίκα. Δώσε μου καιρό να συνέλθω, και να ξεχάσω.

Α, ναι, έκανε αυτός κι' ένα σύννεφο πέρασε στα μάτια του. Μάε συγχωρείς. Έχεις δικιο βέβαια. Πρέπει να ξεχάσης. Άλλα μου φαίνεται πως το καλλίτερο φάρμακο εινε πάλι τα φιλή.

Και τη φίλησε άκόμα με το στανιό, κι' έννοιωσε πάλι ή Μάρθα εκείνο το ανατριχίλασμα που δέν ήταν ούτε άγάπη, ούτε χαρά.

—Μάρθα, είπε ο Πάνος τότε, σε καταλαβαίνω. Δέν έχω την άξια βέβαια να ξεχάσης από τη μια μέρα στην άλλη τον άντρα που αγαπούσες. Θέλω όμως να μου δώσης το λόγο σου πως θα προσπαθήσης να σβύσης από μέσα σου την παλιά σου άγάπη, πως θα βάλης όλη σου τη θέλησι για ν' άρρίξεις μ' έμένα πραγματικά μια καινούργια ζωή.

—Θα προσπαθώ, είπε ή Μάρθα, και ήσυχισε να του χαμογελάσει.

—Αυτό θέλω. Από κει και πέρα είμαι σίγουρος, πως αν ή προσπάθειά σου εινε ειλικρινής θα καταφέρω να σβύσω από μέσα σου κάθε θυμήσι, κάθε ίχνος παλιό.

Το «νέκταρ»

Ένας λόγιος, γνωστός για το όπτικό πνεύμα του, προσέκλησε να τραπέζι από κάποιο μπακάλη, φοδέρη μαυρογορίτη. Περιττόν να πούμε ότι δέχθηκε προθυμότητα την τόσο... γοργολιαιτική αυτή πρότασι!... Ο μπακάλης κι' ή γυναίκα του τρακίσθηκαν να περιποισθουν τον εκλεκτό μουσούφιρ τους, και συγχρόνως προσπαθών με κάθε τρόπο να επιδείξουν τα πλούτη τους.

Πρός το τέλος του γεύματος, ή οικοδέσποινα είπε στο λόγιο, φουσκωμένη σαν χήνα:

—Τώρα θ' άνοιξω προς τιμήν σας ένα μπουκάλι παλιό κρασί... μα πολύ παλιό, ζέρετε! Έκατό χρονών το λιγότερο! Άνοράσμε τελεσταίως μερικά μπουκάλια απ' αυτό, και μας κόστισαν ολόκληρη περιούσια.

—Ο, κυρία μου, σάς ευχαριστώ πολύ! φώναζε μ' ένθουσιασμό ο προσκεκλημένος.

Η κυρία έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές, και σε λίγο ο υπηρέτης έφερε το περιφάνιο μπουκάλι. σκεπασμένο με σκόνης κι' άρνανης. Η οικοδέσποινα γέμισε τα ποτήρια.

—Πώς σας φαίνεται λοιπόν; ρώτησε τον λόγιο. Δέν εινε βάλαμο;

—Εκείνος ήπιε μια γουλιά, πλατάγισε τη γλώσσα του... και στραζιμουτούνησε.

—Πράγματι, εινε περίφανα! δήλωσε. Ξέρετε όμως... δέν θάπρεπε να πιναίται έτσι!

—Άλλα πως δηλαδή;
—Νά... θέλω να πώ... πως θάταν καλλίτερα να το πίνη κανείς... μέσα στη σαλάτα!

Ο ΘΑΚΟΣ

Τα λόγια του δέν ήταν ίσως άσχημα, ούτε είχαν κακή πρόθεσι. Άλλα το ύφος του ήταν τόσο σίγουρο, πούκανε κακό της Μάρθας.

—Έε άλλω, ήρσοθεσε ο Πάνος, ή ζωή σου θα εινε τόσο διαφορετική τώρα, που θέλεις δέν θέλεις. Θα είσαι ευτυχισμένη.

—Τι θέλεις να πής, Πάνο;

—Πώς; Δέν καταλαβαίνεις; Μιλώ για το οικονομικό ζήτημα. Κι' ως κορίτσι ελπίσες μια ζωή στενόχωρη, και με τον άντρα σου δέν είχες πλούτη... Πείνασες κι' έσύ σαν όλο τον κόσμο. Κοντά μου θα ξεχάσεις τη μισέρια, θα ήσες τι θα πη ζωή, χωρίς το καρδιοχτύπι για τον επιούσιο. Και ο πωοδηήποτε θα είσαι ευτυχισμένη.

—Πάνο, είπε ή Μάρθα σοβαρά, και με τον Αλέξη ήμουν ευτυχισμένη. Γνωρίσα στιγμές αληθινής ευτυχίας.

—Ετσι νομίζεις. Μαζί μου θα καταλάβης την έννοια αυτής της λέξης. Πες μου μόνο, ποτε θα παντρευτούμε;

—Σ' έχη μήνες, είπε ή Μάρθα, γρήγορα γρήγορα.

—Σ' έχη μήνες; φώναζε ο Πάνος. Ούτε συζητήσι. Σε δεκαέντε μέρες.

—Πάνο, είπε ή Μάρθα πιο σοβαρά, άκουσε! θα σου πω μέσα από την καρδιά μου όσα αισθάνομαι, για να μην έχω τύψεις ότι σούκρυψα τις σκέψεις μου. Δέν ότι δέν υπάρχει καμία πιθανότης για τον Αλέξη. Αυτό μου λένε όλοι, κι' αυτό μου λέει και το μυαλό μου.

—Ας περιμένουμε όμως άλλους έχη μήνες. Δέν ζέρεις... Πολλά θαύματα γίνονται. Να μη κάνουμε κάτι το ανεπανόρθωτο.

—Δυό μήνες! είπα κορτά ο Πάνος. Αυτή εινε ή τελευταία προθεσμία που μπορώ να σου δώσω. Τελείωσε. Δέν δέχομαι αντίρρησι σ' αυτό. Δέν έχεις να έτοιμάσης τίποτε. Όλα θα στα πάρω έτοιμα. Θα σε βάλω μέσα στα πλούτη. Μόνο το ζήτημα του σπιτιού δέν ζέρω πως θα το κανονίσουμε.

—Ένυλ καθόμαστε το ζέρεις σ' ένα δωμάτιο εδω στην πολυκατοικία. Δέν μας χωρεί όλους.

Δέν μπορούμε να κατοικούμε εδω, σ' αυτό το σπίτι;

—Δέν θα το ήθελα, άποκρίθηκε ο Πάνος οτρίβοντας τα μούτρα του. Αυτές οι αναμνήσεις σου σε κάθε βήμα δέν θα μ' άρε- αμεσώς σπiti, όπως το θέλω, δέν εινε εύ- εύω, για λίγο διασπασι. Μπορεί ν' αλλά- νούμε τα έπιπλα, να φαίνονται όλη και το ζήτημα, θα το κανονίσω.

Από τη μια στιγμή στην άλλη έλλαξε ο τόπος της φωνής του. Τώρα ήταν ήλλας ο κύριος μέσα στο σπίτι. Ούτε που περνούσε ή ιδέα πως δέν είχε άκόμα το δικαίω- μα να διατάξη. Μα πάντα ήταν γελοίο, κι' ό,τι έλεγε το μοιάζανε με το χαμό- γελο του που την καίει με το χαμό.

Δέν μπορούσε ν' αντίστανε άλλο ή Μάρθα. Έσκυψε μοιραία το κεφάλι της. Ήτο- χήρως.

Και το μόνο που της ζέστανε την καρ- δια όταν έφυγε ο Πάνος εινε το βράδυ, ήταν τα δάκρυα της χαράς της μητέρας της, και το παρολλήρημα της χαράς της Σόφης, της μικρής κι' αδύνατης αδερφού- λας της.

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ

Δυό μήνες! Έξήντα ημέρες! Κάθε μέ- ρα και κάτι καινούργιο. Κάθε μέρα κι' ένα βήμα προς την καινούργια ζωή.

Ο Πάνος από την πρώτη μέρα που με- κε πιά σαν άρροθωνιστικός στο σπίτι, έλα- λαζε όλη τη ζωή της μικρής οικογένειας.

Τα άδειανα ντουλάπια γεμίσαν απ' όλα τα αγαθά από τη μια μέρα στην άλλη. Έρχόταν πάντα με τα χέρια γεμάτα, και πολλές φορές χτυπούσε ή πόρτα τους και σαν παραμυθένια αγαθά, μετά τη δύστη- χία των τριών ετών.

Σε δεκαέντε μέρες το μάγουλο της Σόφης στρωγυλέψαν, το διάφανο προσώ- πακι της πήρε χρώμα, και τα δέκατα εξα- φανίστηκαν.

Η Χαρίκλεια ξαναζωντάνεψε. Εκεί που σερνόταν από τη μια πολυθρόνα στην άλ- λη, και φαίνονταν καταδικασμένη, δυνάμω- σε! έέχασε την άρρωστητά της, και νύριζε στο σπίτι πολυάσχολη, ευτυχισμένη.

Μονάχα ή Μάρθα δέν μπορούσε να πα- χύνη. Έτρωγε καλά τώρα κι' αυτή στις άλλες, αλλά μέρα με την ημέρα μάλ- λον αδυνάτιζε. Η άγωνία την έπνιγε.

Όσο περνούσαν οι ημέρες, τόσο ανα- λογίζονταν με φόβη της πως προχωρούσε σ' ένα δρόμο απ' όπου δέν μπορούσε να γυρίση.

Ένα άπογευμα ήλθε ο Πάνος πιο νωρίς απ' ότι το συνήθιζε. Μήλκε χωρίς να χτυ- πήσει και την πύρε να ξεφυλλίξη κάτι πα- λνές έπιστολές. Ήσαν τα γράμματα που της είχε στείλει ο Αλέξης από το μέτωπο.

—Μάρθα!...

Η φωνή του άρροθωνιστικού της άκου- στηκε γεμάτη μομφή.

Πετάχτηκε σαν ένοχη ή γυναίκα, και

προσπάθησε να κρύψη τα γράμματα.

—Μην τα κρύβεις, της είπε αυτός αυ- σιτηρά. Περιττόν. Ξέρω τι εινε. Τα βλέπω. Εινε τα γράμματα του έντρος σου από το μέτωπο.

—Ναι, άποκρίθηκε αυτή, προσπαθώντας να μη κατεβάση τα μάτια της κάτω από την άυστηρή ματιά του.

—Δέν μου λές; Το βρίσκεις σωστό, άρ- ραθωνιασμένη τώρα μ' άλλον άντρα, να καθέσαι να διαβάσης αυτά τα γράμματα, ένός πεθονένου;

—Η λέξι αυτή της έσχισε την καρδιά, σαν μαχαίρη.

—Ήθελα να τα ξεκαθαρίσω, άποκρίθηκε κοκκινίζοντας. Ήθελα να ιδω τι εινε για φύλαγμα, και τι εινε για πέταμα.

—Τίποτε δέν εινε για φύλαγμα, είπε ο Πάνος γρήγορα. Τίποτε που σου θυμίζει την παλιά σου ζωή. Πρωταρχικός άρος για να ζήσουμε ευτυχισμένα, εινε να ζερρι- ζώσης κάθε πράγμα που σου θυμίζει τα παλιά.

—Καλά, έκανε ή Μάρθα ταπεινά, δέν θα τα ξεκαθαρίσω.

—Αυτό δέν μπορώ να το ζέρω. Μόνον αν σε ιδω να τα καταστρέφης μπροστά μου, θα πείσω πως πραγματικά έχεις την καλή θέλησι να ξεχάσης.

—Να τα καταστρέψω όλα αυτά τα γράμ- ματα; φώναζε με τρόμο εκείνη.

—Έλασε σκληρό ο Πάνος.

—Πώς φοβήθηκες! είπε. Έννοια σου! Δέν θα στα κάψω με το στανιό. Φύλαξε τα αν θέλεις. Ένα μόνο σου λέω. Πως όσο τάχεις, σε καίνε, σ' έμποδίζουν να νοιώ- σης τη δροσιά της καινούργιας σου ζωής.

—Δέν μπορώ να τα κάψω αυτά τα γράμ- ματα.

—Καλά. Σου λέω, τώρα δέν έπιμένω. Αν όμως καιμια μέρα το απαιτήσω, για άποδείξει της άγάπης σου, θα τα κάψης.

Άλλαζε έπειτα άμέσως την κουβέντα ο Πάνος. Άρχισε να την φιλή, να την καί- δευη τολμηρά, όπως το συνήθιζε από την πρώτη στιγμή που πήρε τα δικαιώματα του άρροθωνιστικού. Κι' έπειτα, όταν εινε το σύννεφο στα μάτια της, που δέν έλεγε να φύγη, έδωλε από την τσέπη του, αφηρι- στα ένα κουτί.

—Νά, αυτό στο άγόρασα, είπε με ύφος σχεδόν αδιάφορο. Να μου πής αν σ' άρεση.

Άνοιξε ή Μάρθα το κουτί. Ήταν ένα θαυμάσιο μονόπετρο δαχτυλίδι.

Το δαχτυλίδι αυτό θάκανε την ευτυχία μιας κοκέτας γυναίκας. Θα ήταν και γι' αυτήν ίσως μια μεγάλη χαρά, αν δέν έ- νοιώθε την ψυχή της τόσο βαρειά.

Πάντως φίλησε τον άρροθωνιστικό της, και τα λόγια της άκούστηκαν θερμά:

—Σ' ευχαριστώ! Μα εινε πάρα πολύ για μένα, πάρα πολύ!

—Κουτί! είπε αυτός, με συγχίνοισι τά- ρα. Μα δέν καταλαβαίνεις ότι είσαι γυναί- κα μου, ότι σ' αγαπώ;

Του χαμογέλασε ή Μάρθα πιο θερμά τά- ρα. Πριν λίγες στιγμές όταν της είχε να καταστρέψη τα γράμματα του Αλέξη έ- νοιώσε κάτι σαν μίσος μέσα της γι' αυτό τον άντρα. Της είχε φανή εκείνη τη σι- γή ένως ένους που έρχοταν να πάρη τη βρά ένός αγαπημένου προσώπου.

Τώρα όμως στο θερμό τόνο της φωνής του, κάτι σαν να σκίρτησε μέσα της. Πρώτη φορά είχε άκουσει αυτή τη λέξι «γυναίκα μου», από τα χείλη του.

Και πρώτη φορά, στην καρδιά της ά- στροψε κάποια σπιθίτσα άγάπης γι' αυτόν τον άντρα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

Την άλλη μέρα, πριν άκόμα χαράξη, στο κρεβάτι της, ή Μάρθα έννοιωσε τα μά- γουλα της να κοκκινίζουν από ντρο- πή, καθώς θυμόταν το σκίρτημα αυτό της καρδιάς της. Τα δάκρυα έτρεχαν πάλι στα μάτια της.

—Δέν τον αγαπώ... δέν τον αγαπώ, ό,τι και να κάνη. Η καρδιά μου εινε δο- μεμένη στον Αλέξη.

—Δέν πρέπει να πιστέψω άκόμα πως πέ- θανε, είπε πάλι μόνη της σε λίγο. Πρέπει σ' άγωνιστώ άκόμα, όσο εινε καιρός. Πρέ- πει άκόμα να τρέξω.

Σηκώθηκε πριν έξημερώση. Έτοιμάστη- κε, και μόλις πέρασε λίγο ή ώρα πήρε πάλι τους δρόμους.

Όπως τα δυό αυτά χρόνια, άρχισε πάλι να τρέχη από γραφείο σε γραφείο, ρωτών- τας ικετεύοντας.

Με τη διαφορά, πως τώρα πήγαινε φοβι- σμένη, κυττάζοντας σαν ένοχη, μη την παρακολουθή κανείς, μην άκούη κανενας τι ρωτάει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Πρός τους άναγνώστες μας

Πολλοί άναγνώστες του «Θησαυρού» μας στέλνουν προς δημοσίευσιον ποιήματα και διηγήματα, αλλά λόγω έλλειψως χώρου, δέν μπορούμε δυστυχώς να τους απαντή- σωμε, ούτε να δημοσιεύσωμε τη συνερ- γασία τους.

Ένας τραγικός έρως του Μεγάλου Πέτρος

Ο περίφημος τσάρος της Ρωσίας Πέτρος ο Μέγας, που έβασίλευσε από το 1682 ως το 1725, κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, έρωτεύθηκε μια άρωιστή νέα 17 χρονών, τη Βέρα Ιδάνοβνα, κορη κάποιου μικρεμπούρου της Πετροπόλεως.

Με τη βιασύνη που τον χαρακτηρίζει και καθώς δέν έννοιωσε ν' άνεχθή έμποδία στην πραγματοποίησι των επιθυμιών του, έμήνυσε στον πατέρα της κορης, το ατσάμπα του και την άποφασί του να την κάνει έρωσμένη του, αφού φυσικά δέν μπορούσε να την παντρευτεί.

Ο μικρέμπορος τότε σκέφθηκε ότι ήταν προτι- μώτερο να έχη, έστω και γιαμπα «έξ άριστε- ρας χείρας» τον πανίσχυρο τσάρο, παρά να προ- καλέση, έναντιον του έαυτού του, και της κο- ρης του, την φοδέρη όργη του. Και έδωσε τη Βέρα στον τσάρο...

Ο Πέτρος την έγκατέστησε σ' ένα πολυτελές παλάτι, στα περίχωρα και την περιέβαλε με όλη τη γλίσση και όλη την τρυφερότητα που μπορεί να πόθησι μια γυναίκα.

Η Βέρα όμως ήταν πάντα μελαγχολική και δέν έδινε σημασία σε τίποτε από όλα αυτά. Η ψυχή και ο νους της ήταν άλλοι, στο Δη- μήτρη Δανήλωφ, ένα νεαρό και κομψό αείτω- ματικό της άνακτορικής φρουράς. Είχαν συνδε- σθή μ' ένα γερό κι' αμείωτο έρωτικό αίσ- σθημα.

Μια μέρα λοιπόν του έστειλε με μια έμπιστη μικρή σκλάβά της, ένα γραμματάκι. Του έγρα- ψε που και με ποιές συνθήκες βρισκόταν και τον κάλεσε να πάη άργά τη νύχτα να τη συ- ναηθή.

Ο Δανήλωφ έτρεξε στο ραντεβού της λα- τρευτής του και από τότε το χαμόγελο άνησε πάλι στα χείλη της Βέρας. Οι έρωτευμένοι συναντιούντανσιν κάθε νύκτα. Η ευτυχία τους όμως δέν κράτησε πολύ καιρό.

Κάποτε, ένας από τους υπηρέτες της νέας άντελήφθη τις αυστηρές συναντήσεις της με τον άρωτο αξιωματικό και έτρεξε να άναφέρη το πρόβλημα στον τσάρο.

Ο Πέτρος ένιγε έξω φρενών! Συγκράτησε όμως το θυμό του προσωρίνα και άποφάσισε να πιάση επ' αυτοφώρω τους δυό έρωτευμέ- νους.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας πήγε στη Βέρα, κάθισε λίγη ώρα μαζί της και με την πρόσφα- σι ότι είχε κάποια σπουδαία δουλειά έφυγε, χω- ρις να της πη τίποτα. Μα τα μεσάνυχτα, τυ- λιγμένος σ' ένα μεγάλο μακρύ και μ' ένα σκούφο καζάκι, χαμένο ως τ' αυτιά, έανα- γύρισε στο μικρό παλάτι, που στο μεταξύ είχε περικυκλώσει από πολυάριθμους άνδρες που

«Άνοιξε μια μικρή πόρτα, ήπικε μέσα του, προχώρησε ως το θάλαμο, όπου εινε η μι- κρή έμπιστη σκλάβά της Βέρας, να φρουρή άγρυπνη. Πριν εκείνη προσφάση ν' άνοιξη το στόμα της, την άρπάξε απ' το λαιμό, την έρ- ριξε σ' ένα ντιβάνι, την έκούκουλάσε με μια βαρεία κουδέρτα και την παρέδωσε σ' ένα από τους άνδρες της.

—Έπειτα όρωμες κι' άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και βρέθηκε μπροστά στους δυό γεαρούς έραστές.

Ένα άποσπασμα από καζάκι, που τον συνόδευε, άφώλιασε άμέσως τον Δανήλωφ και τον έδεσε.

—Πηγαίνε τον στο φρούριο! φώναζε. Νά τον δώσω ένκάτο δυνατά χτυπήματα με το κινδύ! Όσο γι' αυτήν εδω να την πάτε στη φυλακή και το πρωί να συλληθή το δικαστή!

Τρεις λόγατι με μάσκα μπήκαν ένα βρά-δυ στο σπίτι του πλούσιου Τζωρτζ Κάου-στον, στην άμερικανική πόλη Γκρήνουιτ.

Έμειναν εκεί μια ώρα. Επισκέφθηκαν τα διαμιά, κουβεντιάσαν έγκάρδια με τους έννοιους, άπαχαίρεψαν κατόπιν έν- γενικά την κ. Κάουστον και το μικρό (θυ- γονό) της, έσφισαν τα χέρια όλων.

Ουκ ανίστα τα γάντια τουα) κι' έφυ- γαν παίρνοντας μαζί τους κάμποσες κα- σές ούισκυ, 75 δολάρια και 6 δελτία βεν-ζίνης!

ριο της Αύλης για να την δικάση. Την κατηγο-ρώ ότι με διάφορα τέχνασματα έπελευήσε να κλέψη σπουδαία μυστικά του κράτους!

Οι ύπατοισσι του βιάσθηκαν να έκτελέσουν τις τσαρκές διαταγές.

Την ώρα που γλυκοχάραζε στο έσωτερικό προαύλιο του φρουρίου, ο δήμιος γύνωνσε τη ράχη του Δημήτρη Δανήλωφ και του κατέφερε άμειωτικά ένκάτο κτυπήματα με το άπαισιο κινδύο του.

Αργότερα, συνήλθε το δικαστήριο, μπροστά στο όποιο έφεραν τη Βέρα Ιδάνοβνα. Έότερ από μια σύντομη διαδικασία καταδικάσθηκε να ύποστη δημοσία εκούσιδω μαστιγώματα, μπρο-στά στο συνένοχο της Δανήλωφ. Έπρόκειτο ούσιαστικά για μια καταδίκη σε θάνατο, γιατί το λεπτό κορμί της Βέρας δέν θα μπορούσε ν' άνθεξή. Η πολή έπρόκειτο να έκτελεσθή την αυγή της άλλης ημέρας, κάτω απ' τα παράθυρα του αυτοκρατορικού άνακτορού.

Την ώριστημένη ώρα το Τσάρος που δέν είχε κλείσει μάτι όλη τη νύχτα, βρισκόταν στο πα-ράθυρο του γραφείου του, σκυθρωπός. Κάτω στο προαύλιο, εινε παρατεταμένη τη φρουρά, πλήθος κόσμου και μπροστά τον Δημήτρη Δα-νήλωφ, άνάμεσα στους φύλακες του.

Αέφανα όμως ανατριχίλασε σύκορμος από τη φόβη.

Είχε δη να φέρνονν τη Βέρα Ιδάνοβνα. Στα πόδια της ήταν δεμένη μια βαρεία αλυσίδα, που την έσερνε με μεγάλη δυσκολία. Το άρωτο πρόσωπό της ήταν καταχλωμό και φαίνε-ταν πως ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει και να σωριασθή καταγής, μοιλονότι ένας παπάς και ένός στρατιώτης την βαστούσαν από τις μα-σχάλες.

Ο Πέτρος έκλεισε τα μάτια του με φόβη. Πόδια της ήταν δεμένη μια βαρεία αλυσίδα, που την έσερνε με μεγάλη δυσκολία. Το άρωτο πρόσωπό της ήταν καταχλωμό και φαίνε-ταν πως ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει και να σωριασθή

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΑΓΚΙΣΤΡΟ

Παράξενα διηγήματα

«Όλοι στο Σάν-Φελίσι ήσαν πια την ιστορία του 'Αντρέ Σεφφίλ, του ανθρώπου με το χρυσό αγκίστρο. Τον είχαν ακούσει τόσες φορές να την διηγείται. Μια λεοπαρδαλίς του είχε φάει το δεξίο χέρι, ως τον καρπό, πριν τη μαχαίρωση με το άριστερο. Θά πείθαινε ότι την αιμορραγία, αν δεν τον έσωζαν οι μάγοι των 'Ερυθροδέρμων Κι-σούα, που τον είχαν περικυβέλει, είχαν γιορτάσει την πλήρη του κι' είχαν έφαρμόσει, στη θέση του κομμένου χεριού του, ένα χρυσό αγκίστρο.

— Άξιζε, δόκιμη περιουσία, αυτό το αγκίστρο! πρόσθετε ο Σεφφίλ. 'Αλλά οι 'Ινδιάνοι δεν λογαριάζουν το χρυσό, όπως οι λαοί. Τό σκορπίζουν εύκολα, εδώ κι' εκεί...

«Ο Σεφφίλ περνούσε τις θειώδεις ώρες του στην ταβέρνα του Μουριέ. Κι' αυτό γιατί λάτρευε την κόρη του ταβερνιέρη, την όμορφη Μαντελέν, και βυθιζόταν σε έκστασις όταν την αντίκριζε. Είχε ζητήσει πολλές φορές, το χέρι της απ' τον πατέρα της, αλλά εκείνος του απαντούσε πάντα:

— Βγάλε το απ' το νου σου, παλληκάρι μου! 'Η Μαντελέν μου δεν είναι για ένα φτωχό μεταλλωρύχο σαν εσένα! Μαί, ξέρω τι θα μου πής: «Ότι είσαι πλούσιος, αφού το χρυσό σου αγκίστρο αξίζει δόκιμη περιουσία. Τι όφελει όμως, μία και δεν ένωσεις να το άπολω- ρισής;... Άμα το πουλήσεις, έλα τότε να σου δώσω γυναίκα σου τη Μαντελέν! — Μά ξέρεις καλά πως δεν μπορεί να το πουλήσω, μουρμούριζε θλιμμένα ο 'Αντρέ. Οι 'Ινδιάνοι που μού το έβα- λαν, μού είχαν πει, αν το βγάλω ποτέ, θα πάθω μεγάλο κακό... Μού είχαν ακόμη πει ότι θα με σκοτώνουν, αν μ' έβα- λαν κάποια δόξα αυτό. Ξέρεις καλά ότι υπάρχουν άρκετοι Κισούα στο Σάν Φελίσι... Και δεν θ' άργήσουν να το μάθουν...

«Ο Μουριέ άναστήκανε τούς ώρους του κι' έβαζε τέλος στη συζήτηση. «Ο Σεφ- φίλ έφριχνε τότε μία τρυφερή και πα- νεμένη ματιά στη Μαντελέν κι' έκλεινι του άπονωόσε με τόν ίδιο τρόπο. Μία βραδυά, πούθγανει απ' την τα- βέρνα, τόν σταμάτησε κάποιος: 'Ήταν ένας παράξενος άνθρωπος, μικροκαμα- μένος, με πονηρή φυσιογνωμία. Άσχα- λειτό με διάφορες έμπορικώς επιχείρη- σεις. Λέγονταν Μαξιμί Φαβέρ.

— Ακούστε, είτε από νέο. Παρακα- λούησα την κούδεντα σας με τόν Μου- ριέ... Ξέρω τι σας βασανίζει, και μπορώ να σας βοηθήσω να τ' άσυνδά- σετε όλα: να παντρευτείτε την άσπαρη- μένη σας, χωρίς να δυσανεστήσετε τούς 'Ινδιάνους μάγους!

— Μά πώς; ρώτησε με άπορία ο Σεφ- φίλ. Για ν' άποκτήσω τη Μαντελέν, πρέ- πει να θυσιάσω το χρυσό αγκίστρο! — Θά φροντίσω εγώ να το πουλήσετε σε καλή τιμή και να σας το άντικα- ταστήσω άμέσως μ' ένα έντελώς όμοιο, φτιαγμένο από ένα μετάλλο που θά φαί- νεται σαν χρυσόφι. Κανείς δεν θά υπο- ψιασθή αυτή την άντικατάσταση. Θά γίνετε πια εύτυχημένος... και θά μού πληρώσετε, φυσικά, τη μεσιτεία μου! «Ο Σεφφίλ άντήθηκε στην άρχη. 'Αλ- λά ο πειρασμός ήταν μεγάλος... Την άλλη μέρα πήγε να βρή τον Φαβέρ, και του έδωσε ότι θέχονταν.

Άλιες βδομάδες άργότερα, έκανε τούς γάμους του με τη Μαντελέν. Για να δι- καιολογήσει στο Μουριέ την προέλευσι του έαυτικού πλούτου του, του είχε πει ότι τα χρήματα έκείνα ήταν οι οικονομίες του, που τις μάζευε από πολλά χρόνια κι' που είχε κρύψει ως τότε την ύπαρξή τους, γιατί ήθελε να τόν άνα- γήσει η Μαντελέν για τόν έαυτό του μόνο.

«Όσο για το αγκίστρο που φορούσε τώρα, έμοιαζε τόσο με το πρώτο, ώστε κανείς δεν μπορούσε να υποψιασθή το παραμικρό.

Πέρασαν έτσι τρείς μήνες. Έπειτα τα πράγματα χάλασαν ξαφνικά... Ένα βράδυ, καθώς ο Σεφφίλ διη- γείτο στην ταβέρνα την παλιά περιπέ- τειά του, για χιλιόστη φορά, ένωσσε άπότομα μία ζαλάδα. 'Όταν τού πέρασε αίσθησιν κ' άνιωσε κάτι σαν μούδιασμα στο ά- κρωτήριο χέρι του. Τότε, τρέμει, τ' άπλάσε προς όλες τις διευθύνσεις, άλ- λά τ' άμυδίασμα έξακολουθούσε. 'Όταν άρ- χισε από την ταβέρνα, τ' άχρει του

είχε γίνει βαρύ, μισοπαράλυτο... Πέρασε άσχημα τη νύχτα. Στριφογύ- ρισε στο κρεβάτι του, δίχως να μπο- ρή να βρή ήσυχία. Τό χέρι του πονούσε άνυπόφορα. 'Η Μαντελέν άγρυπνήσε δίπλα του, βρέχοντάς του τ' άμύγνυα. Έκείνος έσφιγγε τ' άχρει της με άγνα- νία. Έκτός απ' τ' άσπαστικό πόνο, τόν βασάνιζε κι' ένα ψυχικό μαρτύριο. Άσ- τόσο δεν μύλούσε καθόλου για τούς φό- βους του... Τά έημερώματα, τ' άχρει του είχαν πατώσει όπ' τις δαγκωματιές. Σήκωσε κάθε τόσο το δεξί χέρι του και κύτταζε σαν άποδολαζμένος τ' άγ- κίστρο... —

«Ο γιατρός, πούφτασε σε λίγο, τόν βρήκε να σούρλαζή σαν δαιμονισμένος. Τό παραμικρό άγγιγμα τόν έκανε να τινάξεται ψηλά. Στην έκστάσι, παρου- σίαζε μόνο ένα άδυνάτο πρόβλημα κατά απ' τ' άμύγνυα. Τίποτε άλλο, που να έπιδίρη στο γιατρό να βγάλει ένα συμ- πέρασμα.

— Μήπως μετακινήσατε δόλιου τ' άγ- κίστρο σας, τόν τελευταίο καιρό; ρώ- τησε ο γιατρός.

— Μά... δεν πιστεύω! Τό έχω από χρόνια, πάντα στην ίδια θέση...

— Ναί, φαίνεται κακά βαλμένο... Περιέργοι! Δεν ξέρω τί έξηγήσι να δώ- σω...

«Ο γιατρός συνέστησε έντρίθες, κομ- πρέσες και μερικά άντισπαστικά χάπια. Έπειτα έφυγε, άφίνοντας τη Μαντελέν να κλαίη άπελπιμένα.

«Η κατάσταση τού Σεφφίλ χειροτέ- ρευε διαρκώς. Τά μάτια του είχαν βα- θυνώσσει, τ' άπώσπιο του φαίνεται τρομερά άδυνάτισμένο. Προς τ' άμυ- μέρι, μουρμούριζε με κόπο στη γυναί- κά του:

— Πήγαινε να φέρης τ' άφάβερ... «Ο κοινός άνθρωπάκος έφτασε άμέ- σως. «Ο Σεφφίλ, ζήτησε απ' τη Μαντε- λέν να τούς άφίση μόνους.

— Τι συμβαίνει, Φαβέρ; ρώτησε. Πο- νά σαν κολασμένος!... Φταίει τ' άχρυ- σό αγκίστρο... τ' άνιόσω, είμαι βέ- βαιο! Άλλά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί... Μήπως μού τ' έφάρμοσαν ά- σχημα;

— Μά ξέρετε πως πήγασμε σ' ένα απ' τούς καλλίτερους χείρουργους... Είνε άλλωστε τόσο εύκολο κι' άπλη αυτή η έφαρμογή... Δεν καταλαβαίνω κι' έ- γώ, φτωχό μου φίλε!...

Σώπασε μία στιγμή, κι' έπειτα πρόσ- θεσε έαφνικά:

— Θά πάω να φωνάξω τόν Γκαγια- κίλ, τόν 'Ινδιάνο! Μας έχει πει πολλές φορές ότι είχε ένα δειό μάγο. Κάτι θά ξέρη αυτός...

— Ναί, πηγαίνετε, πηγαίνετε άμέ- σως!...

Τό άπόγευμα, ο Σεφφίλ είχε γίνει κίτρινος, κατακίτρινος, σαν να είχε χυ- θή στις φλέβες του όλο τ' άχρυσόφι του αγκίστρο του. Τό πρσώπιο του έμοιαζε με ζωντανή μούμια... Σ' αυτή την κατάσταση τόν βρήκε ο Φαβέρ, όταν έλασνύρισε με τόν Γκαγιακίλ — ένα 'Ινδιάνο, άργάτη τών μεταλλείων και τακτικό πέλτη της ταβέρνας τού Μου- ριέ. Μόλις ο 'Ιθαγενής είδε τόν άρρω- στο, κούνησε τ' άκροφύλο του λυπημένα. Τό όρος του έδειχνε καθαρά ότι τόν θεωρούσε όριστικά χαμένο! 'Η Μαντε- λέν έβγαλε μία φωνή και πέρασε στην άλλη κάμαρα, για να υπορέσει να κλά- ψη. «Ο Φαβέρ ήτον κατάλαμνος. «Ο άρρωστος τού σύστησε να διηγηθή στον Γκαγιακίλ την άντικατάστασι τού χρυ- σού αγκίστρο. 'Όταν έμασε ότι είχε συμψη, ο 'Ινδιάνος πρόφερε με σοβαρή φωνή:

— Οι μάγοι μας έχουν τ' άμυστικά τους. 'Όταν μεταχειρίζονται τ' άχρυσό- φι, δεν τ' άκάνουν γιατί δεν έέρουν την άξία του, αλλά γιατί τ' άμετάλλο αυτό παράγει θεραπευτικές άκτινοβολίες... Τώρα ο Σεφφίλ πειθαίνει, έπειτα από τόσα χρόνια, μολυσμένο απ' τις δαγ- κωματιές της λεοπαρδαλής, γιατί δεν έχει πια τ' άχρυσό αγκίστρο, που τόν προστάζει να έξουδετέρωνε τ' άμυ- σία!...

Άλγο άργότερα, ο Σεφφίλ είχε μεί- νει μόνος και πάλι με τη γυναίκα του. — Έπρεπε να κρατήσω τ' άχρυσόφι... τραύλισε. Έβκανα όμως για εσένα!... 'Η Μαντελέν έπεσε γονατιστή, δίχως να καταλαβαίνει. «Ο Σεφφίλ της χά- δειε τ' άμυδία με τ' άσκελετωμένο χέ- ρι του. Την ώρα που βασιλάνε ο ή- λιος, ο άρρωστος έφυγε προς τ' άπώσ- κι έμεινε άκίνητος, για πάντα... Φαί- νονταν σαν παράδεινο άγνάλια, έτσι άδύ- νατος και κατακίτρινος... Την ίδια στιγμή που έβρυχόσε, κάτι έπεσε στα σκεπάσματα τού κρεβάτιού: Τό ψεύτικο αγκίστρο, που είχε έκαλλή- σει απ' τ' άσπασμένο χέρι του!

ΜΠΕΡΝΣ, Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Η καταπληκτική σταδιοδρομία του

Στην 'Αμερική συμβαίνουν μερικά πράγματα... που μόνο στην 'Αμερική μπορεί να συμβούν. Και ένα από τ' άπερίγραφα αυτά φαινόμενα της άμερι- κανικής ζωής είναι και ο σπερινός ύπουργός τών έξωτερικών τών 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Πραγματικά, η σταδιοδρομία τού Τζάιμς όρ- νσις Μπέρνς είναι από τις καταπληκτικώτερες, σε μία χώρα όπου όλα είναι παράδοξα.

Σύμφωνα με τήν ύπάρξη παρομοίωσις ενός άμερικα- νού δημοσιογράφου, η ζωή τού είναι ένα συνεχές άλλο εις ύφος. «Ο Τζάιμς όρνσις Μπέρνς είναι σήμερα 66 χρόνων. Έγεννήθηκε τ' 1879 στο Τσάρ- λεστον της νοτίου Καρολίνας. Ο πατέρας του ήταν ένας φτωχός βιοπαλαστής, που πέθανε όταν ο Τζάιμς ήταν πέντε χρόνων, άφίνοντας μία καλή ύπόληψι και μερικά κρη.

«Η μητέρα του βρέθηκε τότε σε πολύ δύσκολη θέση. Στην άρχη, έσκέφθηκε να κλείσι το παιδί της σ' ένα από τ' άφιλανθρωπικά ιδρύματα, που λει- τουργούσαν στο Τσάρλεστον, με τή συνδρομή μερι- κών πλουσιών. Άγαπούσε πολύ όμως τ' άμικρό Τζάιμς και δεν ήθελε να τόν χωρίσθ. Γι' αυτό, άποφάσισε να δοκιμάσι τ' ά μπορούσαν να κάνη, για να συντηρήσι το παιδί της και τόν έαυτό της.

Ευτυχώς, η κυρία Μπέρνς είχε μάθει άλλοτε ρα- πτική και σκέφθηκε να έξαασκήσι αυτό τ' επάγ- γελμα. 'Η πελαιτία της άπετελετο από γυναικείες διαθέσεις πολλά χρήματα και προτιμούσαν τή φθη- νή κυρία Μπέρνς από οποιαδήποτε άλλη μούδια.

Την εποχή αυτή, ο μικρός Τζάιμς βοηθούσε τή μητέρα του, πηγαίνοντας τα φορέματα που έφραζε στα διάφορα σπιτία. Έτσι, έκέρδιζε μερικά άέντες, που τού έδιναν για τόν κόπο του. Τα χρήματα αυτά τ' έβαζε μέσα σ' ένα κουτί και μία μέρα παρου- σίασε στην κυρία Μπέρνς μερικά δολάρια.

— Θά σου αγοράσω ένα καινούριο κουτούμι, είπεν η μητέρα του, βλέποντας πως έκαινο πού, φορούσε ο γυιός της ήταν πολύ φθαρμένο.

— Όχι, μητέρα, άπάντησε ο Τζάιμς. Μπορώ να περάσω ακόμη με αυτό που έχω. Προτιμώ να μάθω στενογράφι.

Έτσι και έγινε. «Ο μικρός Τζάιμς φοιτούσε τήν ημέρα σ' ένα όμιόσιο σχολείο και τή νύχτα πηγαί- νε σε μία σχολή στενογράφισης. Όσο για τ' άπαιν- δια, πολύ λίγο τόν άπασχολούσαν. Μόνο για τ' άμυ- δος είχε μία ιδιαίτερη προτίμησι.

Και τ' ά χρόνια έξακολουθούσαν να κυλάνε ήρεμα, γιατί ήταν γεμάτα από μόχθο, έτσι που δεν ύ- πηρχε θέσις για άλλες συγκινήσεις.

Άργότερα, ο Τζάιμς έχασε τή μητέρα του, αλλά αυτό δεν τόν εμπόδισε να συνεχίσι με τήν ίδια έ- πιμονη τις σπουδές του.

Τό 1900, έλαβε μέρος σ' ένα διαγωνισμό ρεπόρ- τερ, όπου έπηρε τ' άπρώτο βραβείο. Με τόν τρόπο αυτό, κατώρθωσε να κερδίσι από τις έφημερίδες μερικά χρήματα, που του χρησίμευσαν για να συ- μπλήρσι τις σπουδές του. Τρία χρόνια άργότερα, έπαυσε τήν άδεια τού δικηγόρου.

Άλλά η δημοσιογραφία τόν άπασχολούσε περι- σσότερο. Και έκαμε τότε μία παράτολμη πράξη, που άπωσε όλους έφημερίδα, που είχε πάντα παθητικό και που ο 'Ιδιοκτήτης της μάταια άγωνιζόταν από χρό- νια να τήν πουλήσι. «Ο Μπέρνς τήν άγόρασε. Αυτή τή φορά, έπαυσε τήν τιμή και τήν ύπόληψι του. Για- τί είχε πληρώσει ένα μικρό μόνο μέρος από τ' άποσόν που είχε συμφωνήσει και τ' άπόλοιπο τ' άχρυσό- τουσε. Αν δεν κατώρθωνε να τ' άπλώσθ, τόν περιμενε ο έξετελισμός και ίσως η φυλακή.

Άλλά ο Μπέρνς ήταν άκαταπόνητος. Σε λίγο διά- στημα, έκαμε τ' άμικρό του έντυπο τήν πρώτη έφη- μερίδα της νοτίου Καρολίνας. Μέσα σε δύο χρόνια είχε πληρώσει όλο τ' άχρυσό του και, χωρίς να δι- στάσι καθόλου, έξέτεθ' στις έκλογές, χωρίς να ύποστηρίζεται από κανένα κόμμα.

Γι' αυτό, όταν άνεκοινώθησαν τ' άποτελέσματα, όλοι έτίρβαν τ' άμτία τους και περισσότερο από όλους ο 'Ιδιος ο Μπέρνς. Είχε έκλνχ' με μία δια- φορά 57 ψήφων από τόν αντίπαλό του.

Έτσι, τ' 1910 έμνηκε στο Κογκρέσο. Από τή στιγμή αυτή, έκαμε όλους να τόν προσέξουν με τις πρωτότυπες ιδέες του, τήν τόλμη και τή μοχη- ρικότητά του. «Ο Μπέρνς δεν είναι ρήτωρ. Μιλάει μάλιστα πολύ άσχημα. Άλλά είναι πεισιγώτατος και δύσκολα μπορεί ν' άντισταθ' κανείς στην όρθό- τητά των επιχειρημάτων και τών σκέψεων του.

«Ο σύνδεσμός του με τόν Ρουζβέλτ χρονολογεί- ται από τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Άργότερα, ο Μπέρνς ήταν η ψυχή τού Μπράν Τράστ, που διήνυσε τήν οικονομική ζωή τών 'Ηνωμένων Πολι-τειών. Κατά τήν διάρκεια τού σπερινού πολέμου, ήταν ο στενότερος συνεργάτης τού Ρουζβέλτ στα ζητήματα της έξωτερικής πολιτικής και τόν συν- ώσεσε στη Γαλλία ως 'Ιδιοκτήτης συμβούλου του.

«Όταν ο Τρούμαν ανέλαβε τήν προεδρία, ο Μπέρνς άντικατέστησε τόν Στετινιους στο ύπουργείο τών Έξωτερικών. Αν σμιθί ο Τρούμαν να πέθανε προ- τού να λήξ' ο χρόνος της θητείας του, έκείνος που θά τόν διαδεχθ' στην προεδρεία τών 'Ηνωμένων Πολιτειών θά είναι ο Τζάιμς όρνσις Μπέρνς, ο άνθρωπος με τή γελαστή φυσιογνωμία και τήν ά- λυνιστη θέλπει.

ΑΜΕΡΙΚΗ ΤΟΥ 1945

Στά «Μπουρλέσκ»

Άπόψε θά πάμε — αν θέ- λετε—να 'Ιδούμε λίγο «μπουρ- λέσκ». Τό θέαμα είναι παρά- νομο αλλά ταιριάζει στην ψυχούσθησι τού 'Αμερικα- νού και γι' αυτό πρέπει να τ' ά παρέχεται άσφον.

Με τή δικαιολογία της ψυ- χαγωγίας τών φανταρών οι επιχειρηματίαι τών «μπουρ- λέσκ» έβγαλαν τή σχετική ά- δεια. Υπάρχει ένας νομος στη Νέα Υόρκη που λέει: «Επιτρέπεται η παράδεισις παντός νόμου με... νόμιμο μέσο». Τι σημαίνει ο νόμος αυτός μη ρωτάτε. Σημαίνει πως άπαγορεύεται ν' άνοήσι χασισοποτεί, αλλά, αν έχης άδεια, μπορείς να τ' άνοήσι άρκει να κρησίνης μία ταμ- πέλλα της 'Υγειονομικής 'Υ- πηρεσίας που να καθορίη πόσο άνθρωποι μπορούν συ- γχνώς να καπνίζουν χασις μέσα στην αίθουσα χωρίς να παραβιάζονται οι κανόνες της ύγεινής από τ' ά συ- νωστισμό!...

Τό ίδιο γίνεται και με τ' ά «μπουρλέσκ».

— Περσέτε, κύριοι, να έ- διητε τις πενήντα άραιότερες γυναίκες τού κόσμου γυνέες τσιτσίδι, φωνάζει ο «πλοσι» από τ' άμικρόφωνο άνεσασμέ- νος σ' ένα εύλινο βάθρο ση- μένο στη μέση τού προβά- λου μίας μεγάλης εύληνης παράσκας που χρησιμοποiei- ται για θέατρο. Πίσω του στέκουν έαυθές, μελαχρινές, κοκκινομάλλες, μαύρες, κινέ- ζες με φοιδώδη άστραφτερά σούτιεν και μία βεντάλια από φτερά που κυλύπτει τ' άπόλοιπο γυμνό σώμα τους. Χαμογελούν έλκυστικά, ύπο- σκοντα πολλά, προκαλόν τούς φανταρών και τ' άνυ- τάρια που χαζεύουν ένα γύ- ρω στο βάθος.

— Αυτές και άλλες «γκέρλες» θά παρελάσουν σε λίγο δόλυντες μπροστά σας και θά πρίεστε τ' άμτία σας, φωνάζει ο κράτης βρι- σας, βλεπόντας τούς αμειψικά, βλεπόντας τούς πελάτες να γουρλώνουν κι' όλες τ' άμτία.

Νομίζει κανείς πως άκούει χασάφι να διαλαλή: «Έσθ' τ' ά καλό μοσχάρι».

Τό είσιτήριο είναι φθινό, 100 δραχμές. Μπαίνουν με- σα. Μία μεγάλη τζάξ από μούρη και άσπρους παίζει θεατρικά σουζι ενώ τ' άθεατρικά σουζι έαυθ' ο παλκοσένικο τραντάζεται ο- πλοαλκττω άθλητικών κορι- μωμένων τ' άμτία.

Εαφνικά τ' άμτία σδύνουν κι' ένας δυνατός προδόςας φωτίζει τή σκηνή.

«Η πρώτη χορεύτρια εμφανί- ζεται τυλιμένη σε μωβ πέ- πλα. Χορεύει άρχα σ' ένα περίεργο ρυθμό, τραγουδ' ύποθελητικά κι' άφήνει τ' άμτία να πέφτουν ένα-ένα.

Ένας λεπτός σπινθόδεσμος και μία κοινή ποδίστα από λαμ' προστατεύουν έλάχιστο τ' άχρηστικό κομμάτι της. Άλλά, στο μεταξύ τ' άρε- φραίν έχει τελειώσει κι' η χορεύτρια άπαφαιρεί. Οι θέ- αται σούρλαζουν, χειροκρο- τούν με φανασισμό, ο προ- δόςας ρίχνει τώρα μπλε φώ- κι η χορεύτρια εμφανίζεται πάλι, δόλυνση αυτή τή φο- ρά, κρύβοντας μονάχα με

φο όταν έκποιούνται τ' άμτι- σού».

Σ' ένα τέτοιο θέαμα κατα- λαβαίνεται γιατί γίνεται σκο- τισμός για τις πρώτες θέσεις Κι' επειδή οι παραστάσεις είναι συνεχείς με δεκάλεπτα διαλείμματα, γίνεται σωστή έφοδος για τήν κατάληψι τών πρώτων σειρών καθισμά- των μόλις άκκνωθούν. Και όμως τ' ά θέαμα θεωρείται ά- πλώς «εξάτιγκ» από τούς 'Αμερικανούς που έπιμένουν ότι τ' ά καλλιγράμμα κορμία τών γυναιών χορευτριών ποτέ δεν τούς έδωσαν στο μυαλό τή σκέψι ν' άπατήσουν τή γυναίκα τους.

Φυσικά η άστυνομία δεν είναι δυνατόν να επιτρέψι τ' ά στρατασάρισμα αυτό της ή- θικής. Γι' αυτό τακτικά, κά- θε τρείς βδομάδες κάνει έ- φοδο στα «μπουρλέσκ». Συλ- λαμβάνει όμαδικώς όλες τις χορεύτριες και τις οδηγεί γυνέες στο αυτόφορο. Κατα- δικάζονται σε πρόστιμο, τ' ά πληρώνει ο επιχειρηματίας και οι χορεύτριες έαναγορί- ζουν στη δουλειά τους για τήν έπόμενη παράσταση. Ά- πο σέσσωμο όμως προς τ' ά νόμο ο επιχειρηματίας ντύνει τώρα τις γυνέες μπαλαρίνες μ' ένα έλαφρο «άκσ-σέ» σε χρώμα σάρκας. Τήν έπο- μενη βραδυά ο νόμος και η ήθική έχουν πια 'Ικανοποιηθ' και τ' ά «άκσ-σέ» εξαφανί- ζονται έως τή βραδυά που θα έπείμει πάλι η άστυνομία. Κάθε έφοδος διεκπεριάζεται στερεότυπα. Άστυνομιοι, χο- ρεύτριες, δικασταί, επιχειρη- ματίαι συνήθισαν πια στη ρουτίνα και έγιναν μπλαζέ- δες. Άκόμα και τ' ά κοινό. Φιλοσοφικά οι θεαταί που θέ- λουν ν' άπολαύσουν τ' ά θέα- μα, χωρίς να τ' ά διακόψι η άστυνομία ρατούν στο ταμείο πότε έγινε η τελευταία έφο- δος. Και κανονίζουν τήν πο- ρεία τους...

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ!

«Ο Χίτλερ μετά της συζύγου του κατέ- φυγε στα παρθένα άδση της 'Αφρικής».

Άπό τις έφημερίδες

ΧΙΤΛΕΡ: Δεν θά μπορούσαμε άραγε να φτιάσουμε μ' όλα αυτά μία νέα άυτοκρα- τρία;

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Πώς θεραπεύεται ο καρκίνος

φέρνει κανένα άποτέλεσμα.

«Η ηλικία, απ' τήν οποία άρχίζει ο κίνδυνος τού καρκίνου, είναι συνήθως τών 40 έτών. Δεν άποκλείεται ωστόσο να εμφανισθ' και ένωριτερα η άρρώστεια. Οι γιατροί συνιστούν σε όλους τούς ανθρώπους 35-45 έτών να έξετάζονται τουλάχιστον μία φορά τ' άτος σε μία ειδική κλινική. Μετά τ' ά 45, η έξέταση πρέπει να γί- νεται μία φορά στους έξι μήνες. Από 16 έως 35 έτών, άρκει μία έξέταση κάθε δύο χρόνια.

Στα είδικα άμερικανικά νοσοκομεία, η εξέτα- σις αυτή στοιχίζει φθηνότερα, γίνεται με σύστη- μα και μεθοδικά και απαιτεί τρείς επισκέψεις. Τήν πρώτη μέρα, ο έξεταζόμενος δίνει όλα τ' ά στοιχεία του, που άφορούν τήν οικογένειά του, τ' ά οικονομικά του, τή κοινωνική θέση του και τή μορφώσι του. Τη δεύτερη, έξετάζονται η καρ- δια του, οι πνεύμονες, και τ' άμτία και τ' άμτία του. Τήν τρίτη, γίνεται μία γυνική έξέταση, άπό ένα γιατρό που έχει μελετήσει έν τ' ά μετα- ζ' ά στοιχεία του.

Κατά τούς 7 πρώτους μήνες της λειτουργίας ενός νέου άμερικανικού νοσοκομείου τού Σι- κάγου, έξετάσθησαν 275 άτομα. Τα 11 είχαν βέ- θαιο καρκίνο, άλλα 15 παρουσίαζαν πιθανότιες έκδηλώσεις αυτής της άρρώστειας, κι' άλλα 39 είχαν όγκους όχι καρκινώδεις. Άλλα λοιπόν α- τά τ' ά άτομα πιστεύουν ως τότε ότι ήταν άπολύ- τως υγιά!

Κάθε άνθρωπος, άνδρας ή γυναίκα, πρέπει να έξρη καλά τ' άς ένδείξεις που προαναγγέλλουν ίσως καρκίνο. Πρέπει ν' άνιχνισθ' και να κατα- γενησ' στο γιατρό όταν έχη: 1) ένα έπιμονο άγκο, ίδιως στο στήθος, 2) μία άδικαιολόγητη αιμορραγία, 3) μία έπιμονη και άνεύρηνη δυσ- πεψία, 4) μία πληγή που δεν έπούλωνεται κα- νονικά, ίδιως στη γλώσσα, 5) μία έαφνική άλ- λη τού σκάματος ή τού μεγέθους μίας κρεσας- λπας.

Όταν λείπει η άγνοια κι' ο φόβος, θά έχη γίνει ένα τεράστιο βήμα στον πόλεμο κατά τού καρκίνου. 'Η σωτηρία τών άρρώστων εξαρτάται απ' αυτούς τούς 'Ιδιους.

ΜΠ. ΜΠΑΛΕΥ

ΜΑΞ ΝΤΑΖΕΡΓΚ

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΓΡΗΛΑ
θεατρίνα

Ήταν μια μεγάλη θεατρίνα. Στόν καιρό της — έδω και σαράντα — πενήντα χρόνια... — Οι θρίαμβοι της ήταν καταπληκτικοί, οι θαυμαστές της φανατικοί. Ή τέχνη της έκανε τα θέατρα πουλάει να γεμίζουν ασφυκτικά, τους θεατές να κρέινοταν απ' τα χείλια της σε κάθε σκηνή, σε κάθε λέξη, και στο τέλος να χειροκροτάνε μ' ένθουσιασμό, σαν τρελλοί, μόλις έφευγε η αυλαία πάνω από το θράμβό της... Τό έργο που παίζατε αυτή, ήταν βέβαια πώς θα πιάσει. Ήξερε να δίνει, να συγκλονίζει, να προκαλή το δάκρυ. Ήταν πραγματικά μεγάλη. Είχε όμως την αφροντισία του τζιτζικίου. Ήξερε να τραγουδά, δεν ήξερε ν' αποταμιεύει, σάν το μερμηγκι... Ο χειμώνας, ο φοβερός χειμώνας της ζωής, που συνοδεύει τα γεράκια και συνοδεύεται με την παρακμή, δεν την άπασχολούσε καθόλου. Άς έρχότανε, καλώς ναρθή... Ή θεατρίνα δεν νοιαζότανε καθόλου για το αύριο. Το μέλλον ήταν γι' αυτήν ένα άναίτιο και κοινό ποινικό αίσθημα. Τό σήμερα ήταν γεμάτο από αλάλια χρώματα, ζεστά χειροκροτήματα, θριάμβους, μεθόσι... Όλα τ' άλλα δεν αείζανε να τ' ασκετή κανείς. Κι' ύστερα, ποιος τό ξέρει; Ο θάνατος μπορεί νά φανε μια μέρα, ευγενικός, καλός, ευγενικός, πριν απ' την παρακμή, για να την άρπάξη μέσ' απ' τό χαρούμενο κι' έκστασιο πλήθος, στη μέση του θριάμβου, σά θαυμαστής απαιτητικός κι' εγωιστής...

Άλλοίμονο — ο θάνατος δεν ήθελε... Ήρθαν όμως τ' άσπρα μαλλιά, οι βαθείες ρυτίδες που άνοιγαν σάν πλεγές ο καιρός άπάνω στο βελούδο της επιδερμίδας που γελοιοποιείται σε περιγμήνη, ήρθαν τα γεράκια νά της σκόφουν τους ώμους, νά της μαράνουνε την τέχνη, νά της σπάζουνε τή φω-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Όλοι παρακαλούν τήν τύχη νά τους κάνει πλούσιους. Και όλοι, όταν πλουτίσουν, λένε ότι πλούτισαν όχι με τήν τύχη, αλλά με τήν ικανότητά τους.

Γκονγκούο
★ Ή γυναίκα που άναπα καλεί περισσότερο, είναι συχνά εκείνη στην οποία τό λέει λιγώτερο.

★ Όσο άναπούμε μια γυναίκα, τής μιλάμε γι' αυτή και όταν πια δέ τήν άναπαύει, τής μιλάμε για τόν εαυτό μας.

Μπωσέν

★ Πάντοτε είναι κανείς διατεθειμένος να βρίσκει ωραιότερη απ' ό,τι πράγματι είναι τή γυναίκα που άναπα, για τό λόγο ότι ή άμορφία έγινε για να τήν αισθάνονται και όχι για να τήν κρίνουν.

Μπωσέν

★ Ισχυρός είναι όχι εκείνος που διακρίνεται στην πάλη, αλλά εκείνος που σφυρηλατεί τήν όρμή του.

★ Όταν οι γυναίκες μας άναπούν, μας συγχωρούν τό ελαττώματά μας. Όταν δεν μας άναπούν δεν συγχωρούν ούτε τις αρετές μας.

νή... Ή θεατρίνα γέρασε. Κι' όταν έφασε γύρω της για νά τήν παλιούς θαυμαστές, τόν παλιόν ένθουσιασμό, τό παλιά χειροκροτήματα, δέ βρήκε τίποτε... Κι' έφτασε, μια μέρα σκληρή, νά τής λείψη κι' ο έπιούσιος. Τό τζιτζίκι πείνασε! Κι' αντί για δικαιοσύνη, ή ζωή του πέταξε κατάμουτρα τό σαρκασμό: «Τί έκανες όλο τό καλοκαίρι;...» «Τραγουδούσα...» «Τραγουδούσες; Πήδω, λοιπόν, τώρα!...» Νά πηδήξη... Πώς νά πηδήξη, που δεν είχε ούτε πόδια καλά-καλά;... Δεν τής έμνε παρά νά πεθάνη... Σκληρός όμως, αδιάφορος, άδυσώπητος, ο θάνατος άρνιότανε νά τήν πάρη σ' άπολυτρωτικά του φτερά... Θα πήτε: Κι' έλειψε ένα πιδόλι, λίγο δηλητήριο;... Άλλοίμονο! Τά χρόνια που περνανε, γονατίζονε τήν αντίδραση, και κάνουνε τόν άνθρωπο νά γονατίζονται άπελπισμένα στη ζωή που σώνεται... Ή γρηά θεατρίνα δεν είχε τόν ήρωισμό νά πεθάνη!... Αντίθετα, μάλλον, είχε τόν ήρωισμό, τόν τρελλό κι' άκατανόητο ήρωισμό νά ζή... Νά ζή, σάν έρείπιο, σά φάντασμα του παρελθόντος, φτωχιά, σχεδόν ρακένδυτη, με μοναδική της πόρο μια άστεία συνταγή απ' τό «Σωματοίο ήθλοποιών» — πεντακόσιες δραχμές τό μήνα, ή κάτι τέτοιο! Αυτή, ποίχε κερδίσει τό χρυσάφι άξένιαστα, και πιά άξένιαστα τόχε σκοπίσει... Αύτη, τό «Ένσαρκον Άγαλμα», ή «Φαύτη», τό «Ένσαρκον Άγαλμα», ή «Φαύτη», ή «Άδριανη Λεκουδέρη», ή «Φαντασία», ή «Κύρια με τας Καμειλάς!...»

Τί νά κάνει; Πρόχειρα, άργάνασε μια παράσταση, στό «Κεντρικόν», τότε. Θα παίζε «Ένσαρκον Άγαλμα!» ή «Ένσαρκον Άγαλμα» χωρίς γραμμές, χωρίς τίποτε — μόνο με λίγα υφασμένα κόκκαλα και πολλές ρυτίδες... Τό παίζε. Τό «Κεντρικόν» δέ γέμισε. Οι νέοι άσταί τήν άγνοούσαν — ποιά ήταν;... που είχε ξεφτυρώσει, άνάμεσα στις καινούργιες δόξες τής σκηνής, αυτή ή γρηόυλα;... — οι παλιοί, όσοι δεν είχανε πεθάνει, μένανε στό σπίτι τους, καρφωμένοι απ' τούς ρευματισμούς ή απ' τήν άρθροσκληρώση... Ή «Πόρτα» δεν έκανε παρά καμιά διακοσμία ελατήρια... Ίσα-ίσα, δηλαδή, που πληρώθηκαν τό έξοδα!... Και τό τζιτζίκι έμεινε πάλι νηστικό, μέσ' στό χειμώνα τής ζωής...

Τότε, ένας νέος άνθρωπος — αυτός που διηγείται σήμερα τή μελαγχολική ιστορία... — έργοζότανε σέ μια άθηναϊκή έφημερίδα με κυβερνητικό κύρος. Έγραφε, λοιπόν, συγγινόμενος κι' άναγκατισμένος για τό φοβερό κατόντημα, ένα «αρθροβίο» για τή γρηά θεατρίνα. Ή Βουλή ύστερ' από δύο μέρες τήν συγκατάεθηκε κι' αυτή νά θυμώσει τήν δοξαμένη θεατρίνα που παλιό καιρό που τής τήν είχε θυμώσει ή έφημερίδα, που τής τήν είχε θυμώσει συνταξί από τρεις χιλιάδες τό μήνα γι' αυτή... Ήτανε κάτι. Ύστερ' από λίγο όμως, ένα βράδυ, δέχτηκε στό δημοσιογραφικό μου γραφείο τήν επίσκεψη τής θεατρίνας. Τή θυμάμαι σάν τώρα, με τό καπελλίνο της, τό σάλι της, τή θλιμμένη τής ρακένδυτη άρχοντισσα... Έρχομαι νά σάς ευχαριστήσω γι' αυτό που γράφατε, και για ό,τι καταφέρατε... μολις.

— Δεν έκανα παρά ό,τι σας χρωστούσα, σάν ένας άσημαντός θαυμαστής τής τέχνης σας...

— Σας παρακαλώ, γράψτε και κάτι ακόμα...

Αυτό τό «κάτι», τόγραφα με πιά μεγάλη συγκίνηση απ' τό πρώτο. Μά, φανταστήτε: Ή γρηά θεατρίνα, τήν πρώτη τής συνταξί τήν έδινε για ν' άρχισή ένας έρανος, που θάκανε τό βαρύτονο Τ... νά πάη στην Ίταλία νά σπουδάση!... Τήν πρώτη τής συνταξί, από τρεις χιλιάδες δραχμές!...

Δεν έπιδάρυνε για πολύ τόν Έλληνικό προϋπολογισμό! Πέθανε ένα άπόγεμα γεμάτο μενεξέδες και κυκλάμινα σά σύννεφα τής δύσης. Πιότος ός τό τέλος, παρακολούθησε τό τελευταίο τής παραλήρημα, τό ευφύσισμά της. Δεξιά της, ο Κυριάκος Μαυρέας έκάανε με σιγανούς λυγμούς. Άριστερά της ο Γιόργος Παπάς τής κρατούσε τό χέρι. Τό καινούργιο θέατρο, ζωντανό, συγκινημένο, παρακολουθούσε τό θάνατο του παλιού.

Τό τζιτζίκι ξεφύχισε μέσ' στό χειμώνα τής ζωής, άφού τραγουδούσε άξένιαστο όλο τό καλοκαίρι. Ή γρηά θεατρίνα πέθανε χωρίς πομπή, χωρίς ρητορικούς επικήδειους. Τό πλήθος τών παλιών θαυμαστών δέν ήτανε για νά κλάψη στό φινάλε, πριν πείη ή αυλαία...

Τ' όνομά της: Ευαγγελία Παρασκευοπούλου.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΎΑστρα άτομικές δόμβες

Τρομακτικές ούρανιες έκρήξεις

Κάθε τόσο, τό τηλεσκόπιο μιας άποκαλύπτουν δράματα άστραπιαία που συμβαίνουν στις άπέραντες και σιωπηλές έκτάσεις του Άείρου. Έκεί που ύπρχε προηγουμένως ένα μικρό κι' άσημαντό άστράκι, ανάβει ξαφνικά μια τεράστια πυρκαϊά. Μέσα σε λίγες ώρες, ένα καινούργιο άστρο άκτινοβολεί, με τό χαρακτηριστικό μπλέ φως πού έχουν οι ήλιοι, με τήν πολύ ύψηλη θερμοκρασία. Ή λάμψη του διαπείρει μερικώς μήνες. Έπειτα σβύνει, και τό καινούργιο άστρο, τό «νόβα», όπως τό λένε οι άστρονόμοι, σκεπνιάνει όλοτέλα και κάτεναι.

Τέτοιο ήταν τό άστρο που έφανερώθηκε τό 1572, όρατό ακόμα και τήν ημέρα, και που θεωρήθηκε τότε πρόδρομος τής τραγικής νύκτας του Άγιού Βαρθολομαίου. Έπίσης ένα άλλο, που έλαμψε πριν απ' τή νίκη του 1918. Κι' ένα άκόμη, που άστειρικού του Ήρακλέους, που έξεπλήθη στά 1934 τούς άστρονόμους με τήν ταχύτητα και τήν ένταση τών φωτεινών μεταβολών του.

Ποιά είναι ή αιτία των ούρανιων αυτών φαινομένων; Γιατί τό άστρο αυτά λάμπουν ξαφνικά, φλέγονται, πυρπολούνται;

Έπί πολύν καιρό, οι άστρονόμοι πίστευαν ότι έπρόκειτο περί συγκρούσεων μεταξύ δύο σκεπνιτών άστρων, που ή όρμη τους μετέβαλλε σέ θερμότητα και τό διαπύρυνε. Είνε γεγονός ότι και ή Γη μας, κατά τήν περιτορήσή της, γύρω απ' τόν Ήλιο, διασαυρύνεται κάθε 18 μήνες περίπου με κάποιο μικρό πλανήτη, που περνάει άπο κοντά της και που, αν έπεφτε πάνω της, θα έξεράνιζε τήν ανθρωπότητα και τόν πολιτισμό μας. Δέν είναι λοιπόν άδύνατη ή συγκρούση δύο άστρων. Είνε όμως έλαχιστο πιθανή, σύμφωνα με τίς μαθηματικές θεωρίες. Πώς λοιπόν συμβαίνει όστε οι άστρονόμοι, έξερευνώντας τίς γεωμετρικές μας ούρανιες έκτάσεις, ν' ανακαλύπτουν κάθε χρόνο καινούργια «νόβα»; Πρέπει συνεπώς νά υπάρχει κάποια άλλη έκρήγνσις κι' όχι ή συγκρούση τών άστρων.

Μερικοί άστρονόμοι ύπεστήριξαν ότι ένα σκεπνιτό άστρο μπαίνει σ' ένα «νεφέλωμα» και καθώς κινείται γρήγορα, τρίβεται με τήν «κοσμική σκόνη» που τό τριγυρίζει, διαπύρυνεται και λάμπει. Σέ τέτοια όμως περίπτωση, ή λάμψη δέν θα ήταν τόσο άκαριαία, όπως συμβαίνει στά «νόβα».

Μένει λοιπόν μια μόνο έκρήγνσις, τήν οποία παραδέχονται σήμερα όλοι σκεδόν οι άστρονόμοι. Ότι ή τεραστία ενεργεία των άστρων — έπομένως και του Ήλιου μας, ο οποίος έχει χρώμα κίτρινο νεότητά — όφείλεται σέ διασπαρσία τών άτόμων τής ύλης. Μ' άλλα λόγια γίνεται σά άστρο και στήν άτομική βούβα. Καπου-κάπου, ή διασπαρσία τών άτόμων παίρνει πολύ ταχύτερο ρυθμό, τότε συμβαίνει ένα απ' τ' άνω, ή μια μερική έκρηγνσις, με τήν οποία τό άστρο διαπύρυνεται έντονα, γίνεται «νόβα» κι' έπειτα ξανασβύνει, για νά κραγή πάλι μετά μερικά έκατομμύρια χρόνια νά έκρηγνσις όλοσχερής που τό διαλύει τελείως.

Τό πιο άνησυχαστικό είναι ότι, κατά τόν άστρονόμο Λαντμαρκ, ή έκρηξη είναι ένα «φαινόμενο» φαινόμενο, αναπόφευκτο στή ζωή κάθε άστρου! Έχει περάσει άραγε ο Ήλιος μας από άστρονι αυτό στάδιο, κι' ή Γη και οι άλλοι πλανήτες έκείνο «στάχτες» τής μερικής καταστροφής του; Είνε οί πως θα ίδουμε μια μέρα τόν ούρανό μας νά γίνει ξαφνικά ένας άκεανός φωτιάς;...

Έκτός όμως απ' αυτόν τόν κίνδυνο, υπάρχει κι' ριζικός. Ο Ήλιος μας με τούς πλανήτες του άποτελεί τμήμα ενός κολλοισιαίου άστρικού συστήματος, που λέγεται Γαλαξία. Ο Γαλαξίας αυτός αλέττας, με διάμετρο 100 χιλιάδων (έτων φωτός) — για για νά τήν διανύση, μολονότι κινείται με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στό δευτερόλεπτο! Έξω απ' τό Γαλαξία, υπάρχει τό κενόν, τό μαύρο Άπειρον και μακρύτερα άκόμη άλλα παρόμοια πελώρια άστρικά συστήματα, τά λεγόμενα «σπειροειδή νεφέλωματα». Τό πλησιέστερο τέτοιο νεφέλωμα βρίσκεται σέ απόσταση 800.000 έτων φωτός και τό μακρυνότερα σέ 250 έκατομμύριων έτων φωτός! Αυτά τά τελευταία δέν μπορούν νά φωτογραφηθούν, παρ' όσον με τό μεγάλο τηλεσκόπιο του άστεροσκοπίου του όρους Ουίλσον. Καθώς λοιπόν έχουν διαπιστώσει οι άστρονόμοι, όλα τά άστρικά συστήματα άπομακρύνονται τό ένα απ' τό άλλο, με διαρκώς μεγαλειότερη ταχύτητα, σάν ν' ανήκουν σ' ένα Σύμπαν, τό όποιο έξερράνη και σκόπιος τό κομμάτι του προς όλες τίς διευθύνσεις! Ποιάς μπορεί τώρα νά προβλέψη ποιές συνέπειες θα έχη αυτή ή «έκρηξη» για τόν πλανήτη μας;

Είνε άδύνατον νά συλλάβη ή φαντασία μας τέτοιες άποστάσεις και τέτοιες μεταβολές. Πιά εύκολο είναι ν' αντίληφθώμε τήν πιθανότητα νά καταστραφή μια μέρα ή Γη απ' τά πειράματα τών επιστημόνων με τό «ούρανιον». Εύτυχώς, αν συμβή τέτοιο πράγμα, θα γίνει μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο κι' έτσι δέν θα προφτάσουμε ν' αντίληφθώμε τό τέλος μας!

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

ΑΜΠΟΤ ΚΑΙ ΚΟΣΤΕΛΛΟ

Βασιλείς του γέλιου 1945

Ή Άμερική, δόλκηση γελιά με τήν καρδιά της σήμερα. Τήν διασκεδάζει όσο τίποτε τό καινούργιο κομμάτι ξευγυρί του Χόλλυγουντ. Ο Σαράν, ο Ζιγκοτό, ο Χάρολντ Λούθ, ο Χοντρός και ο Λιγνός κοντοβάζουν νά ξεχαστούν τελείως και νά πνιγούν κάτω από τόν κατακλυσμό του γέλιου που προκαλεί τό καινούργιο ντυμέτο: Άμπποτ και Κοστέλλο. Δυό κοινωτάτοι τύποι που είχαν τήν έμπνευση νά συντεταριστούν, ν' άνοιξουν μια ταβέρνα στό Χόλλυγουντ και νά λένε κάθε βράδυ άστεία στους θαμώνες — ήθοποιος κυρίως — έγιναν σήμερα τ' άγαπημένα παιδιά όλης τής Άμερικής. Τήν τελευταία βδομάδα που έμεινα στή Νέα Υόρκη ο μεγαλύτερος κινηματογράφος τής, τό «Ρόξυ», 6.200 θέσεις παρακαλώ — τους παρούσισε με σάρκα και όστά. Πληρώθηκαν 15.000 στά. Πληρώθηκαν 15.000 δολάρια για μια βδομάδα και 15% επί τών άκαθαρίστων εισπραξιών.

Οι εισπραξίες άνέβηκαν σέ 250.000 δολάρια και, μπροστά στην κομμοσுρφή έκείνη — ή θεατή σχημάτιζαν κατά χιλιάδες ούρες έπι όρες όλοκληρες έξω από τά ταμεία — τό «Ρόξυ» πλήρωσε μιάνιση φορά τό συμβόλαιο για νά τους έξασφαλίσω επί μια άκόμη έβδομάδα.

Στή σκηνή ωστόσο, όπως και στόν κινηματογράφο, ο Άμπποτ και ο Κοστέλλο δέν σού προξενούν καμιά έντύπωση. Είνε κοινωτάτοι ντυμέτοι κι' αν τους συναντήσης στό δρόμο ούτε θα τους προσέξης διάλου. Όμως λένε τά πιο έξυπνα άστεία.

«Μέ συγχωρείτε που άργησα νά έμεινισθώ άπόψε, είπε κι' άκαίρητος ο Άμπποτ τίς χιλιάδες τών φανατικών θαυμαστών του. Άλλά ήλθα με τό αυτοκίνητό μου... Βέβαια, άγόρασα έξέρετε αυτοκίνητο δικό μου. Τό πληρώσα 300 δολάρια. Φθνή, θα ήπτε. Άσφαλώς. Γι' αυτό δέν έχω τήν άπατήρη νά βρίσκαμαι διαρκώς άπάνω στό αυτοκίνητο. Τίς περισσότερες φορές είμαι άπο κάτω. Έχει, βλέπετε, τίς ιδιοτητές του. Άλλοτε τρέχει 180 χιλίομετρα τήν ώρα κι' άλλοτε 100 όρες τό χιλιομετρο. Ή έταίρια πού μου τό πούλησε μου έγγυηθηκε πως έχει μηχανή 90 ίππων, αλλά δυνάμει τήν έπομένη οί 89 φαίνεται τήν έπομένη. Τώρα είναι ήτοις γνωστό τό αυτοκίνητό μου τό άλλο, καθώς με περνώ με τό ρίχνουν ένα σχοινί. Προςάπασα νά τό πούλησω στόν Κοστέλλο και μερικούς άλλους φίλους κι' από τότε δέν έχω φίλους. Τώρα τό αυτοκίνητο στέκεται έξω από τόν κινηματογράφο. Άν βγαίνοντας τό κλέψατε θα με ύποψέωστε. Έτσι θα υπορέσω νά ήουχάσω από δούτο και νά εισπράξω και τήν άσφάλεια.

Οι χιλιάδες τών θεατών έχουν κι' άλλες ξεραθή στά γέλια. Τότε βγαίνει ο Κοστέλλο. Κοντοχοντρος, ροδοκόκκινος, βισατικός.

«Έγώ, κυρίες και κύριοι, — λέει — παρουσιάζομαι άντιθέτως, μια βδομάδα νωρίτερα. Είχα πιά ξέρετε στήν έξοχή. Ύπελόγιζα νά μείνω ένα μήνα σέ κάποιο φιλικό άνθρώπινο πού τό χρησιμοποιούν ός έξοχικό κέντρο.

Τήν πρώτη μέρα πού έφτασα φώρησε ή γελιά. Έτσι τρώγαμε βαδινώ για μια βδομάδα, μεσημέρι-βράδυ. Τήν άλλη βδομάδα δηλητηριάστηκαν μερικές κόττες και

τρώγαμε κοτόπουλα μεσημέρι-βράδυ. Τήν τρίτη βδομάδα άρρώστησαν τ' άγουρνάκια και είχαμε χοιρινό άπο Δευτέρας μέχρι Σαββάτου. Τό Σαββάτο ή γυναίκα του ίδιοκλήτου πήρε περιπνευμονία και σκέφθηκε πως ήταν καιρός νά διακόψω τήν έξοχή!».

Τό θέατρο έσείετο άπο παταγώδη γέλια. — Δέν μπορεί νά καταλάβω γιατί γελάει ο κόσμος όταν λέμε τά πιο σοβαρά πράγματα, ρωτάει ο Κοστέλλο με έκπληξη. — Απλούστατα γιατί παίρνει σά σοβαρά κάθε μια άστεία και σ' άστεία κάθε σου σοβαρό, τό άπάντα ο Άμπποτ.

— Έγώ είμαι ακόμα μικρούλης, λέει ο Κοστέλλο. — Δηλαδή, πόσο χρονών; — Θα σου πω. Πρώ ήμερών πήγα νά έπισκεφθώ τούς γονείς μου. Είχα νά τους δώ τέσσερα χρόνια. Τήν ώρα πού έφθανα στό σπίτι είχα νά μια ώρα κυρία, ως είκοι

Τό διαζύγιο τής Βαρβάρας Χιοϋτον με τόν Κάρυ Γκράν έξέσπασε σάν άληθινή βόμβα στούς κύκλους του Χόλλυγουντ, όπου τό ζευγάρι αυτό έθεωρείτο άπο όλους σάν ένα άπο τό περισσότερο άγαπημένο, σέ βαθμό, μάλλον, που προκαλούσε τό θαυμασμό και ίσως τό φόβο. Γιατί οι αιώνιοι μεθιμήριοι εύρισκαν πως ο Κάρυ και ή Βαρβάρα τό είχαν παρκάει με τήν άφοσίωση και τήν τρυφερότητα τους, που έσκανδάλιζε μερικά άλλα άνδρόγυνα, σά όποια ο γάμος είχε φέρει τήν κούρσα και τήν άπογοήτευση.

Άφορμή του διαζυγίου αυτού ήταν μια άληή φωτογραφία. Άλλή ή φωτογραφία αυτή παρίστανε τόν Κάρυ σ' ένα έξοχικό κέντρο μαζί με μια αρκετά ύμορφη άλλ' όχι και πολύ διάσημη ήθοποιό του κινηματογράφου, τήν Καίν Ουίλλιαμς. Ήταν καθισμένοι και οι δύο έμπρός σ' ένα τραπέζι με φαγητά και ποτά και ο Κάρυ είχε περάσει τό ένα του χέρι πίσω άπο τή μέση τής Καίν. Γενικά δηλαδή ή στάσις τους ήταν αρκετά ύποπτη και φανέρωνε καθαρά ότι δέν ήταν ή πρώτη φορά που είχαν συναντηθή.

Μόλις ή Βαρβάρα είδε αυτή τή φωτογραφία — που κάποιος καλοέληπτα βρήκαν τόν τρόπο νά τήν βάλουν μπροστά σά ματία τής — έγινε έξω φρενών. Καί, χωρίς νά κάνει καίρο, έγκατέλειψε τή συζυγική εστία, άφού προτίρησε έδωσε απ' τό τηλεφώνω έντολή στό δικηγόρο τής νά ύποβάλη αίτηση διαζυγίου.

Όπως ήταν έπόμενο, τό διαζύγιο αυτό δέν έβράδυνε καθόλου νά έκδοθή. Γιατί ή φωτογραφία πού άναφάρνα άποτελούσε μια ύποπτακή απόδειξη για τήν άπιστία του Κάρυ, πού, άλλωστε δέν έκαμε καμιά προσπάθεια για νά κατευθύνση τό θυμό τής Βαρβάρας και νά έπιτύχη τή συγγνώμη τής.

Ή αλήθεια είναι ότι δέν ύμολόγησε ποτέ με τρόπο ρητό τίς σκέσεις του με τήν Καίν Ουίλλιαμς. Άλλ' ή σιωπή του δέν ήταν μια έμμεση ομολογία.

Μετά τήν έκδοση του διαζυγίου, έπακολούθησε, όμως, μια καινούργια βόμβα. Γιατί όλοι έπεριμεναν πως ο Κάρυ θα παντρευόταν τήν Καίν Ουίλλιαμς. Άλλ' αντί για τούς γάμους με τήν Καίν, άνηγγέλεθσαν οι άρραβώνες του με τήν Μπέττυ Χένσελ.

Ή Μπέττυ είναι κόρη του Ρίτσαρντ Χένσελ, τού βασιλέως του χαλυβός τών Ήνωμένων Πολιτειών. Είναι μια νέα είκοσι δύο χρονών, έταίρη τής ώραια πού ή προίκα τής άνέρχεται σέ άρκετά έκατομμύρια δολαρίων.

σείξη χρονών μ' ένα μαρό στο καροτσάκι. Μόλις με είδε μ' άγκάλιασε και με φίλησε: «Κοστέλλο, παιδί μου», μου φώναξε. Ήταν ή μητέρα μου. Άπόρησα βέβαια και τή ρήση πώς τά κατάφερε νά γίνη πάλι νέα. «Έκανε ένέσεις Βορονάφ, μου άπάντησε». «Ά, ωραία, ωραία. Καί, πού είναι ο πατέρας;». «Δέν τόν βλέπετε; Στό καροτσάκι Έκανε δίπλη δόσι!». Ύστερ' απ' αυτό είμαι σίγουρος πως θα γεννηθώ σέ είκοσι χρόνια!.

Από τό στόμα του Άμπποτ και του Κοστέλλο βγαίνουν τά πιο άφωρητικά κι' άπίθανα άστεία. Ή Άμερική διασκεδάζει μαζί τους τρυφερά. Ή ταβέρνα τους στό Χόλλυγουντ μαζώνει άμύθητα ποσά όταν βρίσκονται οι ιδιοκτήτες τής έκεί. Τά τραπέζια άγκαθίζονται τρεις μήνες πριν. Και οι μοντέρνοι βασιλείς του γέλιου δέν ξερούν πού νά βάλουν τά λεφτά πού κερδίζουν. Εύτυχώς τώρα με τόν πόλεμο, τό κράτος τους άπλήλαξε απ' αυτή τή σκοτούρα. Φορολογεί τά εισοδήματά τους έως 80%.

Τέτοιο άστείο δέν τυχάρωμε φανταστή ποτέ! Λένε με πικρό γέλιο.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΥ ΓΚΡΑΝΤ

Τά παρακλήνια του Χόλλυγουντ

με τήν Καίν Ουίλλιαμς, ή συγκίνησις και ή ταραχή τής ήταν άκόμη μεγαλυτέρα όταν έμρεψε τό άρραβώνας του τούς συζύγους τής με τήν Μπέττυ Χένσελ.

Γιατί ήταν φανερό πιά πως ή Καίν δέν άντεπροσώπεσε τίποτε σκεδόν για τόν Κάρυ και ότι έκείνη πού είχε κατακτήσει τήν καρδιά του ήταν ή ώραια και πάμπλουτη Μπέττυ.

Τό κοσμοπολίτο του Χόλλυγουντ λείει μάλλον ότι ο Κάρυ είχε συνδεθή με τήν Μπέττυ πριν άπό ένα χρόνο και ότι τό είδηλόητος είχε παραμείνει άπόλυτα μυστικό. Οι δύο έραστή έδωσαν, όμως, ότι δέν θα καθάρωναν νά ένωθούν ποτέ, αν δέν έδναζαν άπο τή μέση τή Βαρβάρα. Καί, έπειδή δέν ύπρχε κανένας άλλος τρόπος, κατέφυγαν σ' ένα τέκνο.

Ο Κάρυ, με τήν συνκατάθεσι πάντα τής Μπέττυ, (έξέτεσθ) μαζί με τήν Καίν Ουίλλιαμς, και έδωσε ένα γνωστό του φωτογράφο νά τους φωτογραφίση μια μέρα πού βρίσκονταν σ' ένα έξοχικό κέντρο. Έπειτα, (έγγυησθ) με τρόπο αυτή τή φωτογραφία κάτω άπο τά ματία τής συζύγου του, και, βέβαιος για τήν έπιτυχία, έπεριμένε τό αποτέλεσμα, πού, άλλωστε δέν άργησε καθόλου.

Άλλά τά πράγματα δέν έσταμάτησαν στό σημείο αυτό. Ή δυστυχισμένη Καίν Ουίλλιαμς υπέβαλε άγωγή

έναντιον του Κάρυ Γκράντ, κατηγορώντας τον ότι τής έξέβρασε τήν ύπόληψή της και ότι τήν παρεπλάνασε με ψευτικές ύποσχέσεις. Για όλα αυτά, ο δικηγόρος τής έήτησε για λογαριασμό τής πελατίδος τού, μια άποζημίωση 500.000 δολαρίων!

Ή άπόφασις τού δικαστηρίου επί τής αίτήσεως τής Καίν άναμένεται με μεγάλο ενδιαφέρον.

Στό άναμεταξύ, ο άστατος Κάρυ — ο γάμος του με τήν Μπέττυ θα είναι ο τρίτος — καθάρωσε νά γίνη δεκτός άπο τόν μελλοντά πεθερό του, πού δέν φαίνεται νά έμεινε και πολύ ένθουσιασμένος απ' αυτή τή συνάντησι. Γιατί, όπως βεβαιώνουν οι κακές γλώσσες, είπε σ' έναν φίλο του κύκλο έπειτα άπο τή συνάντησι τού με τόν Κάρυ:

— Μου φαίνεται πως έδιάλεξα τόν χειρότερο γαμπρό πού θα μπορούσα νά κάνω. Άλλά τό πράγμα δέν είναι και πολύ σοβαρό. Γιατί ο Κάρυ θα είναι μόνο γαμπρός μου. Ένώ για τήν Μπέττυ θα είναι συζύγος τής... Ή ύπόθεσις αυτή εί-
νε λογική, λοιπόν, νά άφορά περισσότερο τήν κόρη μου.

Μόλις ή Βαρβάρα Χιοϋτον είδε τή φωτογραφία αυτή του Κάρυ με τήν Καίν Ουίλλιαμς ζήτησε άμέσως διαζύγιο...

Οι γιορτές των λουλουδιών

Τα λουλουδία στην Ιαπωνία είναι τόσο όμορφα, τόσο φανταστικά, τόσο άφθονα, ώστε ο ξένος περιηγητής απομένει κατάπληκτος από το φαντασμαγορικό θέαμα και κοιμίζει πώς βρίσκεται ο' έναν εξωτικό επίγειο παράδεισο.

Οι Γαπωνέζοι, οι «κιτρινοδερμοί άνθρωποι», όπως τους λένε πολλοί με περιφρόνηση, είναι οι πιο φιλικές άνθρωποι του κόσμου. Τα λουλουδία είναι η μεγάλη αδυναμία τους και τ' αγαπούν με μία αληθινή ανθρωπιστική λατρεία. Τα περιποιούνται με ατελείωτες φροντίδες, τ' αποθαυμάζουν με πραγματική έκσταση και επιπλέον με την απαραίτητη τέχνη τους νέα είδη και νέες γοητευτικές αποχρώσεις. Γι' αυτό και το επάγγελμά του ανθοπωλείου στην Ιαπωνία θεωρείται από τα επικρατέστερα και τα πιο αξιοζήλευτα.

Οι ανθοφόρες κερασιές και δαμασκηνιές την άνοιξη παραφορτώνονται από λουλουδία και σχηματίζουν ανειρόδεις θόλους κάτω από τους οποίους συγκεντρώνονται πλήρη κάμου για να χαρούν το μαγευτικό θέαμα και να διασκεδάζουν πίνοντας «σακέ», το εθνικό τους ρυζάρακο. Ο ξένος παραξενεύεται κάθε τόσο βλέποντας τους Γαπωνέζους, άνδρες και γυναίκες, να στέκονται άρκετη ώρα και ν' αποθαυμάζουν χαμογελώντας ένα ανθισμένο δέντρο, σαν να βρίσκονται μπροστά ο' ένα εξαιρετικό φαινόμενο... Γι' αυτόν, μία τέτοια αγάπη για τα λουλουδία είναι άκατανοητή, υπερβολική, παιδαριώδης. Και όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η γαπωνέζικη ψυχή είναι μυστηριώδης και τελείως διαφορετική από τη δική του.

Τ' ανθοπωλεία στην Ιαπωνία είναι αναρίθμητα. Κάθε κατάσταση, είτε είναι υπαγορευτική, είτε φάρδο ή μπαλάντα, έχει και το μικρό ανθοπωλείο του. Οι Γαπωνέζοι, μαζί με τα φώτα τους, δεν παραλείπουν ποτέ ν' αγοράσουν και λίγα λουλουδία για να στολίσουν το σπίτι τους.

Οι γιορτές των λουλουδιών, τα γαπωνέζικα ανθεστήρια, είναι οι μεγαλύτερες διασκεδάσεις των αστών και του λαού. Σε κάθε συνοικία βγαίνει μία επιτροπή που μαζεύει έρανο και φροντίζει για τη διοργάνωση της γιορτής. Όλοι οι δρόμοι στολίζονται με μεγάλα ανθισμένα κλαδιά, που σχηματίζουν πολυχρώμες σκέλες. Επίσης κρεμούνται από ψηλά κομπάρια χάρτινοι δράκοντες, τεραστίων διαστάσεων, πελώρια φάρια και γιγαντιαία πουλιά. Όσο για τα χρωματιστά φανάρια από μεταξωτό χαρτί, είναι αναρίθμητα. Έκτος όμως από τους δρόμους και κάθε σπίτι στολίζεται με αληθινά καλλιτεχνικό γούστο και πολλές φορές ο ιδιοκτήτης του ζορεύει μεγάλα χρηματικά ποσά για την αγορά των ωραιότερων και των πιο φαντασμαγορικών λουλουδιών.

Η επιτροπή των ανθεστηρίων μοιράζει πολλά βραβεία για τα σπίτια που έχουν στολίσουν ωραιότερα και με τον πιο πρωτότυπο τρόπο, προσκαλεί γυναικείο «γκέο» και μουσικούς και διοργανώνει στις πλατείες υπαίθριους χορούς, θεατρικές παραστάσεις και πλαστικές εικόνες. Οι γιορτές αυτές κρατούν πολλές ημέρες, γιατί διαδέχονται η μία την άλλη στις διάφορες συνοικίες και αποτελούν τις ωραιότερες εκδηλώσεις της ιαπωνικής ζωής.

Ακόμα ωραιότερες και κάπως επίσημες είναι οι περιηγήσεις γιορτές των Χρυσάνθεμων κατά το φθινόπωρο. Τα χρυσάνθεμα είναι, ως γνωστόν, τα χαρακτηριστικά λουλουδία της Ιαπωνίας. Οι ποικιλίες τους είναι αναρίθμητες και τα σχήματά τους είναι τόσο πρωτότυπα και τόσο παράξενα, ώστε προκαλούν την κατάπληξη και τον θαυμασμό των ξένων. Ο Άγγλος καθηγητής Χάρριγκτον αναφέρει ότι είδε πέντε χρυσάνθεμα διαφορετικού χρώματος και σχήματος που είχαν την ίδια ρίζα. «Η-

ταν ένα πραγματικό θαύμα ανθοκομίας! Τέτοια μυστικά τα ξέρουν μόνο οι Γαπωνέζοι που είναι αληθινά επιστήμονες στην καλλιέργεια των λουλουδιών.

Τα ωραιότερα χρυσάνθεμα βρίσκονται στους κήπους των αυτοκρατορικών ανθοκηδίων. Κάθε χρόνο, στις αρχές του Νοεμβρίου, γίνεται στα αυτοκρατορικά ανάκτορα του 'Γέδο μια επίσημη γιορτή. Σ' αυτήν η αυτοκράτειρα αυτοπροσώπως δείχνει στους καλεσμένους της, που είναι όλοι ξένοι διπλωμάτες και Γαπωνέζοι μεγιστάνες, τα εξαιρετικά χρυσάνθεμα των κήπων της.

Ο Πιέρ Λοτί μας είχε δώσει μία λεπτομερή περιγραφή αυτής της εξαιρετικής γιορτής που ελάχιστα μόνο ξένοι κατορθώνουν να την παρακολουθήσουν. «Ας αφήσουμε τον ίδιο να μας την διηγηθεί.

«Τα αυτοκρατορικά ανάκτορα της 'Ακασαζάμα, γράφει, βρίσκονται μακριά από το σιδηροδρομικό σταθμό του 'Γέδο, όπου έφθασα μία ηλιόλουστη ημέρα του φθινοπώρου μαζί με μερικούς ξένους διπλωμάτες, με φράκο κι' άσπρη γραβάτα και τις κυρίες τους με πολυτελείς τουαλέτες. Όλοι ήμασταν προσκαλεσμένοι στη γιορτή των χρυσάνθεμων. Οι δρόμοι που διασχίσαμε ήταν γεμάτοι από ένα πολυχρώμο πλήθος που διασκεδάζει. Βρεθήκαμε εσπρικά μέσα ο' ένα άπεραντο πανηγύρι.

Παντού έδωλες κανείς χάρτινους ανεμόμυλους, παράξενα παιγνίδια, τερατώδεις μάσκες. Και χρυσάνθεμα παντού χρυσάνθεμα. Οι διαβολικοί οαλτιμαγκοί χοροπαικτές τους με εξέδρες τους μέσα σε μία κοφωπία από γκόνι, φλάουτα και ταμπούρα. Τα μαγαζιά είναι στολισμένα με κόκκινους δράκοντες, μπλε χιμαίρες και πολύχρωμες πλατείες ταινίες με μεγάλα αλφειογράμματα. Και παντού χρυσάνθεμα σε χάλκινα ανθοδοχεία, σε άσπρες γιρλάντες, στα μαλλιά των (μούσες)...

«Τα αυτοκρατορικά ανάκτορα έχουν τριγύρω ένα γκρίζο χαμηλό τοίχο. Στη μέση βρίσκεται μία μεγάλη μαύρη πύλη. Αυτή είναι η αυτοκρατορική είσοδος. Μπαίνουμε σε μία άπεραντο πλακοστρωμένη αυλή. Στο βάθος της είναι μία σειρά από χαμηλά οικοδομήματα, χωρίς καμιά εξωτερική πολυτέλεια. Στο πρώτο από αυτά μας υποδέχονται οι αυτοκρατορικοί λακέδες με φράκο και κόκκινο γιλέκο και παίρνουν τα καπέλλα μας και τα παλιά μας. Επειτα περνάμε σε μία ατελείωτη σειρά από στενούς και χαμηλούς διαδρόμους, γυμνούς, χωρίς κανένα στολίδι.

«Εκείνο που κάνει εντύπωση είναι η άφάνταστη καθαριότητά τους. Τα τοιχώματά τους είναι από άσπρη χαρτί και τα ζυλινά πλαίσια τους είναι τόσο καινούργια που όλα έλεγαν κανείς ότι δεν τ' άγγιξε ποτέ ανθρωπινό χέρι.

«Έξαφνα, μέσα ο' αυτή την άσπρη μονοτονία παρουσιάσθηκε μία Γαπωνέζα πριγκίπισσα με μία φαντασμαγορική αμφίεση από πορφύρα και πράσινα μεταξωτά, στολισμένη με πολυχρώμα φανταστικά πουλιά. Το πρόσωπό της ήταν κάτασπρο από ένα παχύ στρώμα πούδρας και τα μικρά και λοξά μάτια της μας κύτταζαν μ' ένα μυστηριώδες βλέμμα. Σε μία παρουσιάσθηκε και μία άλλη, το ίδιο αλλόκοτη και φανταστική και πρην φάσσουμε στο μεγάλο άσπρο σαλόνι που έδωλες προς τους

κήπους, οι Γαπωνέζες που μας συνόδευαν ήταν καμιά δεκαριά. Το άσπρο σαλόνι δεν είχε κανένα επίπλο, κανένα κάθισμα! Μόνο σε κάθε γωνία του βρισκόταν ένα μεγάλο διακοσμητικό βάζο. Η αυτοκράτειρα θα παρουσιαζόταν σε λίγη ώρα. Προφθάναμε λοιπόν να κάνουμε ένα περίπατο στους κήπους. Αλλά τί περίεργο! Αυτούς τους κήπους τους ήξερα... Τους είχα δει τόσες φορές ζωγραφισμένους στις γαπωνέζικες πορσελάνες και στις παλιές εστάμπες. Είχαν παράξενους βράχους, μικρά ρυάκια, τοξοειδείς γέφυρες, μικρά δένδρα με κοραλλίνα φυλλώματα, υψηλούς κέδρους κι' άσπρη κήματα μαρμάρου.

Το χαρακτηριστικό τους ήταν η βαθεία και μυστηριώδης σιωπή τους. Σε μερικές δενδροστοιχίες ήταν απλωμένα μεγάλα μαύρα πανιά, για να κρύβουν τη θέα. Κι' αυτά τα κρέπια είχαν κάτι το θλιβερό και το νεκρώσιμο...

«Σε λίγο, σταθήκαμε σε μία στρουγγυλή πλατεία στρωμένη με άμμο. Γύρω της ήταν πολλά ύψοτεγα από μαρμάρινα σκεπασμένα με μωβ μεταξωτά. Εκεί ήταν η έκθεση των χρυσάνθεμων που θα μας έδειχνε η αυτοκράτειρα.

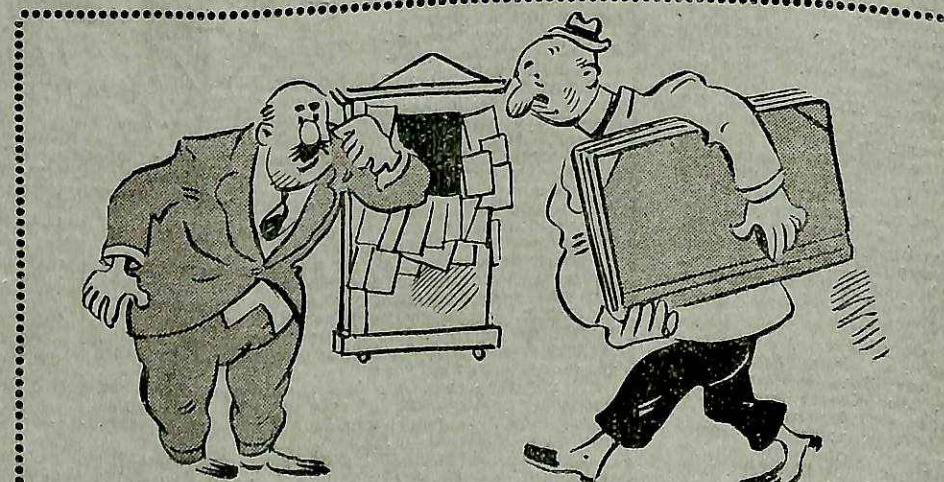
«Έξαφνα, από μακριά, είδαμε να πλησιάζει προς το μέρος μας μία συντροφιά από Γαπωνέζες με πολυχρώμα φορεμάτα και πράσινες, κόκκινες, κιτρινές, άσπρες, γαλάζιες όμπρες. Ήταν η αυτοκράτειρα της 'Ιαπωνίας με την ακολουθία της. Τί γοητευτικό θέαμα!... Οι μεγάλες βεντάλιες τους έμοιαζαν με φτερούγες φανταστικών πουλιών. Η αυτοκράτειρα προχωρούσε πρώτη με το πρόσωπο σκεπασμένο από ένα έλαφρο βέλο και με μία βαρυτιμή αμφίεση από πορφύρα, πράσινα και κίτρινα μεταξωτά. Είχε μικρόσωμη και βαδίζει άργα και ρυθμικά. Με το δέξι της χέρι κρατάει με χάρη μία μαδιά όμπρελα...

«Η αυτοκράτειρα προχώρησε προς το ύψοτεγο από μαρμάρινο και άμέσως οι κηπουροί τράβηξαν τα μεταξωτά που τα κέπαζαν. Εύθως τότε παρουσιάσθηκε στα μάτια μας η ωραιότερη έκθεση χρυσάνθεμων που μπορεί κανείς να δει.

«Τα περισσότερα φυτά είχαν ένα μόνο μίσχο κι' ένα μόνο άνθος. Μα τί άνθος! Μεγάλο, γιγαντιαίο, με μία σπάνια απόχρωση κι' ένα πρωτότυπο σχήμα. Το ένα από αυτά τα αυτοκρατορικά χρυσάνθεμα είχε πλατεία και σαρκοειδή πέταλα, το άλλο ήταν σαν ένα μεγάλο κουδούρι από ζωτά νήματα, το τρίτο ήταν σαν ένα μικρό κατσαρό λάχανο με χρυσά πέταλα, το τέταρτο ήταν πλατύ σαν δίσκος ήλιοτροπικού, που έπεφταν προς τα κάτω. Τα περισσότερα δεν είναι δυνατόν να τα περιγράψω κανείς, γιατί δεν μοιάζουν με γνωστά σχήματα και χρώματα. Η φαντασία των Γαπωνέζων ανθοκόμων είναι ανεξάντλητη.

«Ποτέ μου δεν θα λησμονήσω τα χρυσάνθεμα των ανακτόρων της 'Ακασαζάμα, κατ'αλήθειαν ο Πιέρ Λοτί. Τίποτε άλλο, δεν μου έκαμε εντύπωση. Ούτε η δεξιά πιά σε λίγο ο' ένα κομμάτι των κήπων, ούτε οι ανειρόδεις Γαπωνέζες πριγκίπισσες, ούτε δεν έδωλες τίποτε άλλο, παρά μόνο χρυσάνθεμα, χρυσάνθεμα, χρυσάνθεμα!...

ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

ΜΕ ΤΗ ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΜΗΣ

— Διηγητή, τί βιβλίο είν' αυτό;

— Η ταυτότητά μου.

— Γιατί τόσο μεγάλη;

— Γιατί αν παίρνω δύο μήνες συνέχεια τοίγαρα, που θα υπογράφει ο κ.

Πνοπώλης;

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

Η κωμωδιούλα μας

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ, (χοντρός, πενήντα ετών, εγγεγραμμένος μαγειρίσσης) «Α, εσύ είσαι που μου στέλνεις ο' μεσίτης; Καθώς μου γράφει, πρέπει να έχω απόλυτη εμπιστοσύνη σε σένα. Μου γράφει επίσης ότι έρεεις να μαγειρεύεις θαυμάσια. (Κυττάζοντας τα πιστοποιητικά της). Έδω όμως δεν βλέπω παρά ένα χαρτί του σπιτιού που εργάστηκες τρία χρόνια. Γιατί έφυγες από κεί;

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Παντρεύτηκε ο γιός της κυρία και ήρθε με τη γυναίκα του στο ίδιο σπίτι. Οι δουλειές μεγάλωσαν κι' εγώ δεν άντεχα πια πολύ. (Αυτηνέως). Δεν είμαι πια νέα...

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Και πρην, που εργάζομαι;

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Πουθενά. Πέθανε ο άντρας μου και έπειδή το ράφιο δεν κολλούληταν, πήκα όμπρελα...

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Παιδιά δεν έχεις να σε βοηθήσουν;

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Όχι, κύριε, δεν έχω παιδιά. Δεν έχω πια παιδί...

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Τέλος πάντων αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Μ' άρεσεις και σε κρατάς. Όσο για το μισθό, σου δίνω ό,τι ζητήσεις. Η καμριέρα θα σου δείξει το δωμάτιό σου. Κατόπιν θα κατέβεις στην κουζίνα να ετοιμάσεις ένα καφέ και περιποιημένο δείπνο για τις 8 το βράδυ. Θέλω να δω το γούστο σου. Μη ξεχνάς πως είμαστε λιχουδηδες...

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Συγγνώμη, ο κύριος δεν είναι μόνος;

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Όχι δεν είμαι μόνος. Είναι και η κυρία. (Υστερ) από μικρό διαταγικό. Είμαι παντρεμένος... Μα δεν θα έρχη να κάνει με την κυρία. Δεν της άρεσε το νοικοκυριο... Πήγαμε τώρα!...

(Στις όχτες άνοιξε η πόρτα και μία σκερτσάδα έμεινε, παρφομαρισμένη μπαίνει βιαστικά. Είναι η κυρία ή μάλλον η Λιλικά).

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Καλώς την τη Μπεμπέκα μου!

Η ΛΙΛΙΚΑ, (χωρίς να χασομερήσει του δίνει ένα σκατό φιλάκι): Αγάπη μου!... Έρχομαι χωρίς πεντάρα κι' έχω την καπελάδα κάτω στο χέλι μ' ένα λογαριασμό: πενήντα χιλιάδες... Στείλετε τώρα άμέσως!

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ (έτοιμάζοντας τα λεπτά): Μά, το πούλ σουδωά...

Η ΛΙΛΙΚΑ: Και μ' αυτό τί; Μήπως ήθελες μία όμορφη γυναίκα, σαν και μένα, να μνή μαζί σου χωρίς να εδωδεις πεντάρα γι' αυτή; Είσαι κούτος κούτης!

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Εύχαριστώ! (Χτυπάει το κουδούνι και δίνει στη καμριέρα τα χρωμάτα της καπελάδας). «Επειτα: Για να σου πω μικρούλα μου... Μπορούσε νομίζω να είσαι πιο εύγενής μαζί μου. Μου φαίνεται πως έχω κάνει πολλές δουλιές για σένα! Πρόσεξε, γιατί θα χάσω την υπομονή μου!...

Η ΛΙΛΙΚΑ, (προκλητικά): Αί, κι' ύστερα τί... Δεν είμαστε δα και παντρεμένοι. Είναι τόσο εύκολο να χωρίσουμε τα ταπεινά μας!

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Και, τότε θα ής αν δλοι οι άνδρες είναι βολικοί σαν και μένα.

ΓΝΩΜΙΚΑ

★ Ο μάλλον αξιοθαύμαστος άνθρωπος είναι εκείνος, ο όποιος στη δυστυχία δεν κάνει το θάρρος του.

★ Όταν ή παίνα μπη από την πόρτα, ο έρωας φεύγει απ' το παράθυρο.

★ Το άνηος και ο έρωας έχουν όλες τις γοητείες του χρωματισμού, του σχήματος, του άρώματος, όλες τις απολύσεις και όλες τις καλλονές.

Η καρδιά

★ Οι μεγάλες ιδέες βγίνουν και θα βγαίνουν πάντοτε από την καρδιά μας.

ΒΩΒΕΝΑΡΓΚ

★ Η καρδιά μίσε γυναίκας περικλείει και την ψυχή της και το πνεύμα της.

ΡΕΜΥ ΝΤΕ ΓΚΟΥΡΜΟΝ

(Τη στιγμή αυτή η καμριέρα έρχεται να ειδοήσει ότι το δείπνο είναι έτοιμο. Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ περνάει στην τραπεζαρία μαζί με τη Λιλικά, της οποίας τα κατοσιτισμένα χαρακτηριστικά δείχνουν ότι ή ύπνός δεν πέρασε).

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ, (ικετατικά): «Ελα τώρα, σου πέρασε; Ναι, σου ζήτησα συγγνώμη! Έλα αγάπη μου, μη μου κακιώνη! Α, έβλεπα να σου πω, χρυσό μου, ότι απόψε έχουμε καινούργια μαγειρίσση. Φαντάζομαι πως θα σ' άρεσει τα φαγητά της... (Κόβοντας και τρώει).

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Πρώτης τάξεως το άποινό φαγητό της νέας μου μαγειρίσσης.

Η ΛΙΛΙΚΑ, (πεισμένη): Πρώτης τάξεως; Για να δω κι' εγώ! (Δοκιμάζει μία πηρουιά και σπρώχνει το πιάτο της διαπιστώνει). «Μην βιάσαι ότι αυτή ή μαγειρική θά σ' άρεσει!...

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Κι' όμως μ' άρεσει.

Η ΛΙΛΙΚΑ: Μη μιλάς για πράγματα που δεν καταλαβαίνεις! (Ευτυχώς γιατί βρίσκεται την ευκαιρία να τον δυσαρεστήσει). Θά μου κάνει τη χάρη να τη δώδης άμέσως τη καινούργια σου μαγειρίσση! Άκούς;

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Χρυσό μου, γιατί νευριάζεις έτσι; Άσε να κάνει τη βδομάδα της και τότε...

Η ΛΙΛΙΚΑ: Μία βδομάδα; Ούτε λεφτό! Δεν έχω δρεξί να με φαρμακώση! Θέλω να φύγω απόψε κιόλας, σου λέω!... (Στη καμριέρα). Πές τις νύχτη εδώ!

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Καλά τότε, όπως θέλεις!... Με στενοχωρεί λίγο, γιατί φαίνεται τόσο καλή γυναίκα! Άλλά τέλος πάντων!...

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Με ζήτησε ο κύριος.

(Στη φωνή της ή Λιλικά γύρισε προς αυτή. Μόλις είδε τη γοηδία κέρωσε. Η μαγειρίσση πάλι, καθώς την αντίκρυσε έμεινε με τα μάτια καρφωμένα πάνω στο κίτρινο πρόσωπο της Λιλικας).

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Άκουσε καλή μου γυναίκα. Πολύ λυποίμαι που δεν θα μπορούσαμε να σε κρατήσουμε, αλλά το μαγειρείό σου δεν άρεσε τη κυρία...

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ά! Όστε ή κυρία με διώχνει;

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Δε σε διώχνουνε... Αυτό το πρώτο δείπνο ήταν μία δοκιμή. Δεν το πέτυχες, αυτό είναι βέλο!... Βρίσκω ότι ή κυρία είναι λίγο δύσκολη... αλλά τέλος πάντων!...

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Κύριε, δεν έχω την άξια γ' άρεση σε όλους ή μαγειρική μου!

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Έννοείται θά σου πληρώσω τη βδομάδα σου...

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ (συγκινημένη): Έξερτε, ήταν μία φορά μία κόρη που δούλευε στη μολύβια όλη την ημέρα κι' όταν γύριζε το βράδυ απ' τη δουλειά της, δεν είχε άλλη χαρά από τις μικρολιχουδιές που μπορούσε να της ετοιμάσει ή μητέρα της. Και όμως τα φαγητά εκείνα δεν ήταν σπουδαία! Δεν έδωλες χρήματα για την κουζίνα της, όπως εδω, να πούμε.

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Καλά, καλά, κυρία μου, αυτή ή ιστορία σου δεν με ενδιαφέρει... Δεν είναι έτσι, αγάπη μου: (Κυττάει τη Λιλικα και μένει κατάπληκτος από την αλλαγή της όψης της). Μα τί έχεις χρυσό μου; Τί πάθες; (Θέλει να την πάρη στην αγκαλιά του, μα ή Λιλικα τον σταματάει).

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ (σαν να μιλάει στον έαυτό της): Στο τέλος ίσως ή κυρία να έχη δίκιο. Η μαγειρική μου δεν είναι και τόσο καλή. Άλλά έξερε, όταν έχη κανείς την καρδιά του καθαρή, βρίσκει ευχαρίστηση και στα πιο τιποτένια πράγματα.

Η Λιλικα άρχισε να κλαίη μ' αναφυλλιά.

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ (στενοχωρημένος): «Εί μ' άπο το τέλος τί σηματούν όλα αυτά; Εσύ την κανείς να κλαίη;

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Εγώ; Ω, πως θάκονα εγώ την κυρία να κλαίη; Η κυρία δεν μπορεί να με γνωρίσει, αφού κι' εγώ δεν τη γνωρίζω!... Άι-τιο κυρία... (Φεύγει σκεφτή, άκουμπώντας τα χέρια στους τοίχους για να μην πέση).

Η ΛΙΛΙΚΑ (στον κρότο της πόρτας που κλείνει, φωνάζει οπαρηκτικά): Στείλες με! Στείλες με!... Φεύγει!...

Ο κ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ: Ποιά; Τη μαγειρίσση;

Η ΛΙΛΙΚΑ: Τη μαμά μου!... Εί-νε ή μητέρα μου!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 41

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Στο Χόλλυγουντ βρίσκει κανείς πολλές. — Υίος του Πρίμου. — Συνός καρός.

2) Κιττική αντανύμια (όμη). — Τώρα τελευταίως ή 'Αθήνα έχει έλλειψη απ' αυτό (πληθ.). — Μένας Νεοέλληνας ποιητής.

3) Πολύτιμον μέταλλον (γαλλιστί). — Ο Περίοδος είναι παγκοσμίου φήμης. — Ο Αίσωπος έχει γράψει πολλούς (ένικ.). — Νότα.

4) Συνδέσμος. — Χρησιμοποιείται στις έκαστες.

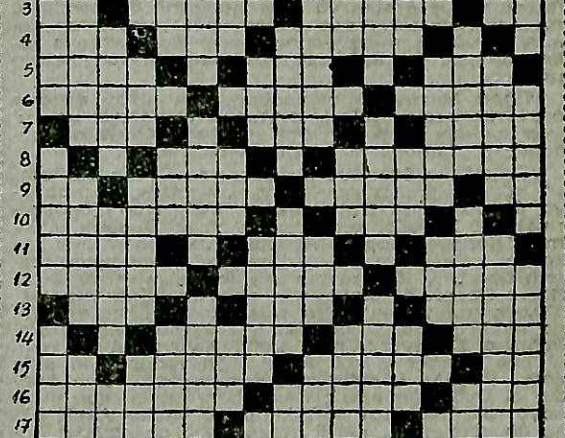
5) Δερματίνη ζώνη. — Παύλος (γαλλιστί). — Άρνητικόν μόριον.

6) Όνομα κύριον συγκεκομμένον (όμη.). — Ο μικρότερος των ανθρώπων στο ανόστημα. — Μαγειρικόν σκευός (όμη.).

7) Συγκεκομμένη λέξις σημαίνουσα συντροφία. — Σήμα κινδύνου. — Όνομαστός ήτο τος Σολωμνός.

8) Άντανύμια (γεν. ένικ.). — Ηπειρος.

9) Δύο γράμματα άρχικά από τη λέξι ήκιστα. —

Όνομα μίσε συγγυκτόνου. — Έπεφταν σαν χαλάζι στις μάχες του 21. — Ο άνθρωπος (γαλλιστί).

10) Η «ροδοδάκτυλος Ηώς» (όμη.). — Πρόβες.

11) Συστατικό όλων των σωματών (αϊτιατ.). — Μάρκα αυτοκινήτου. — Η θάλασσα (εις την άρχαιαν).

12) Είδος ζωοτροφής. — Η πιο αγαπητή θεά της μωδερνής γυναίκας (γεν.). — Το κοπερό μέρος κάθε μαχορίου.

13) Ταπεινό εύδωδες άνθος. — Κιττική αντανύμια. — Χαϊδευτικό γυναικείον όνομα.

14) Νήσος του Αιγαίου. — Έπληρη χρονικών. — Άντανύμια προσωπική (όμη. αϊτιατ.).

15) Το υπάρχουν. — Πρώην βασιλεύς μιστού βαλκανικού κράτους. — Είδος φρούτου (όμη.). Βυζαντινή νότα.

16) Όχι σκληρός. — Ένα από τα τρία χειρότερα κακά (όμη.). — Είδος φρούτου (γαλλιστί).

17) Προφήτης. — Ρόφημα εύαρεστον. — Βαμβακερόν ύφασμα (όμη.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Επίσημον ένδυμα. — Μόνος μήκος. — Μαλλιά.

2) Εδωδιμον ασταροσιτών. — Κράμα μετάλλου (όμη.). — Μάρκα αυτοκινήτου.

3) Παρακελευστικό μόριον. — Την ποθεί κάθε άσθενής (όνομη.). — Ποταμός. — Νότα.

4) Άδωδη (άνορος). — Φωτίεις (αϊτιατ.). — Έπυδός Τουρκαλθανική.

5) Την υποστήριξη του ποθεί κάθε κόμμα (κλπ.). — Άντανύμια (γεν.). — Είδος χαρτοπαγινίου.

6) Καθολικός εκκλησιαστικός άρχων. — Δράμος. — Κάτι που απαραίτητως έχει κάθε σώμα.

7) Όργανον του σωματός άκρως ρυθμιστικό της ζωής. — Ο τί και το πρώτον ήσον οριζοντίως (όνομη.). — Μέρος προσώπου.

8) Ο,τι και το προηγούμενον. — Όλος. — Άρρώστια.

9) Ο,τι και το ίον του 13 οριζοντίως (πληθ.). — Γεωμετρικόν σώμα. — Ποταμός της 'Ιταλίας. — Νότα.

10) Νήσος θειοπαράγονος. — Άντανύμια προσωπική (όμη. αϊτιατ.). — Καύσιμος ύλη.

11) Ένα από τα τρία χειρότερα κακά. — Περίπατος υπηλύν. — Χρονικόν έπληρημα.

12) Όλα γίνονται συνθήες κατά... — Τουρκικο τραγουδί (αϊτιατ.). — Ιταλικός χαριετισμός.

13) Αιμνάζοντα ύδατα. — Προστακτ. του ρήματος έρχομαι (όμη.). — Χρονική μονάς.

14) Προσωπική αντανύμια (όμη. αϊτιατ.). — Παγκόσμιος φιλονθρώπικος όργανισμός που συχνά αναφέρεται από τους Έλληνες. — Ποδοσφαιρική ομάδα των 'Αθηνών.

15) Άνθρωπος (στη γαλλική). — Αυτοί γνάζουν τα σφουγγάρια. — Η μεγαλύτερη ψυχική άνακούφισ. — Βυζαντινή νότα.

16) Μάρκα αυτοκινήτου. — Τον περιέχουν τα αύγά. — Πολιτεία της 'Αμερικής.

17) Όχι οτραβά. — Πολύτιμον μέταλλον (όμη.). — Σπάρτα φυτού χρησιμοποιούμενος στην κουλουροπαίτα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥΔΟΣ

ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

12ον

«Πολύ παράξενα μου φαίνονται τα καμώματα του γιατρού... Τι της έδωσε για να την ησυχάσει έτσι;»

Τράνταζε δυνατά τη Σελέστ, χωρίς να μπορεί να την ησυχάσει. «Μήπως τυχόν καταφέρναι να την σώσει αυτός ο άνθρωπος... συλλογίσθηκε... Μήπως μάντευσε ότι της έχω δώσει αρσενικό, και σχεδιάζει τώρα τίποτε εναντίον μου;»

Κούνησε το κεφάλι της και συνέχισε τη σκέψη της: «Όχι, αδύνατον! Δεν μπορεί να κάνει τίποτα... δεν μπορεί καν να τη σώσει... Δεν υπάρχει αντίδοτο στο αρσενικό... Δύο δόσεις ακόμα, και θα πεθάνει, σαν να την έπινα με τα χέρια μου!... και θα έχω πηλτή τις δόσεις αυτές πριν γυρίσει ο γιατρός... Αφού περιμένει μία κρίση, δεν θα βγη γελασμένος! Θα είναι η τελευταία κρίση!»

Ερρίξε μια κουτάλια αρσενικό μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, το διέλυσε, έσκυψε πάλι και τράνταζε δυνατώτερα τη Σελέστ. «Εκείνη έκαμε μια κίνηση και τραύλισε με σβυσμένη φωνή: «Τι συμβαίνει;... Ήμουν τόσο καλά!... Τι θέλετε;...»

Η Σάρα της έδωσε το δηλητήριο, λέγοντάς της: «Πίλε. Το διάταξε ο γιατρός!»

Η κοπέλλα πήρε το ποτήρι και το έφερε ως τα χείλη της, ενώ η Σάρα την κτύπησε με μία άσπραστρα. «Αλλά το αδυνάτισμένο χέρι της δεν μπόρεσε να το κρατήσει. Το μισό υγρό, χύθηκε πάνω στο σεντόνι, πριν φτάσει στο στόμα της.»

Η Σάρα της πήρε αμέσως το ποτήρι. «Εκείνη, εξαγοικιμήθηκε, και δεν κουνήθηκε πιά, όσο κι αν την τράνταζε η άλλη.»

—Θα ζωντανέει... θα ζωντανέει κάποτε! μουρμούριζε η Σάρα. Και τότε... «Αδειάσε το υπόλοιπο περιεχόμενο του ποτηριού στη στάχτη του τζακιού κι έπλυνε μ' επιμέλεια το σεντόνι.»

—Αρχισα να βαριέμαι αυτή τη δουλειά της νοσοκόμου... μονολόγησε. Είπε αησιαστική: «Αν δεν επρόκειτο για 100 εκατομμύρια...»

Το μεσημέρι, δεν κατέβηκε διόλου, γιατί περίμενε την κρίση που είχε προαναγγείλει ο γιατρός. «Έφαγε στο διπλανό δωμάτιο. Το απόγευμα πέρασε δίχως τίποτε καινούργιο. Η Σελέστ κοιμήταν πάντα.»

Πρός το βράδυ, έφτασε ο γιατρός. «Βλέπω μ' ευχαρίστηση, είπε, ότι η άρρωστη μας δεν φαίνεται να υποφέρει... Ξύπνησε καθόλου.»

—Όχι, γιατρέ... Πιστεύω ότι την σώσατε! απάντησε η Σάρα.

—Ω, δεν πρέπει να βιαζώμαστε! διέκοψε ο Λωράν.

«Είπαμε το σφυγμό της Σελέστ, όπως το πρωί, κι είδε ότι είχε λιγοστέψει ο πυρετός της.»

—Αφού βρισκόμαι εδώ, και θα μείνω μία ώρα, είπε, μπορείτε σείς να πάτε να φάτε στο διάστημα αυτό.»

—Είπα να μού σερβίρουν το φαγητό στη διπλανή κάμαρα. Ακούω μάλιστα τον υπηρέτη, που έτοιμάει το τραπέζι... Θάρρητε να φάτε και σεις κάτι, γιατρέ. Δεν είναι τίποτα σύμφωνο με τους τύπους η πρόσκληση! Θα έπρεπε να προέρχεται από τον κ. Σαμπάρν.

—Δέχονται, απάντησε χαμογελώντας ο Λωράν. «Ετσι, θα μπορούσα να μείνω περισσότερο εδώ. Είναι άλλωστε τόσο σπάνια ευχαρίστηση, ιδίως για έναν άνθρωπο της ηλικίας μου, να τρώει τέτ-α-τέτ με μία όμορφη γυναίκα!...»

—Συμφωνώ λοιπόν. Πηγαίνω να πω να βάλουν άλλο ένα σερβίτιο.

«Επειτα από μερικές στιγμές, είχαν καθίσει στο τραπέζι. Ο Λωράν μπορούσε πιά εύκολα να πραγματοποιήσει το σχέδιό, που είχε καταστρώσει μαζί με τον Κορεντέν, να ρίξει ιαρκωτικό μέσα στο ποτήρι της Σάρας, σε μία στιγμή άπροσεξίας της.»

Παρατήρησε ότι η νέα γυναίκα έπινε νερό με λίγο κρασί. «Έπρεπε λοιπόν να ρίξη το ναρκωτικό στην καράφα του νερού. Η Σάρα του έδωσε μόνη της την ευκαιρία, λέγοντάς του: «Μου φαίνεται ότι ακούσα να κουνιέται η Σελέστ.»

Πέρασε γρήγορα στο δωμάτιο της άρρωστης. Είχε γελοσθή: «Η κοπέλλα δεν είχε κουνήσει, δεν είχε ζωντανέει. Η Σάρα ξαναγύρισε στην άλλη κάμαρα.»

Τα λίγα όμως εκείνα δευτερόλεπτα είχαν αρκέσει στο Λωράν... Τώρα ήταν βέβαιος ότι θα αποκοιμώταν κι η Σάρα, όπως κι η Σελέστ. «Αν δεν παρουσιαζόταν κάποιο τυχαίο εμπόδιο, ο Κορεντέν θα εύρισκε το πεδίο ελεύθερο.»

Πραγματικά, κατά τις 9, η Σάρα ένοιωσε να βαραινούν τα βλέφαρά της. Μάταια προσπάθησε να παλέψη, ν' αντισταθί στον ύπνο. Δεν υποπτεύθηκε καθόλου. Απέδωσε την τόση νύστα στην υπερβολική της κόπωση.

—Πέρασα τόσες νύχτες ξύπνια, ώστε δεν άντεχω πιά... είπε.

Της φαινόταν ότι ήταν δεμένη στην πολυθρόνα όπου είχε πέσει.

—Κοιμήθηκε, κυρία, της συνέστησε ο γιατρός. «Έχετε ανάγκη ν' αναπαυθείτε. Μην έχετε κανένα φόβο για την άρρωστη μας. Θα μείνω εδώ ως όργα κοντά της. Αν ιδω ότι εξακολουθεί να κοιμάται ήσυχα, θα φύγω. Αν χειροτερεύει ή κατάρσσει τις, θα σας ξυπνήσω.»

Η Σάρα τον ευχαρίστησε κι αποκοιμήθηκε, με το κεφάλι γερισμένο στο στήθος της. Ο Λωράν χαμογέλασε. Περιμένα ακόμα, για να πεισθί ότι δεν θα ζωνόυσε. «Επειτα έσδυσε το φως κι έφυγε, αφήνοντας όμως το παράθυρο μισανοιχτό.»

Καληνύχτισε τον Σαμπάρν. Διασταυρώθηκε με το μαρκήσιο τον Μπενεντίκτ, που είχαν φάει εκεί το βράδυ κι' έκαναν περίπατο στον κήπο.

—Πρέπει να φυλαχθούμε απ' αυτούς τους δυο! μουρμούρισε.

«Έκαμε ένα μεγάλο γύρο για να ξεγελάσει όποιον τυχόν τον παρακολουθούσε, και ξαναγύρισε στο μέρος, όπου ήξερε ότι θα εύρισκε τον Κορεντέν.»

—Είπατε μόνος; του είπε. Αρνήθηκε να σας βοηθήσει ο Ζαννέ;

—Όχι... Αλλά αν με συνόδευε ο Ζαννέ, ο κ. ντε Ριμπέτον θα έμενε μόνος, μολοντί βρισκείται εκεί... ο γυιός μου. Δεν θέλω να λείπον ν' αφήσω τον κύριό του.

—Μά δεν μπορείτε να απαγάγετε τη Σελέστ ολόμοναχοι!»

—Γι' αυτό συμφωνήσαμε τα έξης: Θα πάτε σεις στον πύργο και θα πάρετε τη θέσι του Ζαννέ, ο οποίος θα μείνει ετοιμ ελεύθερος και θαρρή να με βρής... Έχομε καιρό! Δεν είναι ακόμα αρκετά προχωρημένη η ώρα. Σκοπεύω άλλωστε να περάσω πρώτα απ' το ξενοδοχείο μου, για ν' αλλάξω λιγάκι το προσωπό μου. Δεν έξερι κανείς τι μπορεί να συμβή... και δεν θα ήθελα να με αναγνωρίσουν...»

—Καλή επιτυχία λοιπόν, φυλαχθείτε από τον Μπενεντίκτ κι απ' το σεντόνιό του. Τους συνητήσα στον κήπο. Είπε επικίνδυνοι, και μπορεί να έχουν υποψιασθή κάτι... Μην επιχειρήσετε τίποτε, προτού πεισθίτε ότι έφυγαν απ' τη βίλλα!»

—Ευχαριστώ για την προειδοποίησή. Θα προσέξω... Πρόκειται για τη ζωή μιας κοπέλλας. Δεν επιτρέπονται τρέλλες... Ώρεθούρ! Στείλε μου τον Ζαννέ, με μία σκάλα κι' ένα γερό σχοινί. Μας είνε απροσάρτητα...»

Καθισμένος έμπρός σ' ένα καθρέφτη, στο δωμάτιό του ο Κορεντέν φρόντιζε ν' αλλάξη εντελώς τη φυσιογνωμία του. Φόρεσε μία κόκκινη περρούκα και φαβορίτες. «Επειτα χαρακίνα το πρόσωπό του ρυτίδες, έτσι ώστε να φαίνεται ένας τύπος αληθιν, λαθρεμπόρου και λαθροθήρα. Έβαλε ένα φαρμαμένο μπλε στούμι κι' έδεσε ένα μαντήλι γύρω τον άνω γυμν. Κανείς δεν μπορούσε πιά να τον αναγνωρίση. Πριν φύγη, έκρυψε στην τσέπη του ένα μεγάλο και γερό μαχαίρι.

—Δεν έξερι κανείς τι μπορεί να συμβή... μουρμούρισε.

Βγήκε απ' την πίσω πόρτα του ξενοδοχείου, χωρίς να συναντήσει κανένα. Και πήγε στο μέρος του ραντεβού του με τον Ζαννέ. «Εκείνος τον περίμενε κι' άλλος εκεί.»

—Α, βλέπω, ότι φθάσατε εγκαίρως! του είπε ο Κορεντέν.

—Βλέποντας να πλησιάζει αυτός ο άγνωστος, ο Ζαννέ είχε ανησυχήσει. Δεν αναγνώρισε τον Κορεντέν, παρά μόνο απ' τη φωνή του.

—Ανυπομονώ να τελειώσω με μία ώρα αρχίτερα! το απάντησε τότε.

—Δυστυχώς, είμαστε αναγκασμένοι να περιμένουμε ακόμα. Ο Μπενεντίκτ κι' ο σύντροφός του βρίσκονται στη βίλλα. Πρέπει να φύγουν πρώτα...»

—Διαβολέ! Κι' αν δεν φύγουν; —Αν δεν φαντάζομαι. Δεν πιστεύω να κοιμούνται εκεί τη νύχτα.

—Μά μπορεί να υποπτεύθηκαν κάτι... Υποθέσετε ότι μπαίνει ένας τους στο δωμάτιο της δεσποινίδος Σελέστ κι' ότι βρίσκει να κοιμούνται η άρρωστη κι' η νοσοκόμα, μ' έναν ύπνο άφυσικό, μουλβίνιο! Σαν ξυπνούν, πού είναι, δεν θα μαντεύσουν τότε ότι πρόκειται για μία συνωμοσία με σκοπό τη σωτηρία του θυμάτός τους;

—Ξέρете καλύτερα από μένα ότι οι άνθρωποι του έγκληματος προσέχουν διαρκώς, ότι συμβαίνει γύρω τους... Καλό είναι λοιπόν να μου δώσετε από τώρα συμπληρωματικές οδηγίες τι πρέπει να κάμω αν τους βροδμε έμπρός μας!»

—Έχετε δίκιο, Ζαννέ... Δεν πρέπει να μάς αναγνωρίσουν, να μάθουν τί απένεινε η δεσποινίς Σελέστ. Γι' αυτό μάλιστα έπρεπε τις προφυλάξεις μου... «Αν μάς ιδούν λοιπόν, και πρό πάντων αν πιασθούνε μαζί τους, μπορούμε να θεωρηώμε χαμένο το παιχνίδι... Η μικρή επιχείρησή μας είνε αρκετά παράξενη! Μπορεί να μας περάσουν να κλέατες, πράγμα όχι ευχάριστο! Τι πρόκειται να κάνουμε; Να κλέψουμε μία άρραβωνισμένη κοπέλλα απ' το βείο και κηδεμόνα της, χωρίς να έχουμε κανένα δικαίωμα, χωρίς να είμεθα καν βέβαιοι για τη συγκατάθεσή της...»

—Γι' αυτό σας συνιστώ τη μεγαλύτερη φρόνηση, γιατί μόνο με την πονηρία θα επιτύχωμε απόλυτα το σκοπό μας. «Αν ωστόσο χρειασθί να μεταχειρισθώμε βία, θα το κάνωμε κι' αυτό, προκειμένου να νικήσωμε!»

—Τι κινδύνους διατρέχωμε; —Πρωτίστως, να μάς ξεπαστρέψουν... «Οσο για τους κατοπινούς κινδύνους —τους μόνους που σας ενδιαφέρουν, δίχως άλλο— μπορείτε να είσθε ήσυχος και να σβίξετε λίγο περισσότερο το λαϊμό ένός απ' αυτούς τους παλαιανθρώπους αν παρουσιασθή ανάγκη. Η αστυνομία κι' η Δικαιοσύνη θα σας ευγνωμονούν!»

—Αυτό μόνο ήθελα να ξέρω. Και τώρα δεν βλέπω την ώρα ν' αρχίσωμε! —Υπομονή, κύριε Ζαννέ, υπομονή!

Κρυμμένοι στην άκρη του δάσους, οι δυο άντρες κατασκοπέυαν το σπίτι του Σαμπάρν. Δεν άργησαν να ιδούν να βγαίνουν απ' εκεί ο Μαρκήσιος κι' ο Μπενεντίκτ και να παίρνουν το δρόμο του Ρεδέν.

—Αν πάνε όλα έτσι ώρια, δεν πρόκειται να κοπιάσω πολύ, μουρμούρισε ο Ζαννέ. —Διάβολέ! Ως τώρα, ήταν άτυχος ο κύριός σας. Καιρός πιά ν' αλλάξω το νοούρ!

Ο Κορεντέν βγήκε με προφύλαξη απ' το δάσος και κτύπησε προς τη διεύθυσι που είχαν ακολουθήσει οι δυο συνώνοι.

—Έφυγαν, είπε. Δεν έχωμε κανένα φόβο απ' αυτούς.

Είχε μελετήσει από πρίν τα κατατόπια κι' είχε προσέξει τη μικρή πόρτα του μαγνρότιχου, σ' όπου θα μπορούσαν να μπειν στον κήπο της βίλλας, όπως ο Κλάιν.

Ο Σαμπάρν είχε διατάξει να τη χτίσουν μετά την ανεπιθύμητη επίσκεψή του Ριμπέτιόν. Δεν είχαν βρεθί όμως ακόμα έργατες, κι' έτσι η διαταγή του δεν είχε εκτελεσθί.

Η είσοδος ήταν ελεύθερη. —Μεσάνυχτα, είπε ο Κορεντέν. Έφτασε η ώρα... Περιμένετε εδώ! Θα κάμω πρώτα το γύρο του κήπου, για κάθε ενδεχόμενον, κι' έπειτα θα σας είδοποιήσω για να φέρετε τη σκάλα.

«Είλεψε ένα τέταρτο της ώρας. Ο Ζαννέ είχε αρχίσει πιά ν' ανησυχή, όταν ξαναείδε επί τέλους μέσα στο σκοτάδι τη σιλουέτα του. «Όλα είναι ήσυχα! του είπε σιγά ο αστυνομικός. Έμπρός! άς μη χάναμε καιρό...»

Ο γέρος φορτώθηκε στην πλάτη του τη σκάλα και τον ακολουθήσε.

Ο Λωράν είχε δώσει λεπτομερείς πληροφορίες για τη διαρρήξια του σπιτιού. Του είχε υποδείξει το παράθυρο της κάμαρας της Σελέστ. «Ετσι, ο αστυνομικός δεν έδιπασε καθόλου. Αφού βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε κανείς κίνδυνος, έκαμε ένα νόημα στον Ζαννέ, που τον παρακολουθούσε. Αμέσως ο γέρος έσπησε αδόρυχα τη σκάλα κάτω απ' το παράθυρο της Σελέστ.

Ο Κορεντέν έβγαλε το ηλεκτρικό φανάρι του, το κρέμασε στο στήθος του κι' ανέθηκε μ' ευκρίνεια. Βήκε το παράθυρο ανοιχτό, όπως το είχε αφήσει ο Λωράν. Το έσπρωξε κι' έσκυψε μέσα, τεντώνοντας το αυτί του. Δεν άκουσε τίποτε, σαν να ήταν το δωμάτιο εντελώς άκατοικητο.

«Μήπως μετέφεραν την άρρωστη αλλού;» συλλογίσθηκε με ανησυχία.

Θα μπορούσε να βεβαιώσει αμέσως, αν χρησιμοποιούσε το κλεφτοφάνηρο του. Αλλά δεν θεωρούσε φρόνιμο να το άναψη.

Πρόσεξε πάλι, και του φάνηκε ότι άκουσε μία κανονική αναπνοή ανθρώπου κοιμωμένου. Καθούχασε και είπε με το νού του: «Αυτή θα είνε η νοσοκόμος...»

Δεν μπορούσε ν' άκουση την αδύνατη ανάσα της Σελέστ, γιατί το κρεβάτι της βρισκόταν μακριά, στο βάθος του δωματίου.

—Εδώ πρέπει να είνε κι' η μικρή, μαζί με τη νοσοκόμα, μουρμούρισε.

Διασκέλιζε το παράθυρο, τράβηξε τις κουρτίνες, για να μη φαίνεται απ' έξω το φως, και άναψε το φανάρι του.

Το δωμάτιο ήταν όπως το είχε αφήσει ο Λωράν. Σε μία πολυθρόνα, κοντά στο παράθυρο, η Σάρα κοιμάταν βαθιά. Για να βεβαιωθεί ότι δεν θα ζωνόυσε, ο αστυνομικός πλησίασε πολύ στά μάτια της το φως του φαριού του. Αλλά η νέα γυναίκα δεν κουνήθηκε.

Ο Κορεντέν πήγε κοντά στο κρεβάτι της Σελέστ, πατώντας στα νύγια. Το πρόσωπο της νέας ήταν χλωμό και αδύνατο, τα μάτια της κλειμένα, τα χείλη της άσπρα.

—Καθμένη μικρή! μουρμούρισε ο Κορεντέν. Φαίνεται πως υποφέρει πολύ!

Πήρε από μία ντυλάρα ένα παλτό, το έριξε πάνω στην άρρωστη και τη σήκωσε έπειτα στην άγκαλιά του. Καθώς έτοιμαζόταν να φύγει, η ματιά του έπεσε τυχαίως στη Σάρα.

—Κατάρα! είπε, ανασκิริτάντας. Ξύπνησε!... Η νέα γυναίκα δεν κοιμόταζε με μάτια όρθάνοιχα, σαν γυρλωμένα απ' τον τρόμο. Είχε ζωνήσει, αλλά δεν μπορούσε να κουνήθι, είτε απ' τον τρόμο της είτε απ' την ένέργεια του υπνωτικού. Προσπάθησε να σηκωθί, και ξανάπεσε βαρύν στο καθίσμα της. Προσπάθησε να φωνάξη, αλλά απ' τα μισανοιχτά χείλη της βγήκε μόνο ένας στεναγμός...»

Ο Κορεντέν είχε αφήσει πάλι τη Σελέστ στο κρεβάτι της κι' ήταν έτοιμος ν' αντιμετωπίση τον κίνδυνο. Βλέποντας ωστόσο τις μάταιες προσπάθειες της Σάρας, κατάλαβε ότι εξακολουθούσε να βρίσκεται υπό την έπληρεια του φαρμάκου, κι' ότι συνεπώς δεν είχε κανένα φόβο απ' αυτή.

«Όπωςδήποτε, καλά έκαμα ν' αλλάξω τη φάτσα μου! —συλλογίσθηκε—. Αν, όταν ξυπνήση καλά, θυμάται ό,τι συνέβη, τούλάχιστον δεν θα μπορή να δώση τα αληθινά χαρακτηριστικά μου!»

Πάντως, για μεγαλύτερη προφύλαξη, έδεσε χειροπόδαρα μ' ένα σχοινί τη Σάρα και τη φίλωσε μ' ένα μαντήλι.

«Ετσι, δεν με νοιάζει πιά, αν ξυπνήση εντελώς! —έλεπε στον έαυτό του—. Είνε άνικανη να μάς ένοχλήση.»

Ξανασήκωσε στα χέρια του τη Σελέστ, πήγε ως το παράθυρο, έσκυψε έξω και είδε κάτω απ' τη σκάλα του Ζαννέ, που περίμενε, ακίνητος και ήσυχος.

—Τίποτε καινούργιο; τον ρώτησε σιγά. —Απολύτως τίποτε, απάντησε έκλεινος. Ο αστυνομικός κατέθεκε βιαστικά, με το πολύτιμο φορτίο του.

—Είχα ανησυχήσει που άργήσατε, και σκεπτόμουν ν' ανεβώ κι' εγώ, του είπε ο γέρος. —Μά, ξέρετε, η νοσοκόμος ζύπνησε! Χρειάσθηκε λοιπόν να τη σφιχτοδέσω σαν λουκάνικο, για να καθήση φρόνιμα.

—Θέε μου!... Σας είδε όμως! —Α, δεν με νοιάζει... Με είδε με τα σημερινά μου μούτρα... Μήπως και σεις με γνωρίσατε, όταν συναντηθήκαμε άπώτες; Κι' όμως με περιμένατε... Ας μη χασομερούμε τώρα! Λίγο ακόμα, κι' η δουλειά μας τελειώνει περσιήμα!

Ο Ζαννέ ξαναφορτώθηκε τη σκάλα. Και διεκδύθησαν προς την μικρή πόρτα. «Όταν είχαν φτάσει πιά κοντά της, ο Κορεντέν έβγαλε ξαφνικά μία φωνή μανίας. «Ενας άνθρωπος έλεγε πηδήσει πάνω του και τον είχε άρπάξει απ' το λαϊμό. Κρατώντας την ανάσπητη Σελέστ, ο αστυνομικός δεν είχε ελευθερία να άμυνθί. Ο Ζαννέ άφισε τη σκάλα κι' έτρεξε να τον βοηθήση. Πήρε απ' τα χέρια του τη Σελέστ και την έσπρωξε μακριά καταγής.

Ο Κορεντέν κατέφερε ν' απαλλαγί, όταν είχε αρχίσει πιά να πνέγεται. Ανεπνεύσε βαθεία, συλλήβε και ξαναέθηκε τη δύναμη και το βάρος του.

—Μπράβο σφιέμο!... μουρμούρισε. —Αρχισε τότε μία άγρια και άδούρη πάλη, μέσα στο σκοτάδι. Ο άγνωστος φαίνεται εξαίρετικά δυνατός, περισσότερο απ' τους δυο αντίπαλους του μαζί. Τους τράνταζε με μανία, τους συγκρατούσε, τους απομάκρυνε ή τους τραβούσε κοντά του με το ένα χέρι. Συγχρόνως, είχε και μία άσυνήθιστη εύλυγισία.

Ίσως δεν θα κατάφεραν να επικρατήσουν ο Ζαννέ κι' ο Κορεντέν, αν δεν χρησιμοποιούσαν την πανουργία. Κάποια στιγμή, ο αστυνομικός υποχώρησε μερικά βήματα, για ν' ανασάνη, αφήνοντας μόνο τον Ζαννέ να παλεύη με τον κολοσσό.

Ήταν τέτοια η σιωπή, ώστε δεν άκούγοταν τίποτε άλλο απ' τους πνιγμένους στεναγμούς και τα βήματα από μαλακό χόμα του κήπου... Κανείς δεν θα μπορούσε να μαντέψη από μακριά τη θανάσιμη πάλη που γινόταν εκεί!... Ξαφνικά, ο άγνωστος έβγαλε ένα βογγητό άγωνία. Ο Κορεντέν είχε περάσει μία θλιεία γύρω στο λαϊμό του και τον έσφιγγε, ενώ ο Ζαννέ προσπαθούσε με όλες του τις δυνάμεις να κρατήση τα χέρια του μέσα στα δικά του. Το σφιέμο ήταν τόσο δυνατό, ώστε ο κολοσσός έπεσε αναίσθητος.

—Πάμε να φύγωμε! είπε βιαστικά ο Κορεντέν.

Ξαναπήρε στην άγκαλιά του την κοιμισμένη Σελέστ. Πέντε λεπτά άργότερα, βρισκόντουσαν όλοι μέσα στο δάσος. Αλλά δεν σταμάτησαν. Με διάφορες λοδοδρομίες, για το φόβο της παρακολουθήσεως, έφτασαν στον πύργο του Ριμπέτιόν.

Στο δρόμο, σταματούσαν κάθε τόσο για ν' ακούσουν. Κι' αν όμως άκούη ο άγνωστος είτε σκεπθί να τους κουνήγη, θα είχε χάσει τα ίχνη τους.

—Ίσως πέθανε! παρατήρησε ο Ζαννέ. —Μπιά, δεν πιστεύω! Έπαθε μάλλον μία περαστική ασφύξια, απ' το δυνατό σφιέμο. Καθώς όμως είχε ελευθερία τα δυο χέρια του, θα μπόρεσε αμέσως να χαλαρώση τη θλιεία.

Ο άνθρωπος έκλεινος, που φουρούσε στον κήπο, δεν ήταν παρά ο Κορμπιέρ, το έκτελεστικό όργανο του Μαρκησιού. Πραγματικά, είχε απαλλαγί απ' τη θλιεία, όπως προέβλεπε ο Κορεντέν. Στο διάστημα όμως αυτό, οι δυο αντίπαλοι του είχαν προλάβει να φύγουν και να χαθούν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

γη, η ματιά του έπεσε τυχαίως στη Σάρα.

—Κατάρα! είπε, ανασκิริτάντας. Ξύπνησε!... Η νέα γυναίκα δεν κοιμόταζε με μάτια όρθάνοιχα, σαν γυρλωμένα απ' τον τρόμο. Είχε ζωνήσει, αλλά δεν μπορούσε να κουνήθι, είτε απ' τον τρόμο της είτε απ' την ένέργεια του υπνωτικού. Προσπάθησε να σηκωθί, και ξανάπεσε βαρύν στο καθίσμα της. Προσπάθησε να φωνάξη, αλλά απ' τα μισανοιχτά χείλη της βγήκε μόνο ένας στεναγμός...»

Ο Κορεντέν είχε αφήσει πάλι τη Σελέστ στο κρεβάτι της κι' ήταν έτοιμος ν' αντιμετωπίση τον κίνδυνο. Βλέποντας ωστόσο τις μάταιες προσπάθειες της Σάρας, κατάλαβε ότι εξακολουθούσε να βρίσκεται υπό την έπληρεια του φαρμάκου, κι' ότι συνεπώς δεν είχε κανένα φόβο απ' αυτή.

«Όπωςδήποτε, καλά έκαμα ν' αλλάξω τη φάτσα μου! —συλλογίσθηκε—. Αν, όταν ξυπνήση καλά, θυμάται ό,τι συνέβη, τούλάχιστον δεν θα μπορή να δώση τα αληθινά χαρακτηριστικά μου!»

Πάντως, για μεγαλύτερη προφύλαξη, έδεσε χειροπόδαρα μ' ένα σχοινί τη Σάρα και τη φίλωσε μ' ένα μαντήλι.

«Ετσι, δεν με νοιάζει πιά, αν ξυπνήση εντελώς! —έλεπε στον έαυτό του—. Είνε άνικανη να μάς ένοχλήση.»

Ξανασήκωσε στα χέρια του τη Σελέστ, πήγε ως το παράθυρο, έσκυψε έξω και είδε κάτω απ' τη σκάλα του Ζαννέ, που περίμενε, ακίνητος και ήσυχος.

—Τίποτε καινούργιο; τον ρώτησε σιγά. —Απολύτως τίποτε, απάντησε έκλεινος. Ο αστυνομικός κατέθεκε βιαστικά, με το πολύτιμο φορτίο του.

—Είχα ανησυχήσει που άργήσατε, και σκεπτόμουν ν' ανεβώ κι' εγώ, του είπε ο γέρος. —Μά, ξέρετε, η νοσοκόμος ζύπνησε! Χρειάσθηκε λοιπόν να τη σφιχτοδέσω σαν λουκάνικο, για να καθήση φρόνιμα.

—Θέε μου!... Σας είδε όμως! —Α, δεν με νοιάζει... Με είδε με τα σημερινά μου μούτρα... Μήπως και σεις με γνωρίσατε, όταν συναντηθήκαμε άπώτες; Κι' όμως με περιμένατε... Ας μη χασομερούμε τώρα! Λίγο ακόμα, κι' η δουλειά μας τελειώνει περσιήμα!

Ο Ζαννέ ξαναφορτώθηκε τη σκάλα. Και διεκδύθησαν προς την μικρή πόρτα. «Όταν είχαν φτάσει πιά κοντά της, ο Κορεντέν έβγαλε ξαφνικά μία φωνή μανίας. «Ενας άνθρωπος έλεγε πηδήσει πάνω του και τον είχε άρπάξει απ' το λαϊμό. Κρατώντας την ανάσπητη Σελέστ, ο αστυνομικός δεν είχε ελευθερία να άμυνθί. Ο Ζαννέ άφισε τη σκάλα κι' έτρεξε να τον βοηθήση. Πήρε απ' τα χέρια του τη Σελέστ και την έσπρωξε μακριά καταγής.

Ο Κορεντέν κατέφερε ν' απαλλαγί, όταν είχε αρχίσει πιά να πνέγεται. Ανεπνεύσε βαθεία, συλλήβε και ξαναέθηκε τη δύναμη και το βάρος του.

—Μπράβο σφιέμο!... μουρμούρισε. —Αρχισε τότε μία άγρια και άδούρη πάλη, μέσα στο σκοτάδι. Ο άγνωστος φαίνεται εξαίρετικά δυνατός, περισσότερο απ' τους δυο αντίπαλους του μαζί. Τους τράνταζε με μανία, τους συγκρατούσε, τους απομάκρυνε ή τους τραβούσε κοντά του με το ένα χέρι. Συγχρόνως, είχε και μία άσυνήθιστη εύλυγισία.

Ίσως δεν θα κατάφεραν να επικρατήσουν ο Ζαννέ κι' ο Κορεντέν, αν δεν χρησιμοποιούσαν την πανουργία. Κάποια στιγμή, ο αστυνομικός υποχώρησε μερικά βήματα, για ν' ανασάνη, αφήνοντας μόνο τον Ζαννέ να παλεύη με τον κολοσσό.

Ήταν τέτοια η σιωπή, ώστε δεν άκούγοταν τίποτε άλλο απ' τους πνιγμένους στεναγμούς και τα βήματα από μαλακό χόμα του κήπου... Κανείς δεν θα μπορούσε να μαντέψη από μακριά τη θανάσιμη πάλη που γινόταν εκεί!... Ξαφνικά, ο άγνωστος έβγαλε ένα βογγητό άγωνία. Ο Κορεντέν είχε περάσει μία θλιεία γύρω στο λαϊμό του και τον έσφιγγε, ενώ ο Ζαννέ προσπαθούσε με όλες του τις δυνάμεις να κρατήση τα χέρια του μέσα στα δικά του. Το σφιέμο ήταν τόσο δυνατό, ώστε ο κολοσσός έπεσε αναίσθητος.

—Πάμε να φύγωμε! είπε βιαστικά ο Κορεντέν.

Ξαναπήρε στην άγκαλιά του την κοιμισμένη Σελέστ. Πέντε λεπτά άργότερα, βρισκόντουσαν όλοι μέσα στο δάσος. Αλλά δεν σταμάτησαν. Με διάφορες λοδοδρομίες, για το φόβο της παρακολουθήσεως, έφτασαν στον πύργο του Ριμπέτιόν.

Στο δρόμο, σταματούσαν κάθε τόσο για ν' ακούσουν. Κι' αν όμως άκούη ο άγνωστος είτε σκεπθί να τους κουνήγη, θα είχε χάσει τα ίχνη τους.

—Ίσως πέθανε! παρατήρησε ο Ζαννέ. —Μπιά, δεν πιστεύω! Έπαθε μάλλον μία περαστική ασφύξια, απ' το δυνατό σφιέμο. Καθώς όμως είχε ελευθερία τα δυο χέρια του, θα μπόρεσε αμέσως να χαλαρώση τη θλιεία.

Ο άνθρωπος έκλεινος, που φουρούσε στον κήπο, δεν ήταν παρά ο Κορμπιέρ, το έκτελεστικό όργανο του Μαρκησιού. Πραγματικά, είχε

πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ θεοπότη.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Γέλασε παιδιάτικα, και κυττάζοντας πει-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μα ο Μοντανό ανήκε σε μια από τις καλύτερες οικογένειες της πόλης. Τα μθήματά του τα παρακολουθούσαν πολλοί ζηνοί και θερμόαιμοι νέοι. Δίδασκε α

ας στιγμής για το φόνο του Γαλέα Σφόρτσα του τυράννου του Μιλάνου...

23

25

τόση βολεύει και το σκότος.

—Επείτα τον έλεος μπροστά στο θέ-
ατρο «Αύλειον». Κατέβηκαν από
τ' αμάξι και πλησίασαν στο μέρος
που τους υπεδείκνυε η επιστολή.
Μπρός στο θέατρο υπήρχε αρ-
κετός κόσμος. «Εξάφια, μέσα από
το πλήθος βγήκε ένας άνθρωπος
κοντός και μελαγχολικός, τυμνέμε-
νος ανάμεσα, πλησίασε τον Ούα-
τσον και ρώτησε:

—Συννοείτε την μίς Μόρσταν;
—Εγώ είμαι η μίς Μόρσταν,
του απάντησε η νέα. Οι κύριοι εί-
νε οι συνοδοί μου.

Ο άγνωστος κούταζε το γιατρό
και τον Χόλμς με βλέμμα επιμύ-
στο, διαπεραστικό. Γύρισε κατόπι
στη νέα και της είπε με ύφος α-
πότομο:

—Σας παρακαλώ να με συγ-
χωρήσετε, δεσποινίς, αλλά πρέπει
να μου δώσετε το λόγο της τιμής
σας ότι οι κύριοι δεν είναι άτυχοι-
μοί.

—Σας δίνω το λόγο μου, είπε
η μίς Μόρσταν.

Ο άγνωστος σφύριξε τότε με
μία σφυρίχτρα. Μία αμάξα πλησί-
ον. «Ανοίξε την πόρτα της και
πρόσεξε κατόπι την θέα του α-
μαξά. Χωρίς να διστάση η νέα
πήλκε στο αμάξι. Οι συνοδοί της
έκαναν το ίδιο και ξεκίνησαν α-
μέσως με μεγάλη ταχύτητα.

Τοις πήγαιναν η μάλλον που
τους πήγαινε ο μυστηριώδης αμα-
ξάς; Για λογαριασμό ποίου ένε-
ργούσε; «Αγνώστον. Ώστόσο η μίς
Μόρσταν ήταν ήσυχη. Μήπως δεν
την συνάδευε ο διασημότερος α-
στυνομικός του κόσμου;

—Επείτα άρκετη ώρα με μεγα-
λή ταχύτητα.

Ο Ούατσον προσπαθούσε να
μαντέψει που πήγαιναν. Μά δεν δι-
έκρινε έξ αιτίας της δύλης.

Ο Χόλμς όμως παύσε μάτια α-
γριόγατο διέκρινε θαυμάσια τους
δρόμους που περνούσαν και σε μία
στιγμή είπε σιγά:

—Αφήσαμε πίσω τις κεντρικές
συνολικές και μήτρες, στις όποι-
ες βρωμοσυνολικές του Λονδίνου.
Μην ανησυχείτε άστος.

Προχώρησαν άρκετη ώρα άκό-
μα κι' έξω από το άμαξι στάθηκε.
Βρισκόταν σ' ένα άπο το λα-
ϊκά προσάτεμα του Λονδίνου, μπρός
σ' ένα πλινθόκτιστο σπίτι. Γύρω α-
πλωνόταν σκοτάδι κι' έρημια.

Ο άμαξάς πήδησε από τη θέα
του και χέληψε την πόρτα.

—Ενας Ίνδης υπηρέτης παρουσι-
άσθηκε. Φορούσε στο κεφάλι ένα
σαρκί από κίτρινο ύφασμα και
πλατεία ρόμπα με κίτρινη έπισης
ζώνη στη μέση.

—Ο Σαχίπ σάς περιμένει, είπε.
Και συγχρόνως άντηχησε μία
διαπεραστική φωνή μέσα από το
σπίτι:

—Πέστε μου να μπουν μέσα, να
μπούν άσως.

Η ΔΙΗΓΗΣΙ ΤΟΥ ΦΑΛΑΚΡΟΥ

Άκολούθησε τον Ίνδ σ' ένα
διάδρομο κακοφωτισμένο και βρώ-
μικο. Στο βάθος του διαδρόμου
φαινόε μια πόρτα και μπήκαν σ'
ένα δωμάτιο που φωτιζόταν άμυ-
δρά από ένα λυχνάρι.

—Ενας άλλος άνθρωπος βρι-
σκόταν στο δωμάτιο αυτό. Ήταν
κοντοίλης, με κεφάλι μακρουλό
και μυτερό και φαλακρός. Γύρω
στη φαλακρά του φούντωναν τού-
φες ξανθοκόκκινων μαλλιών. Το
πρόσωπό του μόρφαζε διαρκώς.
Φαινόταν άλλοτε να γελά κι' άλ-
λοτε να κατσουφιάζει, σάν να πο-
νούσε φρικτά. Τα μισάνοιχτα χεί-
λια του άφηναν να φαίνεται μία
σειρά κίτρινων φρικαλέων δον-
τιών. Κι' όμως το παράξενο αυτό
άνθρωπάκι δεν ήταν γέρος. Είπε
άφημα αν είχε περάσει τα τριάν-
τα χρόνια.

—Εκαμε μία όπλοκισι μπρός στη
νέα και στέρηγνιζε με την παρά-
δειση φωνή του:

—Δούλος σας, μίς Μόρσταν.
Δούλος σας, κύριου!

Οι έπισκέπτες, ήσαν κατόπλη-
κτοι. Τι πολυτέλεια άστικη μέσα
στο πανάθλιο έκείνο σπίτι! Παρα-
πέτασμα βαρύτιμο στους τοί-
χους, σκέυη πολυτέλειατα και
θαυμάσιες εικόνες. Στο πάτωμα
ένας παχύτατος μαυροκρίνους τά-
πης και δερμάτα τίγρεων. Άπ'
την όροφή κρεμόταν με χρυσές α-

λυσίδες μία λυχνία που είχε το
σχήμα περιστεράς και σκόρπιζε
γλυκό φως και μεθυστικό άρωμα,
γιατί το λάδι της ήταν φαίνεται
αρωματωδές. Ένας βαρύτιμος
ναργιλές κάπνιζε σ' ένα χαμηλό
έβενινο τραπέζι.

—Είμαι ο θαυδαίος Σάλτο, εί-
πε ο φαλακρός άνθρωπάκος. Σεις
δεσποινίς είσαοτε η Μαίρη Μόρ-
σταν. Καί οι κύριοι;

—Ο κ. Σέρλοκ Χόλμς κι' ο
γιατρός Ούατσον, απάντησε η νέα.

—Γιατρός! Ο κύριος είναι για-
τρός; Τι εξαιρετική τύχη!... Για-
τρέ μου, κάνετε γρήγορα, εξέτα-
στε την καρδιά μου. Θέλω ν' α-
κούσω τη γνώμη σας.

Ο Ούατσον τον εξέτασε. Και
βρήκε ότι η καρδιά του λειτουρ-
γούσε κανονικά.

—Όταν ο Σάλτο άκουσε τα λό-
για του γιατρού χάριξε υπερβο-
λικά.

—Εύχαριστα, γιατρέ, είπε. Φο-
βόμουν τρομερά για την καρδιά
μου. Μάλιστα, δεσποινίς Μόρσταν.
Αν ο πατέρας σας πρόσεξε κα-
λύτερα την καρδιά του θα ήταν
σήμερα ζωντανός.

Η μίς Μόρσταν ακούγοντας τα
λάγια αυτά συγχύστηκε βαθεία
και σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα.

—Καλά το μάντεψα ότι ο Μόρ-
σταν δεν ζή πεία, φώναξε ο Σάλ-
το. Λοιπόν, μίς, θα σας μιλήσω
για τον άτυχο πατέρα σας. Θα
άποδοθή δικαιοσύνη κι' άς μη το
έβλεψω ο άδελφός μου Βαρθολο-
μαίος. Ναί, οι φίλοι σας θα εί-
νε μάρτυρες για όσα θα σας δι-
ηγηθώ. Οι τρεις μας μαζί θα άν-
τιμετωπίσουμε τον Βαρθολομαί-
ο, χωρίς ν' άνακατευτή η άστυνομία.

Μισά τους άστυνομικούς. Η ίστο-
ρία μου θα είναι μακρά. Πρέπει να
κάνετε όποιονη. Ακόμη ίσως πα-
ραστή άνάγκη να πάμε εις το
Νάρόνδς να δούμε τον άδελφό
μου τον Βαρθολομαί-ο. Πρέπει να
νικησουμε. Ο Βαρθολομαίος λυσ-
ά άναγνίστην μου γιατί πήρα την
άπόφαση να προσά σ' άποκαλύ-
ψεις. Φιλονεικήσαμε οι δύο μας.

Και είνε άδύνατο να φαντασθήτε
πώς είνε προμερές όταν θυμώη.
Τέλος πάντων... Άκούστε τώρα
τι έχω να σας πώ. Όπως θα μαν-
τέψατε βέβαια, είμαι γιυός του
ταγματάρχου Σάλτο, του στρατού
τών Ίνδιων. Πρό έντεκα έτών, ο
πατέρας μου άποστρατεύθηκε και
ήρθε και κατοίκησε στο Πονδίερ-
ου Λότζ, στη συνολική Όπτερ
Νόρφοδς. Είχε έργασθή καλά στις
Ίνδιες κι' έφερε μαζί του μία
καλή περιουσία, πολύτιμα και
σπάνια άντικείμενα κι' έναν Ίν-
δ άυπηρέτη. Ζούσε έτσι ήγειμονι-
κά. Άλλα τέκνα δεν άπόκτησε,
έκτός από μένα και τον διδύμο
άδελφό μου Βαρθολομαί-ο.

Όταν διαβάσαμε στις έφημερίδες
τά της μυστηριώδους έξαφανίσεως
του λοχαγού Μόρσταν λυπηθήκαμε
ελικρινάς. Ξέραμε πόσο ήταν φι-
λος του πατέρα μας. Συχνά λοι-
πόν μιλούσαμε για την άνεξιτη-
τη αυτή έξαφάνισι. Ο πατέρας
μου έλεγε κι' αυτός τη γνώμη
του σχετικώς κι' έξέφραζε τη λύ-
πη του. Πώς να μαντέψουμε λοι-
πόν πώς αυτός ήταν ο μόνος που
ήφερε τί ακριβώς συνέβη και ποιά
ήταν τ' άλλερό τέλος του Άρ-
θούρου Μόρσταν;

—Εκείνο που ξέρασε ήταν
πώς κάποιος μυστηριώδης και
τρομερός κίνδυνος άπειλούσε τον
πατέρα μας. Άπέφυγε να βγαί-
νι έξω μόνος του και είχε στο
Πονδίερου Λότζ για θυρωρόδς δύο
έξ έπαγγελματος παλαιούς. Ο
άμαξάς μου Ουάλλιαμς πού σάς
άδηγησε έδω ήταν ο ένας από
αυτούς.

Μπροσπαθούσαμε να μαντέ-
ψουμε τον κίνδυνο που άπειλούσε
τον πατέρα μας. Μά ποτέ δεν θέ-
λησε να μάς μιλήσει γι' αυτό το
ζήτημα. Είχαμε προσέξει, άστόσο,
ότι μισούσε φρικτά τους άνθρώ-
πους που είχαν έξιλοιο πόδι. Μία
μέρα μάλιστα πυροβόλησε έναν
τέτοιο άνάνηρο και τον πλήγωσε.
Ήταν ένας άδύος έφημερίδω-
λης. Κι' ο πατέρας μου του πλή-
ρωσε γρηθ άποζημιώσι για να
σκεπαστή το πράγμα...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

28ον

—Εμπρός! Θτάνουντά
λόγια. Άς πιούμε ύπέρ
της νίκης κι' άς εύχθώ-
με να άκούμε το Χίτλερ
και τους συμμορίτες του κρεμα-
σμένους στα φανάρια των δρόμων.

—Αμην! φώναξαν οι άλλοι.

—Άρχισαν κατόπι να γεμίζε-
ζαν, χωρίς να μιλούν. Καθένας
ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του.

Γύρω στη συνολική δεν άκούγού-
ταν κανένας θόρυβος. Μά αυτή ά-
κριβώς η βουβυμάρια τους έκανε
να μαντεύουν τί θα συνέβαινε
στις πιο κεντρικές συνολικές. Θα
πώς καταζητούσαν παντού με μά-
να, με πείσμα, με λύσσα.

—Εδώ είμαστε άσφαλείς, είπε
ο Άγγλος κατάσκοπος, σάν να
μάντεψε τις σκέψεις των δυο συ-
νοδών του. Άς κοιμηθώμε ά-
πώς ήσυχον. Άς αύριο θα δούμε
τί θα γίνει.

—Θά κάμω έχω έναν περίπατο
και θα μάθω ό,τι μάς ενδιαφέρει,
είπε η νέα.

—Όχι, όχι, Άννι, θα βγώ μό-
νος μου, την διέκοψε ο μνηστήρ
της.

—Φοβάσαι για μένα;

—Όπως έχουν τα πράγματα,
όλα με φοβίζουν.

Γύρισε κατόπι στους δυο Γάλ-
λους και ρώτησε:

—Αφήσατε τίποτε χαρτιά στην
κρυμνάσα σας;

—Διάβολο! διαμαρτυρήθηκε ο
Ζάκ. Δέν είμαστε άρχαίοι. Μόνον
μερικά καταπρόδρους άμειναν εκεί
και τίποτε άλλο.

—Δόξα σοι ο Θεός!

—Φοβάσαι ότι θα βρούν το κρυ-
σθήγυό μας και θα έρευνήσουν;

—Ίσως ναί, ίσως όχι. Ποιός
ξέρει!...

Οι δυο Γάλλοι κούταζαν την ό-
ραία, ήρωική Άγγυλίστα με ελι-
κρινή θαυμασμό.

Γεμιαζόταν και συανομιλίου.

Η γειτονιά είναι ευτυχώς ή-
συχη.

Την άλλη μέρα ο Άγγλος, με-
θοδικός, όπως όλοι οι άνθρωποι
της ράτσας του σηκώθηκε πρωί.

—Επίε το τσάι του μαζί με τους
φίλους του, φόρεσε μία φόρμα έρ-
γάτου, μούτρωσε τα χέρια του
και το προσωπό του έλαφρά, σάν
να είχε βγεί για μία στιγμή άπ'
την έργασία του. Κι' έτσι λαδω-
μένος, με τα μαλλιά άτακτα βγή-
κε στο δρόμο.

Τον περίμεναν να γυρίση μ' ά-
γνοια. Άρχισε όμως άρκετά. Έ-
φτασε το μεσημέρι και δεν είχε
φανή. Τα μάτια της Άννι άρχι-
σαν ν' άστράφουν άγρια.

—Θά βγώ να δώ τί γίνεται,
φώναξε άποφασιστικά.

—Άρχισε να ντυνεται βιαστικά.
Έβγαλε από ένα συρτάρι ένα πι-
στολί.

Οι δυο Γάλλοι δεν τολμούσαν
να την έμποδίσουν.

Η όραία μικρή Άγγυλίστα έ-
μοιαζε τώρα με τίγρι που της εί-
χαν άρπάξει τα νεύρα της.

Ήταν έτοιμη να φύγει, όταν ά-
κούστηκε η πόρτα έξω ν' άνοίγη.

Πεταχθήκαμε όλοι όρθιοι. Ήταν
ο φίλος μας κατάσκοπος, γεμάτος
σκόνη και λιβρότα. Μά τα μάτια
του άστράφταν από χαρά.

—Άρρησ! είπε. Σας βλέπω
άησυχους...

Κι' έπειτα γυρίζοντας στην ά-
γοστημένη του φώναξε πρόσχαρη
—Άφισε το πιστόλι, μικρούλα
μου. Έπρεπε να είσαι βέβαιη πώς
θα γυρίσα πίσω. Έπρεπε να συγ-
κεντρώσω σθεδρές και ακριβείς
πληροφορίες για τους φίλους μας.
Κι' έσυχώς φέρνω εύχάριστα νέα.
Το Βερολίνο είναι άνασταίο. Δεν

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ή κοιλιά ΤΟΥ ΤΖΩΕ

Εύθυμη ίστριούλα

Του κόκου προσπαθούσε να συγκρα-
τήσω τους λυγμούς που μ' έπνιγαν,
καθώς περνούσα το κατώφλι του νοσο-
κομείου.

Κάποιος έσωτερικός γιατρός ή βα-
θός έρωτοτροπούσε με μία νοσοκόμα στο
θυρωρείο. Σάν διακριτικός άνθρωπος,
πέρασα σιγά-σιγά από κεί, με φόβο
μή τους ένοχλήσω και διακόψω την κα-
νονική λειτουργία του ιδρύματος.

Εφθάσα λοιπόν στη σκάλα κι' άνέ-
εθα στο πρώτο πάτωμα. Ο διευθυ-
ντής του νοσοκομείου ήταν στα κέφια
του. Όχι δηλαδή και τυφλά στο μεθύσι
μα λιγάκι πιωμένος ο άνθρωπος. Του
ζήτησα μία πληροφορία και μου έδει-
ξε πρόσχαρος και σχεδόν με τραγου-
διστή φωνή, την αίθουσα του χειρουρ-
γείου.

—Να σάς προσφέρω μία πρέζα ταμ-
πάκι! μου είπε ο τρίτος χειρουργός,
όταν τελείωσαν πάλι το ράγιμο της
κοιλιάς του Τζώε.

Κι' έδωσε το χέρι του στη τσέπη του
να πάρη την ταμπακέρα. Μά ένα δυνατό
φτάνισμα από άρρώστον, μάς κα-
τατρόμαξε. Έπειδή δε ο γιατρός δεν
εύρισκε την ταμπακέρα του, όλοι κα-
ταλάβαινε πάλι τί είχε συμβεί. Ή ταμ-
πακέρα είχε λησμονηθεί μέσα στην κοι-
λιά του Τζώε!...

Οι τρεις μεγάλοι έκείνοι έπιστήμονες
άρχισαν πάλι, για τρίτη φορά, το έ-
λκωμα της κοιλιάς, όταν άκούστηκε κα-
τακλιτική ή φωνή του άνασπένου μου
Τζώε, μέσα στην άπόλυτη έπιλητική σί-
ωπη του χειρουργείου:

—Βρέ παιδιά, γιατί να κοράεσθε
μ' αυτό το ράβε-ξύλωνε και να υπο-
φέρω άδικα κι' έχω ο φουκαράς; Δεν
θα ήταν πιο πρακτικό, άντι να μου ζυ-
λώνετε και να μου ράβετε την κοιλιά,
να της βάλατε κομπάρια!...

Κόκκαλο οι χειρουργοί!

ΜΑΚ ΝΤΟΥΒΡ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

Καινούργια ζωή

Μία Κυριακή πρωί συνώδεψαν την Άλέξω από το
χωριό της στο χωριό του γαμπρού. Δεν ήταν πλού-
σια, μά τα λίγα προικία της.— σάν όρφανη που ή-
ταν — της τάχε άφίσει ή μάνα της νικοκυρεμένα.

Ο Νάσος όμως ήταν πλουσιόπαιδο και δεν τον
έννοιαζαν τόσο τα προικία, όσο ή άμορφη ή Ά-
λέξω. Καί γιόρτασε το γάμο του με πιπίδες και με
νταούλια, με πολλά σφαχτά και με όσα καλά του
προσέφεραν τα πλούτη του γέρου τοέλιγγα, του πα-
τέρα του.

Μία Κυριακή πρωί πάλι έφυγε ο Νάσος από το
χωριό. Ο Ίταλος ζήτορας να κάνει δική του την
Ελλάδα κι' ο λεβέντης του χωριού άποχαίρειτσον
τα σπία τους, τις μανόδες και τις άρραβωνιαστι-
κές, τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους, κι' έφυ-
γαν για να πάνε στα ψηλά βουνά της Πίνδου.

Την ημέρα στο χωράφι και τη νύχτα στον άγρα-
λειό, δούλευε ή Άλέξω, κι' από τη σκέψη της δεν
έφευγε ούτε στιγμή ο μελαγχρινός Νάσος, ο άγα-
πημένος της.

Τριών μηνών νυφούλα την άφισε και δεν πρό-
φτασε να νιώσει τις χαρές της παντρεμένης. Γι'
αυτό, όταν της φέρανε το πρώτο γράμμα του, που
τόδωσε στην κυρά Δασκάλα να της το διαβάσει,
ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά με τέτοια λαχτά-
ρα, σάν να έδλεπε μπροστά της το λεβέντη της.

Αυτό ήταν το πρώτο, και το τελευταίο γράμμα
του, κι' ο καιρός περνούσε. Τρία από τα παλληκά-
ρια του χωριού γυρνούσε στο σπίτι τους, άλλα δυο
σκοτώθηκαν. Ο Νάσος ούτε γυρίσε, ούτε έζω-
αν σκοτώθηκε. Είπαν της Άλέξως πως τον έστειλε
μία μέρα ο λοχαγός για άντικείμεν, κι' από τότε
χάθηκε χωρίς να μάθ κανείς τίποτα γι' αυτόν.

Η Δασκάλα έγραψε στο ύπουργείο, ο Γρόδερος
του χωριού φρόντισε να μάθ η άπόγινε ο Νάσος
και του είπαν πως μέσα από τα χαρτιά τον είχαν γρά-
ψει για (έξαφανισθέντα)...

Έξη μήνες είχαν περάσει. Άλλους έξη περιμέ-
νε ή Άλέξω κι' έπειτα φόρεσε τα μαύρα, τούκανε
μνημόσυνο και το πήρε άπόφασι πως δεν θα τον
ζανάβλεπε ποτέ πιά.

Τέσσερα χρόνια χαροκαμένα έζησε ή Άλέξω
με τις φόρες των Ίταλών και των Γερμανών μ'
ένα μωρό στην αγκαλιά.

Και μία νύχτα που οι Γερμανοί κάψανε το χωριό
πήρε το μωρό στην αγκαλιά γυμνή και τσάπησε για
τα βουνά. Στο δρόμο λιποθύμησε. Ο λεβέντης ο
Δημήτρης, ο γειτονός της την κουβάλησε καπου,
τη συμπαύσε και μετά καιρό στεφανώθηκαν.

Πικρή και κακότυχη παντρεύη!... Έξοσαν άπα-
νω στα βουνά, κυνηγημένοι από το κρύο, από την
πεινα και από τους Γερμανούς ως που μία μέρα
οι Γερμανοί έπισααν το Δημήτρη για άνταρτή και
τον τούφεκισαν. Η Άλέξω, με τα μαλλιά ζέπελα,
κουρελιάσμενη, σάν φάντασμα, που γυρίε τις ά-
γριες καπνοί γνωστό της, σ' ένα από τα λιγοστά
σπιακία που είχαν άπομείνει.

Δεν ήταν τρέλα ή Άλέξω, μά ή ματιά της είχε
άναίρεσι από τα βάσανα. Κι' όταν όλη η Ελλάδα
γιόρταζε την έξαυθερία της, έκείνη τράβηξε για
το νεκροταφείο για να θρηνηση άνάμεσα στους
τάφους, που κανένας άπ' αυτούς δεν ήταν ούτε
του πρώτου, ούτε του δεύτερου άντρα της.

Κάποιες χαριότισσες που περνούσαν έξω από το
κοιμητήρι την είδαν, την έσκόπασαν και την πήραν
μαζί τους στο έρειπιμένο χωριό.

Ή ζωή ξανάρχισε. Ή Άλέξω με την τσάπα έσκα-
βε τα χωράφια της.

Παραμονή του Σωτήρος, γιόρταζε το έσκαλσάκι
του βουνού. Εκμυμένη, βυθισμένη στους συλλογι-
σμούς της άκουσε ζφνικά το σημαντικό να χτυπά
τον έσπερινο. Παράτησε την τσάπα, άνασπώθηκε,
σπλήωσε τα μάτια στο κενό και σταυροκοπήθηκε.

Μέσα στο σούρουπο έδλεπε τις οκίες να περπα-
τούν και νάρχνωνται άμιά της. Κι' είδε το Νάσο να
προχωρή σιγά, σιγά, κοντά της.

(Συχώρεσε με), μουρούρισε ή Άλέξω (δέν πη-
γα στην εκκλησία για μία παράκλησι).

Έκανε το σταυρό της.

(Συχώρα με, Νάσο!... Συχώρα με...)

Δυο χέρια τότε τη σήκωσαν ψηλά, δυο μάτια την
κούταζαν, δυο μάτια πλημμυρισμένα, από τα δά-
κρυα και μία φωνή άκούστηκε να ψιθυρίζει:

—Άλέξω μου! Άλέξω!...

Ο Νάσος καθισμένος στη ράχι του βουνού κρα-
τούσε σφιχτά στην αγκαλιά του τη γυναίκα του
και της έλεγε με πίκρα:

—Τίμαρά τα δικά σου... Υπόφερες, άμοιρη,
πολύ... Μά κι' έχω δεν πνιγα πίσω. Με βρήκαν τραυ-
ματίοι οι Ίταλοι και με πήραν αιχμάλωτο μαζί τους.
Υπόφερα πολλά, όταν γιατρέυηκα. Δούλεψα ακλη-
ρά για τους Ίταλους, κι' άκούη πιο ακληρά για
τους Γερμανούς. Δεν έπρεα όμως ούτε στιγμή να
πιστευω πως θα ξαναγυρίζα, πως θα σε ζανάβρι-
σκα... Υπόφερα κι' έχω μαρτύρια, μά δόξα ναχή
ο Θεός. Τώρα όλα περσάν. Ζήσμε!... Το σπίτι,
τα πλούτη θα τα ξαναφτιάσωμε!... Είμαστε νέοι
άκόμα κι' έχουμε μπροστά μας μία όλόκληρη ζωή.

Και σκόβοντας, φίλησε τρυφερά τη γυναίκα του.

MIPANTA

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Τών πλουσιών ή χαρά είν'
ο τρόμος των πτωχών.

★ Τον πτωχό τρυπάει το κρασί
κι' ο πλούσιος το πίνει.

★ Τα εύχάριστα πράγματα
δέν έρχονται γρήγορα ποτέ.

★ Μία ήδονη είνε τόσο πιο
γλυκεία, όσο την προσμένεις πιο
πολύ.

★ Οι ώρες της χαράς είνε
πάντα λίγες στη ζωή.

★ Το άποτέλεσμα της παρό-
νομης χαράς, είνε ή νοιμική
λύπη.

★ Όταν χάσεις στα χαρτιά,
τί σε μέλλει άν έπαιξεις καλά ή
όχι;

★ Κάλιο να παίξεις λίγα-λί-
γα, παρά να μην έχης να παί-
ξης.

★ Σαίξπηρ

ΟΙ ΦΑΡΜΑΚΕΡΕΣ ΔΡΑΧΝΕΣ

Ήταν παλιά η έχθρα ανάμεσα στους Καζέμ και τους Κοραχίμ, τις δύο ισχυρότερες οικογένειες του Εμπερ. Και τη συντηρούσε ένα τυφλό και άδυσωπο μίσος, που έσπαρνε αδιάκοπα τη μία γενιά έπειτα από την άλλη στην καρδιά και το φρόνο.

Όμως, αυτή η έχθρα δεν εμπόδιζε τον Γιεζίδ, το μικρότερο από τους γιους του σε ηλικία Καζέμ, να αγαπήσει την όμορφη Λεϊλά, το κοριτσάκι των Κοραχίμ.

Ο πατέρας της, ο σκληρός σε ηλικία Ζερνίκ, θα την είχε σκοτώσει χίλιες φορές ώς τώρα και θα είχε καψει όλες τις σκηνές των Καζέμ, αν τύχαινε και μύθαινε το τρομερό μυστικό. Άλλω, η Φατίμη, η γοργή υπηρέτρια της Λεϊλά, ήξερε να ρίχνει ένα μαγικό πέπλο έπάνω στους δύο ερωτευμένους, κάθε φορά που βλέπουν κοντά στα παλιά έρειπια του φρουριού του Ουλούς. Έτσι, κανένας δεν μπορούσε να τους ιδεί.

Άλλα το αίμα του Γιεζίδ έδραζε μέσα στις φλέβες του και η Λεϊλά έκλειγε πολλές φορές στην άγκαλιά του από αγνώνια και φόβο.

— Ποτέ ο πατέρας μου δεν θα μ' αφήσει να σε κάμω γυναίκα μου, της έλεγε, κι όσο για τον δικό σου, θα προτιμούσε να με δέσει στην ούρα του αλύγιστο και να με σέρει στο άγριο φαράγγια του Ζαζέλ, ως που να ξεμυχίσω.

— Το καλύτερο θα ήταν, απάντησε η Λεϊλά, να πέσωμε ένα βράδυ μέσα στα βάρδια νερά του Σιράκ. Το θέμα του θα μάς φέρη πολύ μακριά κι' έκει πιά η κακία των ανθρώπων δεν θα μπορεί να μας φθάσει. Μέσα στους κόλπους του Άλλοχ, θα είμαστε το ίδιο ευτυχισμένοι, όσο και πάνω στη γη.

— Γιατί όμως να πεθάνωμε, αφού μπορούμε να ζήσουμε; Έκαμε ο Γιεζίδ.

— Να ζήσουμε; Άλλα μήπως η αγάπη μας δεν μας κάνει να πεθαίνωμε κάθε μέρα; Τα μάτια του Γιεζίδ έλαμψαν θαυμάσια.

— Τότε, το μόνο που μας μένει, έλεγε, είναι να φύγωμε. — Και που θα πάμε, αγα-

πημένε μου;

— Δεν ξέρω ακόμη. Ο κόσμος είναι μεγάλος και ο Άλλοχ θα μάς βοηθήσει!

Τα τελευταία άστερία τρομάσθηκαν στον ουρανό και το άσπρό φως της αύγης άπλωνόταν σιγά-σιγά πάνω στην άτελειστη πεδιάδα του Σενκερεθ.

Ανεδασμένοι πάνω σε δυο δάσαστρα έδωλα, ο Γιεζίδ και η Λεϊλά είχαν τρέξει όλη τη νύχτα, μεγαλώνοντας όλοένα και περισσότερο την απόστασι που τους χώριζε από το Εμπερ. Κι' όμως ήταν πολύ ανήσυχοι ακόμη. Γιατί ο Άλλοχ, ο μεγαλύτερος αδελφός της νεάς, είχαν αντίληψη, την τελευταία στιγμή, τη φυγή τους και δεν αμείβαλλαν τώρα πώς η καταδίωξίς τους θα είχε κιόλας αρχίσει. Η νύχτα τους είχε προστατέψει ως αυτή τη στιγμή, τυλιγνόντας τους στα σκοτάδια της. Άλλα τώρα είχε ημερεύσει και θα ήταν πολύ εύκολο να βρουν τα ίχνη τους.

— Αγαπημένη μου Λεϊλά, είπες ξαφνικά ο Γιεζίδ, συγκρατώντας το άλογό του, έπειτα από την πεδιάδα αρχίζει η βουνοσειρά του Μουσεζέμ. Έκει θα είμαστε περισσότερο ασφαλισμένοι.

— Ευνέχισαν έπειτα το τρελ- λό τρέξιμό τους, που τους έκοβε την ανάσα και τους έθάμπωνε τα μάτια.

— Έπιτέλους, λίγο μετά το μεσημέρι, αντίκρουσαν τα πρώτα ύψωματα του Μουσεζέμ. Άλλα, όταν έπλησιασαν περισσότερο, μία κραυγή γεμάτη αγωνία ανέβηκε, την ίδια στιγμή, στα χείλη του Γιεζίδ και της Λεϊλά. Το στενό περάσμα που ώδηγούσε από την πεδιάδα προς το βουνό ήταν πιασμένο από καμιά δεκαριά ίππεις, που ανάμεσα τους ξεχώριζε ο Ά- λλς.

— Μας επρόλαβαν και μας έκλεισαν το δρόμο! έλεγε ο Γιεζίδ. Δεν μπορούμε να γυρίσω- με πίσω. Άν τουλάχιστον καταφέρνω να περνώμε δεξιά προς το Μουκερί!

Και έκαμε να σπρουνίσση το άλογό του.

Άλλα, γυρίζοντας προς τη Λεϊλά, είδε πως η νέα είχε

γείρει λιπόθυμη και κινδύνευε να σωραστή κάτω. Την άρπαξε τότε με μία γρήγορη κίνη- ση, την έσπασε πάνω στη σέ- λα και άρχισε να τρέχει σαν αληθινός δαίμονας. Ανεβαίνε πάνω σε βουνόπλαγιές, περ- νούσε από ορμητικούς χειμά- ρους, έλυνε μέσα από άγρια φαράγγια, αναζητώντας προς όλες τις μεριές το δρόμο της σωτηρίας.

Άλλα, κάθε φορά που τον έβρισκε, έβλεπε να δρύνων- ται μπροστά του εκείνοι που τον καταδίωκαν. Είχαν έρθει κι' άλλοι τώρα και ο αριθμός τους άεξερονόσε τους έκα- τώ. Οι Κοροχίμ είχαν ξεσηκώ- σει όλη τους τη γενιά.

Πολλές φορές ά μπορούσαν να τον είχαν πιάσει. Δεν το έκαναν όμως, σαν να είχαν κά- ποιο άλλο σχέδιο. Φαινόταν μόνο να τον σπρώχνουν όλο- να πρής τα γυνιά και άκα- τοικητα όρμηδία του Μουσε- ζέμ, σαν να ήθελαν να τον άναγκάσουν να τρέξη προς τα έκει.

Ο Γιεζίδ είχε άκούσει πολ- λές φορές ιστορίες για τα βουνά αυτά. Άλλ' αλλοίμονο! δεν μπορούσε να κάνει διαφο- ρετικά αυτή τη στιγμή.

Εκάλασε τώρα στην πλα- γιά ενός μικρού λόφου, που ήταν όλοταλα φαλακρός, σαν μία πνοή θανάτου να είχε πε- ρράσει από πάνω του. Και, ξα- φνικά, γυρίζοντας πίσω του, είδε τους έχθρούς του που εί- χαν σταματήσει σε μικρή από- στασι, σαν να είχαν παραιτη- θή από την καταδίωξή του. Εί- χαν κουραστεί ήπως η έβα- ρούσαν περιττό να τον κυνη- γήσουν περισσότερο.

Ο Γιεζίδ δεν είχε βέβαια καιρό να χάνει, γιά να προ- σπαθήσει απάντησή σ' αυτές τις έρωτήσεις. Και έκαμε πάλι να σπρουνίσση το άλογό του. Άλλα, έκείνη τη στιγμή, άκούσε μία φωνή που έρχόταν από το μέρος των έχθρών του. Δεν άδυσκολεύθηκε να αναγ- νώρη σ' αυτή τη φωνή του Ά- λλς, που έλεγε:

— Άτιμε Γιεζίδ και σύ κόρη του σεΐχη Ζερνίκ, η άπιστία σας άά τιμωρήθ' με θάνατο! Αυτή είναι η άπόφασις των Κο- ραχίμ. Άλλα δεν άά βάρωμε τα χέρια μας στο αίμα σας. Θα βρείτε τον θάνατο που σας άξίζει πάνω στο τρομερό Σιν- τάζ, το βουνό με τις φαρμα- κερές άράχνες, που κανένας άνθρωπος δεν το πάτησε ποτέ!

Η Λεϊλά, που είχαν άκούσει τα τελευταία λόγια του άδελ- φού της, σάχητικε τρέμοντας πάνω στο Γιεζίδ.

— Αυστυχία μας! έκαμε. Δεν μπορούμε να φύγωμε...

— Να φύγωμε, όχι! Άλλα προτιμώ να ριχθώμε έπάνω τους και να τους άναγκάσωμε να μάς σκοτώσουν, παρά να πεθάνωμε με το φρικτό αυτό θάνατο!

Άλλα ήταν άργα πιά. Οι φαρμακερές άράχνες του Σιν- τάζ, που τις τρέμουν όλοι ό- σοι διασχίζουν τη βουνοσειρά του Μουσεζέμ, σαν να είχαν μυριόθ' τη λεία τους, έετρύ- παναν από πάνω τους, κάτω από τις πέτρες και μέσα από το χόμα και με τα πελώρια πό- δια τους διευδύναντας προς το μέρος τους. Μερικές είχαν άν- νεθί κιόλας πάνω στο άλογο, τρεχόντας προς τα άνωμά τους.

Ο Γιεζίδ και η Λεϊλά έκλει- σαν τα μάτια.

Το άλογο τους σωριάστηκε σε λίγο κάτω και κύλησαν κι' αυτοί μαζί, τρυπημένοι από ά- ντιστοιχητά φαρμακερά δαγκώ- ματα που έκαναν το κορμί τους να τραντάζεται από σπασμούς. Σαν ήθελε το σούρουπο, ο Άλλς και οι άνθρωποι του, βέ- θαιτο για το θάνατο του Γιε- ζίδ και της Λεϊλά, ξαναπήραν άργα το δρόμο, για να γυρί- σουν στο Εμπερ.

Γ' ανατολίτικο χιόκμορ

Ο ΧΟΪΖΑΣ ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ

Μη έχοντας άλλη δουλειά να κάνει, ο Ναοτραδίν Χότζας άποφάσισε μία μέ- ρα να γίνει... μπαρμπέρης, για να βγάλει τα στραβά έξω! Άμ' έπος άμ' έργον: Βρήκε κάποια τρύπα, έ- σπασε μία πολυθρόνα, δανείστηκε ψαλ- λίδα, ξυράφια και τα υπόλοιπα σύνερ- γα από διάφορους φίλους του και πε- ρέμεινε την πελάτεια. Με την εξυπνάδα του και τα καλάπούρια του, δεν άρ- γησε να κάνει το μαγαζί του... κέν- τρον διασκεδάσεως. Οι πελάτες του πηγαιναν να ξυριστούν, να κόψουν τα μαλλιά τους και να κάνουν... γελω- τοθεραπεία.

Ένα μεσημέρι λοιπόν, την ώρα που περίμεναν σειρά ως 20 πελάτες για να ξυριστούν, ένας ξένος κύριος, που έμφανιζόταν για πρώτη φορά στο κορ- ρείο, θρονιάστηκε στην πολυθρόνα και διέταξε:

— Μαλλιά και ζουριμα!

Ο Ναοτραδίν άναψοκόκκινε. Και με το δίκιο του, ο άνθρωπος. Τέτοια ώρα είχε διαλέξει εκείνος ο εύλογη- μένος να κουρευτεί; Για να τον χαρο- μερήσει, να κάνει τους άλλους πελάτες να νευριάσουν και να διώξ' τους πιο βιαστικούς;... Του χρειαζόταν ένα καλό μάθημα, μα τον Άλλάχ!

Ο Χότζας άρχισε να τον κουρεύη βιαστικά, και συγχρόνως να κουδεντιά- ζη μαζί του.

— Μου χαρίζετε τ' όνομά σας; του είπτε.

— Μαλλάκας.

— Κι' η καταγωγή σας;...

— Άπ' τη Γιάννενα.

— Ά, μα γι' αυτό είσαστε τέτοιος λεβεντιάς!

Ο κύριος φούσκωσε σά γάλος.

— Έχω πολλούς πελάτες πατριώτες σας, πρόσθεσε ο Ναοτραδίν. Είναι ό- λοι τους ένας κι' ένας, λεβεντιά! Κι' έχουν όλοι τη μανία να τους ζου- ρίζουν δίχως σαπούνι.

— Πώς δηλαδή;

— Νά, έτσι στεγνά.

Ο ξένος δεν είπτε τίποτε. Άλλα ο Χότζας εξακολούθησε το χαθό του:

— Φαίνεται πως έτσι ζουρίζουν οι καλοί μπαρμπέρηδες στα Γιάννενα. Άλήθεια;

— Βεβαίως! Έτσι είμαστε συνη- θισμένοι έμείς...

Ο Ναοτραδίν είχε τελειώσει πιά το κουρέμα. Άλλαξε πετοέτες κι' άκόνι- σε τα ξυράφια του.

— Όποτε λοιπόν δεν θέλετε σαπουνά- δα; ρώτησε.

— Όχι! απάντησε ο ξένος, κάνον- τας την άνάγκη φιλοτιμία.

Ο Χότζας δαγκώθηκε για να μη γε- λάση. Πήρε το ξυράφι του κι' άρχισε τη δουλειά του. Χορρί! Χορρί! άκούον- ταν το ξυράφι από δεκά μέτρα μακριά. Ο πελάτης ένοιωσε τρομερούς πόνους κι' έκανε κάτι κομμάτιατος μορφα- σμούς. Άλλα ο Ναοτραδίν, σαν να μην καταλάβαινε τίποτε, άνεδοκατέβαζε νοργά το ξυράφι του!

Τα μάγουλα του ξένου είχαν γίνει κατακόκκινα. Κρύος ιδρώτας άρχισε να τον περιλούει. Τα μάτια του άκάρυζαν άπ' τον πόνο. Και τα γένεια του έμε- ναν πάντα τα ίδια...

Δεν βαστούσε πιά!

— Στάσου μία στιγμή! φώναξε επί τέ- λους στο Χότζα.

— Τι τρέχει, τζάνουμ; ρώτησε εκεί- νος, κάνοντας το μισοκακόμοιρο.

— Να σου έξηγήσω, φίλε μου. Ξέρεις, δεν είμαι... μέσα άπ' τη Γιάννενα, άλλα άπ' τη περίχωρη Γρήγορα λοι- πόν, βάλε σαπούνι!...

Τα μάγουλα του ξένου είχαν γίνει κατακόκκινα. Κρύος ιδρώτας άρχισε να τον περιλούει. Τα μάτια του άκάρυζαν άπ' τον πόνο. Και τα γένεια του έμε- ναν πάντα τα ίδια...

Δεν βαστούσε πιά!

— Στάσου μία στιγμή! φώναξε επί τέ- λους στο Χότζα.

— Τι τρέχει, τζάνουμ; ρώτησε εκεί- νος, κάνοντας το μισοκακόμοιρο.

— Να σου έξηγήσω, φίλε μου. Ξέρεις, δεν είμαι... μέσα άπ' τη Γιάννενα, άλλα άπ' τη περίχωρη Γρήγορα λοι- πόν, βάλε σαπούνι!...

Τα μάγουλα του ξένου είχαν γίνει κατακόκκινα. Κρύος ιδρώτας άρχισε να τον περιλούει. Τα μάτια του άκάρυζαν άπ' τον πόνο. Και τα γένεια του έμε- ναν πάντα τα ίδια...

Δεν βαστούσε πιά!

— Στάσου μία στιγμή! φώναξε επί τέ- λους στο Χότζα.

— Τι τρέχει, τζάνουμ; ρώτησε εκεί- νος, κάνοντας το μισοκακόμοιρο.

— Να σου έξηγήσω, φίλε μου. Ξέρεις, δεν είμαι... μέσα άπ' τη Γιάννενα, άλλα άπ' τη περίχωρη Γρήγορα λοι- πόν, βάλε σαπούνι!...

Ο προληπτικός λωποδύτης

Την ημέρα τριγύριζε στα καζάρια της Άλμας πουλώντας τους πράσινο-υς παπαγάλους του και το βράδυ τον έ- θλαπες στις πιο ύπαιστες ταβέρνες. Τι παράξενος τυχοδιώκτης που ήταν ο Σάμ Μπεϊντί! Πολλοί έλεγαν πως ήταν δο- λοφόνος. Μά όχι, δεν ήταν δολοφόνος. Άπλοστα ήταν μοναχά λωποδύτης. Δολοφόνος ήταν ο άχώριστος σύντροφός του στο κρασί και στις έρωτικές περι- πτείες, ο Πέδρο Κάμιεθ.

Ο Σάμ, όξιο παλληκάρι, ήταν ώτο- σο τρομερά, άφάνταστα προληπτικός, φοδύταν την Τρίτη, το κακό μάτι, τους σπασμένους καβέρτες και το πρώτο βή- μα μ' το άριστερό ποδί. Είχε κι' άλλη λόξα ο Σάμ. Μάκενε από κάτω καρφί- τες και πρόκες. Πίστευε μάλιστα πως όταν η μύτη της καρφίτσας ήταν γυρι- σμένη προς το μέρος του του έφερνε διαβολομένη τύχη.

Ένα βράδυ άντάμωσε στην ταβέρ- να το φίλο και συνδεδεφό του τον Πέ- δρο, που χωρίς πολλά λόγια του πρό- τεινε να κάνουν ύστερ' από τα μεσάνυ- χτα μία έπίσκεψι στη Βίλλα του χρυ- σοχού. Άδραμ Ζερμίντε και να την λεηλατήσουν.

— Αύτος ο Έδραϊός λείπει με τη γυ- ναίκα του ταξιδί και δεν έχει αφήσει στο σπίτι παρά ένα... κομψό όπρητη, του έξηγησε ο Πέδρο. Πάμε μία βόλ- τα από κει και στο δίνω το λόγο μου πως αύριο θα είμαστε οι πιο πλούσιοι άπεντάδες του Περου. Έχει άμύθητους θησαυρούς. Έμπρός! Στείλε στο διά- βολο τις άναθεματισμένες προλήψεις σου. Έπειτα σήμμερα δεν είναι Τρίτη, εί- ναι Δευτέρα κι' όλα θα πάνε καλά.

Ο Σάμ συλλογίστηκε πως είναι ό- ραιο να έχη κανείς ένα σωρό διαμαντά και μαργαριτάρια και χωρίς να διατά- ξη ακολουθήσει τον Πέδρο ως την κα- τάλειστη Βίλλα του Έδραϊου, όταν γύ- τωσες για καλά.

Άθροισα μπήκαν στο περιόδι, σκαρ- φάλωσαν σε μία καρδιά και πήδησαν στο πεζούλι της βεράντας. Άνοιξαν έ- να παράθυρο και τρύπωσαν μέσα. Ο κομψός υπηρέτης κοιμήταν βαθιά, σαν πεθασμένος!...

Ο Πέδρο πέρασε πρώτος στο διά- βρομο, έβγαξε στο γραφείο του χρυσο- χού, κατόπιν στην κρεβατοκάμαρα, της γυναίκας και του βρήκε τέλος την κάσση με τα κοσμήματα πίσω από το μπουντοκά. Της σενόρας Ζαρμίντας.

Χωρίς να χάσει καιρό έβγαλε τα διαρ- ρηκτικά έργαλεία του και την άνοιξε. Τότε στα μάτια των δύο λωποδυτών ά- στράψαν σωροί από διαμαντικά, ρου- μπίνα, μπριλλάντια, μαργαριτάρια. Ο Πέδρο έχασε άπληστα τ' άρπαχτικά του χέρια και γέμισε τις τσέπες του.

— Τι λές τώρα, θεότρελλε; ρώτησε τον Σάμ έρωτικά.

— Τιποτέ... ψιθύρισε ντροπισμένος ο Σάμ.

Μά την ίδια στιγμή χλώμιασε. Το μεγάλο ρολόι του Έδραϊου γύτησε μία μετά τα μεσάνυχτα. Η Δευτέρα λοιπόν είχε περάσει!... Βρισκόντουσαν στην Τρίτη! Είχαν κλέψει ημέρα Τρίτη.

Ο Σάμ παραγμένος χαμήλωσε τα μά-τια του. Την ίδια στιγμή μπροστά του πόδια του άντίκρουσε γυρισμένη προς το μέρος του μία καρφίτσα που γυλάζε. Έσκυψε, την πήρε και την κάρφωσε στο πέτο του γιακά του.

— Τώρα δεν φοβάμαι τίποτε, είπτε στον Πέδρο. Η καρφίτσα θα μου φέ- ρη γούρι!...

Εκείνος άφου καθάρισε από παντού τ' αποτυπώματα των δακτύλων του κύ- τταξε το σύντροφό του και γκρίνιαξε: — Είσαι άδιόρθωτος, Σάμ! Δεν κά- νεις τίποτέ άλλο παρά να μαζεύεις καρ- φίτσες. Πάμε τώρα...

Κι' άδρόμθα, όπως είχαν μπη, γλύ- στρησαν και χέθηκαν μέσα στη νύχτα. — Δεν πρέπει να φύγωμε από την πόλι αυτή άμέσως, γιατί άά προσδο- βί- με, είπτε ο Πέδρο. Έσύ θα πώς να που- λήσεις, όπως πάντα τους παπαγάλους σου κι' έγώ θα πώς να κλάβω και νέα περιόδι. Έτσι θα κάνουμε, και

σε μία βδομάδα φεύγωμα για τη Βρα- ζιλία!...

— Έχεις δίκιο, του απάντησε ο Σάμ. Πάμε τώρα να κρύψωμε τα διαμαντικά και να κοιμηθώμε.

Έτσι πριν ξημερώση γύρισαν στο παλιό τους σπίτι, όπου έμεναν μαζί.

Το πρωί, θά ήταν ένένα ή ώρα, ά- κουσαν χτύπους στην πόρτα.

— Έ, Πέδρο, ξύπνα, φώναξε στο σύν- τροφό του. Κάποιος χτυπάει και φαίνε- ται και σουριός.

Και τρουαγγμένος ψιθύρισε:

— Θα έινε κανείς άστυνομικός!...

Ο Πέδρο γυρίζοντας σ' άλλο πλευρό του μουρμούρισε:

— Άστυνομικός; Έ, κι' ύστερα; Κα- λώς νά'ρη. Άνοιξε την πόρτα Σάμ! Δεν είναι ευγενικό να περιμένω.

Ο Σάμ πήδησε άπ' το κρεβάτι του, ντύθηκε και πήγε ν' άνοιξη.

Δύο άστυνομικοί άμνησαν στο δωμά- τιο.

— Άκόμη κοιμώσαστε, παλληκάρια; τους είπτε ο ένας έρωτικά. Ποιος ξέρει που ξενοχτίσαστε άνοιξη!...

— Τι σας έπιασε και ήρθατε να μάς άναστατώσετε πρωί- πρωί; τους φώναξε συσφηνώντας τα φρύδια του ο Πέδρο.

— Μπιά! Δεν ήρθατε είδησι; είπαν οι άστυνομικοί. Άποψε έγινε μία κλοπή στη Βίλλα του χρυσοχού Άδραμ Ζερ- μίντε. Τού ήσαν ένα σωρό διαμαν- τικά!...

Ε, βέβαια αυτή η είδησι είναι τρο- μερή, μά πάλι δεν μπορεί να κατα- λάω...

— Γιατί ήρθαμε δώ πέρα, έ; του ά- πάντησε ο ένας άπ' τους άστυνομικούς. Νά σας έξηγήσωμε άμέσως: Ξέρουμε πως είσαστε δυο έπίτηδτοι λωποδύτες και ήρθαμε να κάνουμε έρευνα...

— Έλεθερα!... Έλεθερα!... φώ- ναξε έρωτικά ο Πέδρο. Έμιας πρώτα — πρώτα όποιαί'εσθε για κάθε κλοπή που γίνεται στη Άλμα! Αυτό είναι ά- δικο!...

— Εγώ δεν θα σας άφήσω να με ψά- ξετε! Δεν είμαι κλέφτης!... άντρεψε ο Σάμ κι' έκανε να φύγη.

— Ησυχά, παλληκάρι μου! το φά- ραξέ ο ένας άστυνομικός και τον άρπα- ξε άπ' το γιακά.

Μά την ίδια στιγμή έβγαλε μία φω- νή πόνου. Είχε πατώσει το δάχτυλό του.

— Τι έπαθες; τον ρώτησε ο συνάδελ- φός του.

— Τρυπήθηκα!

Κι' άπότομα σήκωσε το γιακά του Σάμ και είδε την καρφίτσα στο πέτο του.

— Διάβολε! φώναξε. Αυτό είναι περι- εργο!... Και λέτε πως άποψε δεν πή- γατε στη Βίλλα του Έδραϊου;

— Και βέβαια δεν πήγαμε! φώναξε ο Πέδρο.

— Λές ψέμματα! του είπτε άπότομα ο άστυνομικός. Όρίστε! Αυτή η καρ- φίτσα σας πρέρωσε!...

Και του έδειξε την καρφίτσα που εί- χε βγάλει από το πέτο του Σάμ.

— Τι βλέπεις καλά; τον ρώτησε. Έ, λοιπόν τέτοιες καρφίτσες χρησιμοποιεί η σενόρα Ζερμίντε. Είναι άσπμένα κι' έχει, καθώς βλέπεις, ένα μικρό γυάλινο κεφάλι... Σήμμερα το πρωί, είδα ένα σωρό τέτοιες έίς μία μαξιλαράκι πάνω στην τουαλέτα της!... Έσείς λοιπόν είσαστε οι κλέφτες!

Ο Σάμ σωριάστηκε σε μία καρέλα, μισολιποθυμισμένος.

— Και να συλλογίζεσαι κανείς, στέ- ναξε, ότι ήταν από τις καρφίτσες που φέρνουν τύχη!... Η μύτη της ήταν γυρισμένη προς το μέρος μου!...

— Με τη διαφορά ότι έφερε σε μέε γούρι, του απάντησαν οι άστυνομικοί περνώντας τους τις χειροπέδες.

ΠΩ ΒΙΚΑΡ

Πότε έξεδόδη η πρώτη έφημερίδα

Στη Γαλλία, η πρώτη έφημερίδα έξεδόδη το 1605, στο Βελγίο το 1606, στη Γερμανία το 1616, στην Άγγλία το 1622, στην Ολλανδία το 1623, στην Ιαπωνία το 1626, στη Σουηδία το 1643, στις Ήν. Πολι- τείας το 1690, στην Αυστρία το 1700, στη Ρωσία το 1703, στην Ούγγα- ρία το 1721, στη Νορβηγία το 1763, στην Έλλάδα το 1818, στη Τουρκία το 1825, στη Σεργία το 1841. Στον ως άνω πίνακα δεν συμπεριλαμβά- νεται η Ιταλία στην όποια η πρώ- τη έφημερίδα έξεδόδη το 1663 και η Κίνα, στην όποια έξεδιδοντο έφη- μερίδες πρό αιώνων.

Η ΩΜΟΡΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Στο προηγούμενο μιλήσαμε για τα πρωτόγονα μέσα, κοσμητικά και καλλυντικά, τα όποια χρησιμοποιούσαν οι γυναίκες από άρχαιοτάτων χρόνων για την τόνωση και διατήρησι της ωμορφιάς των, τα όποια με την πάροδο των ετών τελειοποιήθηκαν ως που στην εποχή μας με την συνδρομή της Έπιστή- μης έφθασαν στην άπόλυτη τελειότητα.

Η άσχημία, λοιπόν στη σημερινή εποχή, με τα διάφορα εύκολόχρηστα τεχνικά μέσα και με τα ά- γνα καλλυντικά δεν δικαιολογείται. Είναι κατά μέ- γα μέρος ένα δείγμα μοιρολατρίας, τεμπιλίας και κατωτέρας άναπητέρας. Δεν είναι σωστό πλέον κομ- μιά, μα ούτε και κανείς, να έχη λεικασμένο, λιγδι- ρικό ή γεμάτο τριχες πρόσωπο, ούτε γεμάτο με διάφορα σπυρία, εξανθήματα, μιμηκία ή μαυρά- κια. Δεν δικαιολογούνται άκόμα ο πρόωρος μαυ- σμός και το σούρωμα της επιδερμίδος, οι πρέκνες κι' οι άντικαθητικές κρεατοελιές, ως και το άκα- νόνηστο σκίμα ώριμωνών μερών του σώματος. Ό- λα αυτά θεωρούνται η σημερινή βελτιότητα.

Άλλοτε προσπεύδουν με διάφορα έπιβλαβή οπ- αίσια, τα όποια ήσαν γεμάτα από υδράνυδρο που καταστρέφει και σουφρώνει την επιδερμίδα να σκε- πάζουν κάθε δερματική πάθησι του προσώπου. Η έλάττωμα του Σήμμερα η άισθητική έπιστήμη μάς δι- δάσκει ότι: Το πρόσωπο είναι ο καβέρτης της γενικής ύφειας του όργανισμού και συνεπώς κα- νένα καλλυντικό δεν μπορεί να δώρη την ωμορφή άν υπάρχη μία ολοκλητή έσωτερική άρρώστεια, π. χ. άναμία, δυσκοιλιότης, αμηνόρραγις, παθήσεις γεννητικών όργάνων ή των έντερνων.

Μας διδάσκει άσάφως ότι δεν πρέπει τις διαφο- ρες παθήσεις της επιδερμίδος ή τα ελαττώματά της να τα σκεπάζωμε με τα διάφορα οπιαίσια για να μη φαίνονται, άλλα να θεραπεύωμε την αιτία που τα προκαλεί, όποτε και η ύφεια άποκαθίσταται και η ωμορφιά επανέρχεται φυσιολογική.

Μας διδάσκει άκόμα ότι για να διατηρηθ' η φυ- σική ωμορφιά και η άνθρωπότης της επιδερμίδος δεν πρέπει να γίνεται χρήσις σαπουνιού ή ισχυρών φα- ρμάκων και έπιβλαβών καλλυντικών, πράγματα που συντελούν στην πρόωρη καταστροφή της και ρυ- τίδωσι.

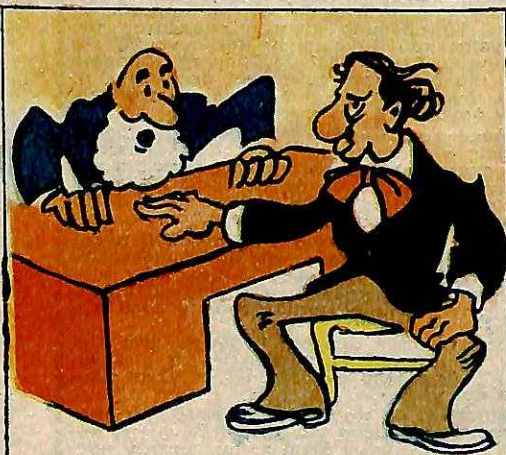

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ

—Ο αρχηγός κόμματος: Παιδιά, άλλη μία σάν κι' αυτή και πή...
γεμίσαμε τη πλατεία!...

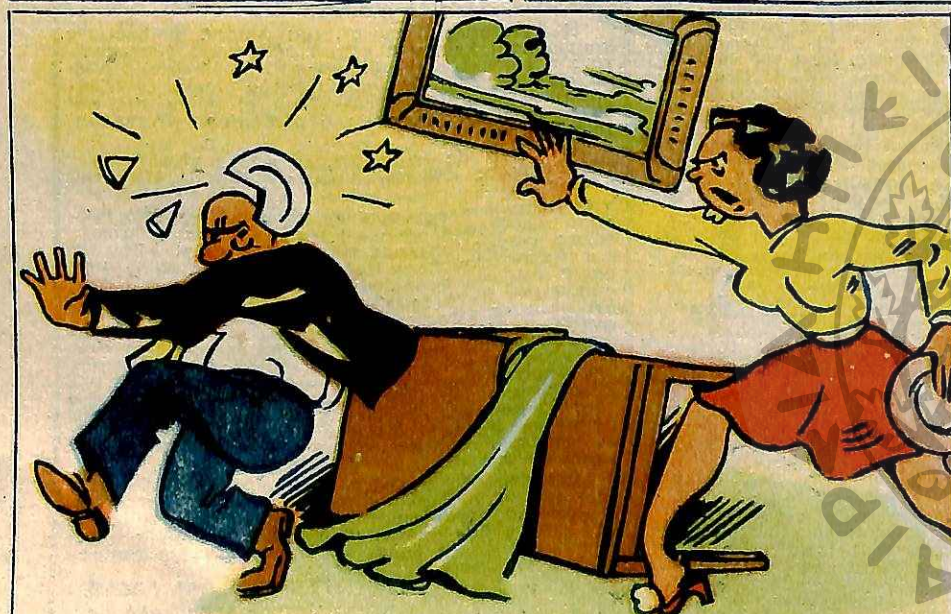
— Πάλι ξέχασες τα έργαλεία σου;... Τί θάλε-
γες για ένα στρατιώτη, που ιπταίνεται στη μάχη
χωρίς τουφέκι;
— Θάλεγα πώς είνε στρατηγός!

— Μά, κύριε έκδοτα, κρατάτε εδώ δυό
χρόνια τὰ ποιήματά μου, χωρίς νά τὰ έκ-
δίσετε!
— Υπομονή, αγαππητέ μου! 'Ο Όμηρος
περίμενε δυό χιλιάδες χρόνια, για νά τυ-
πωθούν τὰ δικά του ποιήματα!

— Ναι, ναι, σύμφωνοι! Θάρω στο σπίτι σας στις 6 ακριβώς... Ξέρετε πώς
δεν μ' άρέσει καθόλου νά κάνω τόν κόσμο νά περιμένη!...

—Ο μεγαλομάρτυς σύζυγος: Βοήκαν τὸ ἀεροπλάνο χωρίς μο-
τέρ... τὸ μπαρουτὶ χωρίς καπνὸ... τὸν τηλεγράφο χωρίς σύρμα... Πότε θά
βρουν ἐπὶ τέλους... τὴν προίκα χωρίς γυναίκα;

— Έγώ πού με βλέπεις, σταμάτησα κάποτε ένα
τραῖνο με τὸ ένα μου χέρι!
— Πῶς τὸ κατάφερες;
— Τράβηξα τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου!